

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 26 / Hejmar: 309 / Îlon 2007

KÜRTLERİN ÖZGÜRLÜK İRADESİ KIRILAMAZ

Kürdistan'da iktidar uygulamaları

12 Mart ve 12 Eylül'le, en acımasız politikalarla toplumsal muhalefet ezilirken, şiddetin bir kez daha asıl belirleyici olduğu kanıtlandı. 1980'ler sonrası Kürdistan boydan boya bir şiddet alanı oldu. Her sınıftan askeri ve yarı askeri örgütlenmelerle ve Kürt ihanetçiliğinin klasik kullanımıyla yurtsever demokratik hareket ezilmek istendi. İran'da İslam Devrimi adına, Araplarda Baas milliyetçiliğiyle aynı rejimler sürdürüldü. Halepçe katliamları gibi olaylar yaşandı. Kürdistan'da binlerce köy boşaltmalar, onbinlerce cinayet sürüp gitti. Yürürlükteki rejimin karakterinde tek bir değişiklik görülmedi.

Hukuk, yargının özüne en ters davranan kurumların başında geldi. Yüzbinlerce insanı kriminalize etme, sorgulama, suçlama ve yargılama yaşandı; tek yanlı yargısız infaz şeklinde hukukun en garabet bir biçimi uygulandı. Hukuk aslında katıksız bir faşist uygulama rolü oynadı. İktidarın en gayri adil kurumu işlevini gördü. Kürt olmak, hele hele onurlu Kürt kimliği taşımak suçlanmak için yeter de artardı bile. Kürt ve Kürdistanlılık tümüyle hukuk dışı ilan edildi.

Sivil toplum, sanat, spor, cinsel açlık ve seksten de genel politikalar gözetilerek yararlanıldı. Kürt ve Kürdistan direnişinin bastırılmasında genel ve özel ev, politikanın temel hücreleri olarak kullanılmaktan kurtulamadılar.

Kürdistan'da iktidar uygulamalarının bu denli olumsuz rol icra etmeleri, özünde gizli bulunan şiddet politikasının sınırlı da olsa işlevsiz kalmasından duyulan korkuydu. Sistem sınırsız bir zor üzerine kurulmuştu. Hiçbir çağdaş tanımı olmaksızın uygulanıyordu. Hedef Kürt ve Kürdistan olgularının tarih ve toplum dışı bırakılmasıydı. Buna karşılık resmi ideolojiler milliyetçiliklerini ve dinciliklerini en aşırı biçimlerde ilan etmekten geri durmadılar.

Türkiye'de resmi iktidarın şu andaki temel politikası Kürt direnişini tamamıyla 'terörist' ilan edip bunu tüm dünyaya kabul ettirmektir. Başta ABD'yle olmak üzere, ilgili tüm devletlerle Türkiye'nin ekonomi başta olmak üzere tüm stratejik ve askeri değerleri bu politikanın kabul edilmesi temelinde piyasaya sunuldu. PKK'nin terörist ilan edilmesi için AB ülkelerine vermediği taviz kalmadı. Benzer politikalar nerede bir PKK bürosu varsa oraya taşındı. Kendilerine göre topyekun savaş böyle olurdu. Avrupa ve birçok ülke gerektiğinde tehdit de edildi. Şerbet ve sopa politikası birlikte uygulandı.

İktidar statülerini ilk defa alışageldikleri gibi sürdüremeyeceklerini derinden hissettiler. İktidarın bu yapılanış ve uygulanışı sonucunda, hakim ulus-devlet bireyleri dört dörtlük iktidar kuşatması altında herhangi bir ciddi insani ve demokratik çözüm önerebilecek güç ve yetenekten uzaktılar. Devlet ne sunduysa kana kana içtiler. Sarhoş oldular. Sivil toplum ve sol geçinen cemaatler de sanki ataerkil bir anlayışla 'büyüğünün sözünü' dinlemekten ve gerekli kendiliğinden refleksi sergilemekten geri durmadılar. Karşılığında buldukları ise yoğun ekonomik krizler, artan iç ve dış borçlar, çığ gibi işsizlik, politikanın tükenişi, dış destek olmadan ayakta durulamaz hal ve her zamankinden daha güvensiz bir Türkiye, İran, Irak ve Suriye oldu. Yanlış hesap her zaman olduğu gibi yine Bağdat'lardan geri döndü.

Devleti tümüyle iktidardan ibaret saymak sığ bir görüş olup birçok olguyu, ilişkiyi karıştırmaya yol açar. Kürdistan'daki devlet geleneği ile uygulamadaki iktidarı ayırt etmek önemli bir kavrama olayıdır. Devlete karşı olmakla iktidara karşı olmak arasındaki farkı da iyi görmek gerekir. Devletin, genel bir güvenlik -toplumca üzerinde uzlaşılmış- ile kamusal yarar -toplumun yine üzerinde uzlaşılmış ortak yarar konuları- aracı olarak reformdan geçilerek, demokratik uygarlık çağında varlığını -küçük ama etkin ve işlevsel olarak- koruması gereklidir.

Kürdistan'ı içine alan devlet iktidarlarının moda deyimle hortumculuğa kadar batmış, faili meçhul cinayeti politika sayan, hukuk, sosyal demokratik özellikleri sözde varsayan biçimlenişinin reddi esastır. İki tanımlama arasındaki farkı görmeden, tutarlı bir hukuk, sosyal ve demokratik bir mücadele vermek zordur. Özellikle Kürt Hareketindeki ayrı bir devlet güdümlüsü akımlarla, devlete yönelik yaptığımız tanımlamaları esas alan demokratik, sosyal, hukuki devlet yaratmak, bunun için demokratik siyaset ve toplum için mücadele veren akımlar arasındaki farkı iyi görerek teorik ve pratik sahibi olmak büyük önem taşır.

**** Bu yazı Rêber Apo'nun "Bir Halkı Savunmak" kitabından alınmıştır.***

İçindekiler

Tüm özel savaş yöntemlerine karşı direneceğiz

"Demokratik konfedaralizm birçok yerde feodal prenslikler gibi algılanmıştır. Herkes bir ağa, bir prens gibi iktidarı eline geçirme peşinde koşmuştur. J.J. Rousseau, 'ilk kötülük insanın kendi bahçesine çit çekmesiyle başlamıştır' demiştir. Şimdi tüm kurumlarımız etrafına çit çekmiş, tam bir özel mülkiyet yaklaşımı içinde toplumdan uzaklaşmıştır. Hareket olarak yeniden toplumun değer verdiği bir PKK'liliği ortaya çıkarmakta kararlıyız. Kadro duruşumuz yaşam anlayışımız böyle giderse, düdüklü tencerenin kapağını atması gibi halkta patlamalara neden olacaktır. Şehit ana babaları bile bizi kabul etmez... " **(2'de)**

Tüm özel savaş yöntemlerine karşı direneceğiz

"Önümüzdeki dönemde demokratik çözüm, demokratik ilişkilerin gündeme gelmesinden çok, gündemi şiddet belirleyecektir. Onlar bizi özel savaş ile tasfiye etmek isteyecekler biz de buna karşı direneceğiz. Tabii onların özel savaşına karşı propaganda ve ajitasyonumuzu, ilişkilerimizi güçlendireceğiz, ama esas olarak da bunun bir tasfiye etme savaşı olduğunu bilerek mücadeleyi ve savaşı güçlendireceğiz. Onun için hareket olarak bu tasfiye konseptine karşı meşru savunma temelinde, serhildanları da güçlendirecek bir direniş kültürü geliştireceğiz"

Bölgede ve Türkiye'de yaşanan gelişmeler, Özgürlük hareketi açısından da yeni bir dönemin başladığını göstermektedir. Yeni dönemin temel karakteri, Özgürlük hareketini bastırma, Kürt halkını inkar ve imha etme yönlü olacaktır. Türkiye devleti böyle bir bastırma konseptine öncülük ederken, Suriye ve İran devletleri de hareketimizi ezme planının içinde bulunmaktadır. Yaşanan bu gelişmeler, örgütsel ve siyasal mücadelemizde üzerimize yeni görevler yüklemektedir.

Özgürlük hareketimiz, mücadele tarihinde her zaman büyük tehlikelerle karşı karşıya kalmıştır. Ortadoğu gibi, dünya dengelerinin kurulduğu bir coğrafyada mücadele ediyoruz. Kürt halkını inkar eden ve her türlü sömürgeci baskıyı uygulayan Türk, Arap ve Fars despotik egemen güçlerin bulunduğu Ortadoğu, siyasal dengelerin sürekli değiştiği kaygan bir zemindir. Özgürlük mücadelesi, bölgede önemli gelişmeler yaratmıştır. Bunun yanında ABD'nin bölgeye müdahalesi ile sarsılan statüko, yeni siyasal ilişki ve dengelerin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Kürt halkının mevcut durumu, geçen yüzyıla göre nitelik olarak farklılık arz etmektedir. Kürtler mücadelesi, örgütlülüğü ve yaşadığı bilinç düzeyiyle özgürlüğünü ve demokrasisini isteyen bir halk gerçekliği ortaya çıkarmıştır. Sömürgeci egemen güçler, ortaya çıkan bu gelişmeler karşısında kaygı ve telaş içine girmişlerdir. Dolayısıyla askeri, siyasi ve diplomatik imkanlarını devreye koyarak, Özgürlük hareketini bastırmaya yönelmişlerdir. Sadece inkarcı ve sömürgeci güçler değil, tüm gerici güçler de özgürlük ve demokrasi mücadelesinde kendi sonlarını görmektedir. Bu nedenle hareketimize karşı daha büyük saldırılar geliştirilmektedir.

Bölgedeki statükocuların duruşları ilerici ya da meşru değildir

Kürt özgürlük hareketi, Ortadoğu'daki siyasal ve sosyal yapıda devrimci tarzda köklü değişim ve dönüşümleri gerçekleştirecek özelliklere sahiptir. Buna karşılık, Kürdistan ve bölge halkları üzerinde yüzyıllardır egemenlik kuran güçler, statükocu konumlarını korumak için kapsamlı saldırılara girmişlerdir. ABD'nin Ortadoğu'ya gerçekleştirdiği müdahale, bu güçlerin bölgede uygulamak istedikleri planlarda tıkanma yaratmıştır. Bunun temel nedeni, bölgedeki statükocu güçlerin bölge ve Kürt halkı açısından olduğu kadar uluslararası güçler açısından da geri bir pozisyonda olmasıdır. Tabii ki bölgedeki statükocuların dış güçlere karşı duruşları ilerici ya da meşru konumda değildir. Bu güçlerin mücadeleleri dış güçlere karşı pozisyonlarını güçlendirme ve varlıklarını sürdürmeye yöneliktir.

ABD'nin müdahalesi bölgedeki dengeleri değiştirmiş ve varolan statükoyu zorlamıştır. Bunun yanında eski statükodan zarar görenler –başta da Kürt halkı– bu statükonun parçalanmasından, sarsılmasından yararlanmaya çalışmaktadır. Kürt halkı, müdahaleden sonra yaşanan alt üst oluş sürecini özgürlüğü ve demokrasisini kazanmak için bir fırsat olarak değerlendirmeye çalışmaktadır. Tabii ki bu çabalar sadece bu fırsattan yararlanıldığı için harcanmıyor. Kürt halkı on yıllardır mücadele etmiş ve kendisini siyasi, askeri bir güç haline getirmiştir. Kürt halkı yarattığı bu güçle yüzyıllardır baskı ve sömürü altında bulunan konumunu değiştirmenin, özgür ve demokratik bir toplum yaratmanın mücadelesini vermektedir. Tabii ki statüko yerleştikten sonra bunu değiştirmek büyük bir mücadeleyi gerektirir. Bu açıdan statükoların dağıldığı geçiş süreçleri, o güne kadar statükodan zarar görmüş halkların kültürel ve demokratik değerlerini geliştirmesi açısından önemli bir dönemdir. Bu yönüyle önümüzdeki yıllar, Kürt halkının özgürlük ve demokrasisini gerçekleştirmesi açısından önemli yıllar olacaktır.

Bununla birlikte dengelerin yeniden kurulduğu bu süreçlerde, inkarcı ve sömürgeci kesimler de yeni oluşacak statükoda pozisyonlarını güçlendirerek, Kürt halkını eski pozisyonda tutmak isteyeceklerdir. Yeni oluşacak statükoda güç belirleme mücadelesi, herkesin kendi rolünü oynamak istemesi ile ilgilidir, dolayısıyla anormal bir durum değildir. Dolayısıyla Kürtler de rollerini oynamak istemektedir. Böylesine karmaşık ilişki ve mücadelelerin yaşandığı bir dönemden geçmekteyiz.

Türkiye Ortadoğu'daki inkarcılığın vurucu gücüdür

Önderliğimize yönelik gerçekleşen uluslararası komplo ile Özgürlük hareketi tasfiye edilerek, Kürt halkının özgür ve demokratik iradesinin ortadan kaldırılması amaçlandı. Bu

komplonun içinde bölge güçleri, işbirlikçi güçler ve uluslararası güçler bulunuyordu. Uluslararası güçler Ortadoğu'da bir Özgürlük hareketinin bulunmasını istemiyordu. Çünkü Özgürlük hareketinin mücadelesi geliştikçe, ideolojisi ve pratikleşme düzeyi ile halklararası kardeşliğe, özgürlüğe ve örgütlülüğe dayanan bir sistem ortaya çıkacak, böylelikle dış güçlerin bölgede kalma gerekçeleri de ortadan kalkacaktı. Özgürlük hareketinin etkili olduğu bir yerde, emperyalist, sömürücü ve baskıcı dış güçlerin kalma gerekçesi bulunmayacaktı. Uluslararası güçlerin hareketimizi tasfiye etmek istemelerinin nedeni budur. Ortadoğu'da statükoculuğun, inkarcılığın, sömürgeciliğin vurucu ve yönlendirici gücü olan Türkiye de Özgürlük hareketini tasfiye ederek, Kürtler üzerindeki egemenliğini devam ettirmek istemektedir.

Diğer yandan uluslararası güçler, işbirlikçi Kürtleri öne çıkararak Özgürlük hareketini tasfiye etmeye yönelmişlerdir. İşbirlikçi Kürt feodal egemen güçler de hareketimizi tasfiye ederek, Kürt halkı üzerindeki egemenlik koşullarını sürdürmek istemektedir. Uluslararası komplonun böyle bir karakteri vardır. Özgürlük hareketi bu şartlarda gerçekleşen komploya rağmen eksik ve yetersizlikleriyle bir duruş ortaya çıkarmış ve mücadele ederek komplonun başarılı olmasını engellemiştir.

Tasfiyecilik bölgeye yapılan müdahalenin bir parçasıdır

Bölge statükolarının parçalandığı ve fırsatların daha fazla ortaya çıktığı böyle bir dönemde Önderliğimizin esareti ve örgütümüzün tasfiyecilikten dolayı sarsıntı geçirmesi, sürece dezavantajlı katılmamıza neden olmuştur. Uluslararası güçler bölgeye müdahale ettiklerinde, komployu tümden başarıya götürmek için içimizde tasfiyeci provokatör eğilimi geliştirmişlerdir. Özgürlük hareketine yapılmak istenen bu müdahale, bölgeye yapılan müdahalenin bir parçasıdır. Bölgeye müdahale ederken, PKK'yi tümden kendi yedeğine alma, çizgisine çekme müdahalesini gerçekleştirmişlerdir. Örgüt içinde Osman-Nizamettin tasfiyeciliğinin ortaya çıkması, bölgedeki bu gelişmelerle bağlantılıdır.

ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesi olmasaydı, tasfiyeci eğilim böyle ortaya çıkamazdı. ABD müdahalesinden cesaret alarak, beslenerek, hatta bu müdahaleci güçlerle organik ilişki içine girerek ortaya çıkmıştır. Özgürlük hareketi bu müdahale girişimini boşa çıkarmış ve Kürt halkının özgürlükçü ve demokratik iradesini korumuştur. Şimdi daha iyi anlaşılmaktadır ki PKK tasfiye edilseydi, yalnız Kuzey Kürdistan'ın değil, Doğu'nun, Güney'in ve Güneybatı'da yaşayan Kürt halkının durumu da çok kötü olacaktı. Güçlü, iradeli ve mücadeleden yoksun bir PKK gerçekliği olsaydı, Kürdistan'ın diğer parçalarında yaşayan Kürt halkının iradesi daha çabuk kırılacak ve varolan pozisyonunun çok gerisine düşecekti. Bu gerçeklik, hareketimizin tasfiyeye karşı mücadelesinde sahip olduğu başarının tarihsel değerini ortaya koymaktadır.

Gelinen aşamada Türkiye, İran ve Suriye'nin ortak bir konseptle saldırması da gösteriyor ki, Özgürlük hareketine yapılmak istenen müdahale başarısız olmuştur. Bölgedeki statükocu güçler, Türkiye'de, İran'da ve Suriye'de PKK tasfiye edildiği takdirde Kürt halkının yeniden güçlü bir irade-yi ortaya çıkaramayacağını düşünmektedir. PKK tasfiye edildikten sonra Güneyli diğer güçleri, Doğu güçlerini ya da Kuzey Kürdistan'daki diğer siyasal güçleri etkisizleştirmenin ve Kürtleri etkisiz kılmanın kolay olacağını düşünüyorlar. Ancak PKK'nin etkisiz bir güç haline getirilmesiyle pozisyonlarını güçlendirebileceklerini ve bölgede Kürtler için ortaya çıkan fırsatları tersine çevirme imkanının oluşabileceğini görmektedirler.

PKK varolduğu müddetçe halkın iradesi kırılamaz

Son süreçte KCK Önderliğine ve Kürt özgürlük hareketine yönelik geliştirilen kapsamlı imha saldırılarını bu açıdan değerlendirmek gerekir. İran'ın gelişen saldırıları, bununla birlikte Suriye, İran ve Türkiye ilişkilerinde yaşanan gelişmelerin temelinde Kürtlerin iradeli, demokratik ve özgürlükçü duruşunu ortadan kaldırmanın hedeflendiği görülmelidir. Önderliğimize yönelik gerçekleştirilen zehirleme durumu, İran'ın Türkiye ve çeşitli güçlerle işbirliği içinde Güney Kürdistan'a yönelik geliştirdiği saldırılar, Şengal'de ezidi Kürtlerin katledilmesi, Kerkük üzerinde kurulan baskılar sonucu referandumun ertelenmesi ve bununla bağlantılı olarak Kuzey Kürdistan'da Türk ordusunun operasyonlarını arttırması, Kürtlerin iradesini kırmaya yönelik oluşturulan konseptin parçaları olmaktadır. Böyle bir konsept sonucunda gelişen tüm yönelimler, bölgede Kürt halkının iradesini kırmaya yöneliktir. Bu nedenle Kürt halkının içinde bulunduğu süreci, tüm kazanımlarının ve yarattığı değerlerin tehlikede olduğu bir dönem olarak tanımlamak gerekir.

PKK varolduğu müddetçe bütün parçalardaki Kürtlerin özgürlük ve demokrasi mücadelesini bastırmak zordur. Tüm parçalardaki Kürt halkı gücünü PKK'nin mücadelesinden almaktadır. PKK ortadan kalkmadan Kürtleri kontrol altına almanın ve denetlemenin mümkün olmadığını gören hakim güçler, mücadeleyi etkisiz kılma kararı almışlardır. Bütün

"PKK varolduğu müddetçe bütün parçalardaki Kürtlerin özgürlük ve demokrasi mücadelesini bastırmak zordur. Tüm parçalardaki Kürt halkı gücünü PKK'nin mücadelesinden almaktadır. PKK ortadan kalkmadan Kürtleri kontrol altına almanın ve denetlemenin mümkün olmadığını gören hakim güçler, mücadeleyi etkisiz kılma kararı almışlardır"

bunlar gerçekleşen saldırı ve yaklaşımlardan da anlaşılmaktadır. Amaç, PKK hareketini tasfiye etmek olduğu için, ortaya çıkan saldırılar da dönemsel ve günlük değildir. PKK'yi yok etmek için yapılan saldırılar, bundan sonra da konsept dahilinde daha da artarak devam edecektir. Kürt halkı ve özgürlük mücadelesi üzerinde yoğunlaşan saldırılar birbirinden bağımsız ele alınmamalıdır.

Statükocuların politikasındaki ortak nokta ABD'nin yaşadığı zorlanmadır

İran devletinin saldırıları, PJAK başkanının bir röportajı ya da bu süreçte gerçekleşen herhangi bir olayla ilgili değildir. Kürt halkının özgücünü ve enerjisini açığa çıkararak onu irade yapan, dinamik bir güç haline getiren PKK'nin, bu güçlerin iktidarlarını ve sömürgeci egemenliklerini tehlikeye düşürmesi ile bağlantılıdır. Sorun, ABD'nin bölgeye gelmesi, Kürtleri koruyacak olması gibi noktalarda değildir. Bölgedeki statükocu güçler, PKK'nin tasfiyesi durumunda ABD'nin kendilerine muhtaç olacağını görmüşlerdir. Bu güçlerin politikalarındaki ortak nokta, ABD'nin Irak'ta yaşadığı zorlanma ve sıkışıklığı görmeleridir. Bölgede Kürtler üzerinde egemenliklerini sürdürmek isteyen güçler ortak bir politikayla ABD'nin bölgedeki durumunu daha da sıkışık bir duruma düşürerek, ABD'yi 'ya bizimle işbirliği yapar istikrarı sağlarsın ya da bizi dikkate almazsan, istikrarı sağlayamazsın' noktasına çekmeyi hedeflemektedirler. Bu açıdan 'Kürtleri bırak bizimle işbirliği yap, ancak böyle yaparsan Irak'ta ve bölgede bir istikrar sağlayabilirsin. Sen de bu bataktan kurtulabilirsin' demektedirler.

Türkiye, İran, Suriye başta olmak üzere bölgede etkili olan statükocu güçlerin amacı, ABD'nin bu sıkışıklığından yararlanarak, onu kendilerine muhtaç hale getirmektir. ABD'nin bölgede sıkışık bir konumda olduğu, zorlandığı bir gerçektir. ABD'nin yaşadığı zorlanma sadece Ortadoğu'da değil, başta kendi içinde olmak üzere, dünya çapında bir zorlanmaya neden olmaktadır. Statükoyu sürdürmek isteyen güçler, ABD'nin içinde bulunduğu bu zorlanma durumundan yararlanmak istemektedirler. Bunun için öncelikle PKK'den kurtularak, ABD karşısındaki pozisyonlarını güçlendirmeyi amaçlamaktadırlar. Eğer hedefledikleri gibi PKK ezilirse, bu güçlerin ABD karşısındaki pozisyonları güçlenecektir. Hem İran, hem Türkiye hem de Suriye'nin konumu güçlenecektir. PKK engelini aşarak rahat bir şekilde ABD'nin karşısına çıkacak olan statükocu güçler, bölgedeki temel siyasi aktörlerin kendileri olduğunu, kendileri ile yapılacak işbirliği ile bölgede sonuç alınabileceğini dayatacaklardır. Amaç budur.

Güney'e müdahale Türkiye'nin tarihi yenilgisi ile sonuçlanacaktı

Türkiye, uzun bir süre 'Güney Kürdistan'a gireceğim' dedi. Sınır ötesi operasyonu sürekli gündemde tuttu. Temel amacı, Güney Kürdistan'a girmek değildi. Amaç, ABD'yi sıkıştırarak, KDP'yi zorlayarak Özgürlük hareketinin üzerine bir yönelimi gerçekleştirmeyi sağlamaktı. Bu amacında başarılı olamadı. ABD ve Güney Kürdistanlı güçler, mevcut durumda PKK ile kavga ve çatışma içinde olmayı çıkarları dahilinde görmediler. Türkiye bu temelde geliştirdiği politikasına devam ederek bu baskısını, Kuzey Kürdistan'da Kürt özgürlük hareketini ezme çabasına karşı bu güçleri sessiz bırakmak biçimindeki bir stratejiye dönüştürdü. Nitekim bu baskılar sonucunda ABD de, KDP de YNK de 'siz Güney Kürdistan'a müdahale etmeyin, Kuzey'de ne yaparsanız yapın, istediğiniz gibi ezebilirsiniz, bu sizin hakkınızdır' diye açıklamalarda bulundular. ABD'yi ve uluslararası güçleri bu noktaya getirdiler.

Türkiye, geçmiş Kürt isyanlarında olduğu gibi, özgürlük mücadelesini de uluslararası zeminden ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürt halkından kopararak tecrit etme politikasına yönelmiştir. Bunu bir düzeye kadar da başarmıştır. Türkiye, Güney Kürdistan'a müdahale ile bırakalım sonuç almayı, bütün Kürtleri birleştireceğini ve başta ABD olmak üzere çeşitli güçleri karşısına alacağını, böylesi bir müdahalenin tersine döneceğini görmüştür. Bu tarz bir yönelimin tüm cephelerde yenilgiyi getireceğinin farkındadır.

Cephesi genişlemiş, birliğini oluşturmuş Kürtler karşısında Türk devleti yenilecek, Güney'e müdahale Kuzey'i de kaybetme ile sonuçlanacaktı. Türkiye bu nedenle Güney Kürdistan'a müdahale etmemiştir. Böyle bir müdahaleyi gerçekleştirme koşulları olsaydı, bunu gerçekleştirecekti. Bunu yapacak gücü olsaydı, kimseyi –ABD de dahil olmak üzere– dinlemezdi. Güney Kürdistan'a Türkiye'nin bir müdahalesi olsaydı bu, ABD, Türkiye ve Kürtler üzerinde egemenlik kuran güçler açısından tarihi bir yenilgi ile sonuçlanacaktı. Bu yüzden Güney Kürdistan'a operasyon ile müdahale olmamıştır. Önderliğimiz de son görüşme notunda Güney Kürdistan'a operasyon tartışmalarına 'hikayedir' demiştir. Güney Kürdistan'a müdahale, bütün Kürtleri birleştirecek, hem askeri anlamda büyük bir savaşı ortaya çıkaracak hem de Sine'den Dersim'e, Qamışlo'dan Serhat'a kadar tüm Kürtler'in serhildana kalkmasına neden olacaktı. İşte bunu göze alamamıştır. Mevcut durumda

PKK'yi ezerek ve pozisyonlarını güçlendirerek ABD karşısında daha inisiyatifli duruma gelme stratejisini hayata geçirmek istemektedir.

Kürtler herhangi bir güce dayanarak kendini koruyamaz

PKK'yi tasfiye etme planları hayata geçtiği takdirde, Kürt halkının tüm kazanımlarını geriye çekip, 20. yüzyılda yarattığı dengeleri koruma koşulları oluşacaktır. Kaldı ki Türkiye şimdi bile siyasi gücünü kullanarak, Kerkük referandumunu ertelemeyi başarmıştır. Bütün bunlardan yola çıkarak şunu söyleyebiliriz: 'Kürtlerin arkasında ABD vardır, Kürtlere sahip çıkar' biçimindeki ezbere yaklaşım derin bir yanılgıdır ve Ortadoğu'daki siyaset zeminini tahlil edememekten kaynaklanmaktadır. Kerkük referandumunun ertelenmesi, böyle bir durumun olmadığını açıkça göstermiştir. Kürtler, herhangi bir güce dayanarak mevcut konumlarını, hatta hiçbir şeylerini koruyamazlar. Bu nedenle Özgürlük hareketine karşı geliştirilen saldırılar, tüm Kürdistan parçaları açısından stratejik saldırılardır. Kürtlerin iradesini kırmaya yönelik saldırılardır. Bu bakımdan Kürt özgürlük hareketinin direnişi de duruşu da Kürdistan tarihi açısından tarihi bir duruştur, stratejik bir direniştir.

Kürdistan özgürlük hareketi direnişi sürdürmezse, Güney Kürdistanlı güçlerin bölgede etkinliği kalmayacaktır. Şu anda KDP ve YNK Türkiye ile tam bir işbirliği içinde değildir. Hatta Türkiye karşısında bazı şeyler de söyleyebilmektedir. Ama bu söylemlerini Özgürlük hareketi güçlü ve etkili olduğu müddetçe sürdürebilirler. Özgürlük hareketinin ezilmesi, güçten düşmesi durumunda, ABD bunlara varolan sınırlı imkanlarla yetinmeyi dayatacak, bu güçler de sesini çıkaramayacaktır. Dünyada bunun örnekleri vardır. Tüm Ermeniler yok edildi, kalanları küçük bir Ermenistan'da yaşatıyorlar. Buna benzer bir şekilde, Kürtleri de çok sınırlı bazı şeylerle yaşatma, kullanma durumu ortaya çıkacaktır. Bu açıdan KDP ve YNK'nin pozisyonunun tam olarak ne olacağı belli değildir. Zaten YNK şimdiden İran ile sıkı bir işbirliğine girmiştir. İran'nın Güney Kürdistan'a girmesinde YNK'nin icazetinin ve İran ile kurduğu ilişkilerin payı vardır. Bunun yanında İran-Suriye-Türkiye ilişkileri de bu saldırıyı ortaya çıkarmıştır.

PKK'nin direnişi tüm Kürtler açısından stratejiktir

2001 yılında Güney Kürdistan'da YNK'ye karşı geliştirilen hamleler sürecinde hareketimiz bazı yerleri almıştı. Bunun üzerine İran ile bazı görüşmeler yapıldı. Bu görüşmelerde Zahmetkeşler, Sosyalist Parti lideri Hacı Muhammet Bodur ile İran'ın Güney Kürdistan temsilcisi hazırdı. Tüm amaçları, Özgürlük hareketini ele geçirdiği yerlerden çıkarmaktı. İran temsilcisi o zaman "siz bizim dostumuzsunuz, ama YNK müttefikimizdir, çıkmazsanız YNK güçleriyle birleşir sizin üzerinize geliriz, bu iyi olmaz, vazgeçin" demişti. Hareketimiz o zaman bunu kabul etmedi. İran ile ciddi, gerilimli bir süreç yaşandı. İran'ın, KDP ve YNK'nin de baskıları karşısında nasıl bir tutum alacağı belli değildir. Bu açıdan hareketimizin mücadelesini sağlam tutmamız önemlidir.

PKK'nin direnişinin tüm Kürtler açısından stratejik bir direniş olduğunu Kürt halkı, aydınlar ve Kürt siyasi kişilikleri anlamalıdır. PKK'nin tasfiye edilmesi planlarına karşı tutum almadıkları, PKK'nin mücadelesinin arkasında durmadıkları ya da en azından PKK'nin büyüteceği direniş mücadelesini meşru görmedikleri takdirde, yalnızca Kuzey Kürdistan değil, bütün Kürdistan tehlike altında olacaktır. Kürt özgürlük hareketi bu temelde bir duyarlılığı yaratmayı esas alacaktır. Kürt toplumunun bireylerinden aydınlarına, halkından siyasi kuruluşlarına kadar bu bilinç geliştirilmeye çalışılacaktır. Bu, önemli ve tarihi bir konudur. ABD'nin, Kürtlerin sonuna kadar arkasında olacağını kimse söyleyemez. Bu, ancak Kürtler güçlenir ve varolan gücünü korursa mümkün olur.

Ortadoğu, dünya dengelerinin kurulduğu yerdir. Her yerde ahlaki politika izlenir, Ortadoğu'da izlenmez. Latin Amerika'da, Afrika'da, Uzakdoğu'da ahlaki politika izlenir, ama Ortadoğu'da izlenmez. Önderlik, Avrupa'ya gittiğinde buz gibi ekonomik ve siyasal çıkarlarla karşılaştığını belirtmektedir. Ortadoğu'nun gerçekliği budur. Kimse kimsenin kara kaşına kara gözüne bakarak ilişki geliştirmez. Çünkü Ortadoğu'da dünya dengeleri kuruluyor. ABD küresel bir güçtür. Dünya çapındaki küresel etkinliğini Kürtlerin arkasında durarak tehlikeye sokmayacaktır. Kürtler bölgede etkili siyasal bir aktör olarak güçlerini ortaya koyacaklarsa bu, kesinlikle PKK'ye bağlı gerçekleşecektir. PKK tasfiye olursa, Kürdistan'ın hiçbir parçasında PKK gibi mücadele eden bir örgütü hiç kimse ortaya çıkaramaz. Geçmişte de kimse ortaya çıkaramadı. Önderliğimizin ve PKK'nin büyüklüğü, bu tarzda mücadele eden bir güç olmasındadır. Bu kadar deneyime rağmen mücadeleyi yürütmenin zorluklarıyla karşılaşıyoruz. Direnişçi bir örgüt, iradeli bir halk gerçekliğini yürütmede zorluklar yaşıyor. PKK gerçekliği ortadan kalktıktan sonra bir daha böyle direnecek bir topluluk ortaya çıkarılamaz.

Başta Türkiye olmak üzere bölgedeki statükocu güçler ezme fırsatını bir kere yakalasa, her türlü tedbiri

"PKK tasfiye olursa, Kürdistan'ın hiçbir parçasında PKK gibi mücadele eden bir örgütü hiç kimse ortaya çıkaramaz. Geçmişte de kimse ortaya çıkaramadı. Önderliğimizin ve PKK'nin büyüklüğü bu tarzda mücadele eden bir güç olmasındandır. PKK gerçekliği ortadan kalktıktan sonra bir daha böyle direnecek bir topluluk ortaya çıkarılamaz"

alacaklardır. Demirel PKK için, "bin yıldır başımıza gelen en büyük beladır" diyordu. Şimdi bu bin yıllık beladan kurtulmaya çalışıyorlar. Bunun için uluslararası pazarda kendisini satılığa çıkarmıştır. Avrupa'ya, ABD'ye PKK'nin tasfiyesi karşılığında her türlü tavizi vermeye hazırdır. PKK'nin yürüttüğü mücadele ile Kürt halkı Ortadoğu'da bir güç olduğu için uluslararası güçler Kürtleri belirli düzeyde dikkate almaktadır. Önümüzdeki dönemde bunu kırma mücadelesi yürütülecektir. Bölgede Kürt halkı üzerinde egemenliklerini sürdürmek isteyen güçler bunu kırmaya çalışacak, Kürt halkı da Özgürlük hareketi şahsında iradesini koruma mücadelesi verecektir.

Bölgedeki statükocu güçler taarruz pozisyonundadır

İçinden geçtiğimiz dönemde özgürlük mücadelesini güçlü ve aktif bir şekilde hayata geçirmez, halkımız ve kadrolarımız gelişmelere hazır olmazsa, Kürt halkı üzerindeki bu tehlikeli oyunlar hayat bulacaktır. Kürt halkı ciddi bir tehlike ile yüz yüzedir. Mevcut durumda tüm kesimler hareketimizin potansiyelinin farkındadır. Bu nedenle hareketimizi tehlikeli görüp ciddiye alıyorlar. 20-30 yıl önce bu kadar ciddiye alınmıyordu. Ama şimdi mücadelemizin ciddiyeti fark edilmiştir. Bu nedenle ciddi ittifaklar geliştirilmekte, tedbirler alınmaktadır.

Kürdistan özgürlük hareketi karşısında bölgedeki gerici, statükocu güçlerin tümü taarruz pozisyonuna geçmiştir. Bu tutum savaş pozisyonudur. Ortadoğu başta olmak üzere Türkiye, İran ve Suriye gibi bölge güçleri Özgürlük hareketi karşısında böyle bir duyarlılık içindedir. Tüm güçlerini, enerjilerini hareketimizi etkisizleştirme üzerine yoğunlaştırıyorlar. Bölge güçleri böyle bir konsept ile Kürt özgürlük hareketini imha temelinde bir araya gelmişken, özgürlük mücadelesini yürüten güçler gelişmeler karşısında kendine göre olamaz. Kendi halinde, gevşek bir durumda kalınamaz. Bu, bir gaflet durumu olur ve tamamen stratejik bir yenilgiyle sonuçlanabilir. İçinde bulunduğumuz siyasal durumun böyle olduğunu görmeliyiz.

Ortadoğu'da ahlaki politika geçersizdir

ABD'nin zorlandığı ortadadır. Bölgedeki egemen güçler bu zorlanmadan yararlanarak ABD'yi kendilerine muhtaç bırakmak istemektedirler. Nitekim ABD zorladığı için Kerkük'te referandum ertelenmiştir. Özgürlük hareketi olarak daha önce buna dikkatleri çekmiştik, ancak gerekli duyarlılık sergilenememiştir. Kürtler güç olmazsa referandum önümüzdeki süreçte de gerçekleşemez. ABD'nin Kürtlere söz verdiği ve bunun için referandumun gerçekleşeceğine kesin gözle bakanlar yanılmaktadırlar. Ortadoğu'da sözün değeri yoktur. Gücün varsa sözler yerine gelir, gücün yoksa hiçbir sözün önemi yoktur. Ahlaki politikanın bu coğrafyada geçersiz olduğunu belirttik. Dünya dengelerinin yeniden kurulduğu bu bölgede buz gibi çıkar hesapları vardır. Bu, Kürtler açısından daha fazla geçerlidir. Dört devlet birleşerek Kürtlerin iradesini kırmak istemektedir.

Bölgede Kürt halkı üzerine sömürgeci siyaset yürüten güçler siyasi, askeri ve ekonomik güçlerini kullanarak, gerektiğinde kendilerini pazarlayarak Kürt halkının gücünü ortadan kaldırmayı planlıyorlar. Kendi çıkarları doğrultusunda gerektiğinde kendine bağlıyor, gerektiğinde gücünü satışa çıkarıyor. Kendilerini kullandırırken bile uygun bir politik çıkar doğrultusunda bunu yaptırıyorlar. Kürtler böyle bir gücü tamamen mücadele ile ortaya çıkaracaktır. Bu nedenle özgürlük mücadelesini sağlam tutmak zorundayız.

Özgürlük hareketi İran saldırılarına karşı cevapsız kalmayacaktır

Yaşanan çatışmalar ve ortaya çıkan siyaset gösteriyor ki önümüzdeki süreçte İran ile Kürt özgürlük hareketi arasındaki gerilim devam edecektir. İran'ın saldırıları devam ettikçe, buna karşı Özgürlük hareketi cevapsız kalmayacaktır. İrade kırma, bastırma ve 'YNK'yi ya da başka güçleri yanına alarak üzerine gidersen PKK teslim olur' politikalarına karşı dişini tırnağına takarak direnişle cevap verecektir. Önümüzdeki dönemde İran'ın irade kırma politikasına karşı daha sert bir politika ortaya çıkabilir.

İrade kırma siyaseti basit ve sıradan bir durum değildir. Bu siyaset karşısında teslim olunarak, her denileni yerine getirerek değil, ancak irade koyarak ayakta kalmak mümkündür. İran devleti karşısında, özgürlük iradesini ve mücadele gücünü, ortaya çıkacak olan zorluklara ve sıkıntılara rağmen ayakta tutacağız. Bunun yanında ulusal birlik siyasetimizi sürdürerek, diğer Kürt siyasi güçlerini etkilemeye de devam edeceğiz. Özgürlük hareketi dışındaki Kürt siyasi güçlerine Kürdistan ve Kürt halkı üzerindeki tehlikeleri kavratmaya çalışacağız. Özgürlük hareketinin aşılması durumunda bu siyasetin, Kürdistan genelinde güç olmak isteyen tüm siyasetleri etkisizleştireceği bilinmelidir. Bu açıdan bu güçlerin PKK'nin yürüttüğü özgürlük mücadelesine destek vermeseler bile engel olmayacakları bir konuma gelmelerini sağlayacağız. Ulusal konferans ile birlikte demokratik ulusal birlik siyasetimizi arttırarak, bu güçlerin yanlışlıklar içerisine girmesini engelle-

meye çalışacağız. Bu güçlerin Özgürlük hareketine yönelik herhangi bir saldırı ya da ihaneti olmadığı müddetçe mevcut ilişkimizi sürdürme, giderek daha fazla geliştirme yaklaşımımız vardır. Her ne kadar Kürt güçleri ulusal konferans çağrılarımıza olumlu cevap vermeseler de bu talebimizi canlı bir şekilde gündemde tutmaya devam edeceğiz. Bu güçler Türkiye'nin, İran'ın ve uluslararası güçlerin tepkilerine karşı duramayacaklarını, bu nedenle bu siyaseti izleyemeyeceklerini ifade ediyorlar. Buna rağmen Kürt özgürlük hareketi, Kürt halkının demokratik ulusal birliğini geliştirecek ulusal konferans yaklaşımını sürdürecek ve tüm Kürdistanlı güçleri duyarlılığa çekecek bir siyaseti izleyecektir.

"Türkiye belirli düzeylerde uluslararası güçlerin desteğini arkasına almıştır. Güney Kürdistan'a girmeme sözüyle Kuzey Kürdistan'da sınırsız bir imha ve baskı politikasını ABD'ye, Avrupa'ya, YNK ve KDP'ye kabul ettirmiştir. Bu temelde operasyonları arttırarak, tampon bölgeler oluşturarak, Kürt özgürlük hareketine yönelmektedir"

Türkiye Güney'e girmeme sözüyle Kuzey'de imhaya yönelmiştir

Değerlendirilmesi gereken diğer bir konu ise Türkiye'de yaşanan gelişmelerdir. Türkiye'de Özgürlük hareketine karşı yeni bir konsept dahilinde tasfiye hareketi başlatılmıştır. Türkiye belirli düzeylerde uluslararası güçlerin desteğini arkasına almıştır. Güney Kürdistan'a girmeme sözüyle Kuzey Kürdistan'da sınırsız bir imha ve baskı politikasını ABD'ye, Avrupa'ya, YNK ve KDP'ye kabul ettirmiştir. Bu temelde içeride operasyonları arttırarak, ihtiyaçlarına göre tampon bölgeler oluşturarak, yasalarında baskıcı maddeleri arttırarak Kürt özgürlük hareketine yönelmektedir.

Türkiye, özgürlük mücadelesi karşısında birkaç yıldır ciddi zorlanmalar yaşamaktaydı. Bununla birlikte Ortadoğu'daki yeni dengelerin kurulduğu böylesi geçiş döneminde PKK'yi tasfiye edemez ve pozisyonunu güçlendiremezse, Ortadoğu'da kurulacak olan yeni dengelerde konumunun zayıf kalacağını görüyor. Bu nedenle PKK'yi tasfiye ederek konumunu güçlendirmek istemektedir. Dengelerin kurulacağı ve yeni statükonun belirleneceği bu süreçte, sırtındaki PKK kamburundan kurtulmayı hedeflemektedir.

Devlet Kürt sorununu ezerek çözme yönünde karar aldı

Bu yılın başında MİT Müsteşarı Emre Taner, 'bekle gör' politikasının artık sürdürülemeyeceğini, Kürt sorununun ya çözülmesi ya da ezilmesi gerektiğini belirtti. Ortadoğu'da değişimin yaşandığı bir dönemde Kürt sorununda politikasız kalmanın, seyirci olmanın, daha önce yapıldığı gibi çözümsüzlük en iyi çözümdür yaklaşımı içinde olmanın tehlikeli bir politika olduğunu söylemeye çalıştı. Bu nedenle neredeyse 'Kürt sorununa bir çözüm' diye feryat etti. Ya ezerek ya da anlaşılarak çözülecekti. Devlet bu konuda ezerek çözme yönünde karar aldı.

Buradan MİT ile genelkurmay arasında bir çatışma olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. MİT müsteşarı bir gerçekliği ortaya koymuştur. 'Kürt sorununu çözme zamanı geçmektedir, çözecekseniz çözün ya da bazı Güneyli işbirlikçi güçleri de katarak PKK'yi kuşatalım ve ezelim' demiştir. Sonuçta bir taraftan askeri, diğer taraftan siyasi saldırı yaparak ezme yaklaşımında birleşilmiştir. Nitekim Haber Türk kanalında yapılan bir programda MİT ile ilişki içinde bulunan Fatih Çekirge ile orduyla ilişkileriyle tanınan Metehan Demir bir araya geldiler. Fatih Çekirge MİT müsteşarı Emre Taner'in çok önemli işler başardığını söyledi. Ateşkes sürecinin gelişmesi esasta MİT'in talebi olmuştu ve resmi olarak en üst düzeyde görüşmeler yapılmıştı. Ancak bu sürecin herhangi bir çözüm çabası değil de bir oyalama yaklaşımı olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor.

Ateşkes başta MİT olmak üzere AKP hükümetinin talebiydi, ABD, YNK ve KDP'nin buna dönük çağrıları olmuştu. Ateşkes ortamında mücadele ivmemizin düşürülerek zaman kazanmak ve hareketimizin üzerine gelmek için istendiği, böyle bir ortamda Önderliğimizin tasfiye edilmek istendiği açığa çıkmıştır. Zaten bu dönem içerisinde Önderliğimizin zehirlendiği ortaya çıktı. Önderliğimizin zehirlendiği bir ortamda örgüt ayağa kalkamayacak, ateşkes nedeniyle pasif durumda bulunan güçlerimizin üzerine yürünerek ve bitirilecekti. Ateşkesi hareketimiz de uygun görmüştü, ancak durumdan bizden çok bu güçler yararlandılar.

AKP özel savaşın siyasi gücüdür

Türkiye'de bu süreç içerisinde hem genel hem de cumhurbaşkanlığı seçimleri oldu. AKP hükümeti, Özgürlük hareketine karşı bir mücadele yürütmüştür. Ancak bu mücadele tam olarak ordunun istediği gibi olmamıştı. Bu nedenle ordu 27 Nisan'da bir muhtıra yayınladı. 27 Nisan muhtırası esas olarak AKP'yi teslim alma muhtırasıdır. Bir taraftan muhtıra, bir taraftan Türkiye genelinde yapılan cumhuriyet mitingleri ile AKP üzerinde yoğun bir baskı kuruldu. AKP 22 Temmuz öncesinde ciddi bir sıkışmayı yaşadı. Bunun sonucunda bilinen Genelkurmay-Erdoğan görüşmesinde, başbakan genelkurmaya PKK'ye karşı ordunun tüm istemlerini yerine getirme sözü vermiştir. 22 Temmuz seçimlerine bu koşullarda gidildi. Aksi bir durumda genelkurmay seçimi engelleyebilir, AKP'yi tasfiye edebilirdi. AKP ve kurmaylarından söz alınınca ve anlaşma yapılınca seçimlerin önü açıldı.

Zaten Abdullah Gül ve Cemil Çiçek devletin önde gelen kadrolarındandır. Genelkurmay, günümüzün Ortadoğu ve bölge koşullarında CHP ve MHP ile istediği mücadeleyi yürü-

temeyeceğini görmüştü. Ordunun, yürüteceği savaşı destekleyecek güçlü bir siyasi oluşuma ihtiyacı vardı. Kürtleri idare edecek ve toplumu demokratik söylemlerle oyalayacak tek parti ise AKP'ydi. Bu nedenle AKP'nin seçim zaferine engel olmadı ve destekledi. Bununla birlikte zaten Türkiye'de AKP'ye alternatif olacak bir güç de yoktu.

Hareketimiz askeri imha ve siyasi kuşatma ile karşı karşıyadır

DYP Genel Başkanı Mehmet Ağar Kürt sorununun çözümü konusunda biraz daha samimiydi ve sırtında herhangi bir kamburu yoktu. AKP'nin ise siyasal islam, laiklik karşıtı, din gibi kamburları vardı. Bu nedenle Kürt sorununda herhangi bir çözüm üretecek durumları yoktu. Bu konuda Ağar kendine güvenerek bazı adımlar atabilirdi. Mehmet Ağar'ın tasfiye edilmesinin nedeni de budur. Bu şartlar altında AKP'nin seçim başarısının koşulları yaratıldı. Böylelikle AKP, seçimleri tek başına, üstelik oylarını arttırarak kazandı. 22 Temmuz öncesi başta genelkurmay başkanı olmak üzere devlet, AKP'yi bu kadar kullanacaklarını tahmin etmemişti. Şimdi bu durumdan memnunlar ve günde kırk kere AKP'nin seçimleri kazanmış olmasına dua ediyorlar. 'AKP'nin önünü açmakla iyi yapmışız' diyorlar. AKP mevcut durumda Kürt özgürlük hareketi karşısında tam bir özel savaş gücüdür, özel savaşın siyasi gücüdür.

Çankaya köşkü cumhuriyet tarihi boyunca klasik asker ve sivil bürokratların namusu konumundaydı. Eşi türbanlı bir cumhurbaşkanının yerleşmesiyle namusları da çiğnenmiş oldu. Buna tahammülün nedeni, en iyi kullanılacak başbakan, cumhurbaşkanı ve partinin AKP olmasıdır. AKP'nin özellikle Kürdistan'da oylarını yükseltmiş olmasından büyük memnunluk duydular. MHP bile bu durumdan memnun oldu. Kürdistan'da Kürtlerin siyasal iradesi yerine devlete bağlı, sömürgeci devlet politikasının yedeğinde olan, Kürt halkının demokratik iradesini temsil etmeyen bir partinin büyümesine destek verdiler. Bunun üzerine 'bakın işte Kürtler özgürlük istemiyor. Öyle kimlik, kültür hakkı, dil hakkı istemiyor. Kürtlerin sorunu aş, ekmek sorunudur' dediler. Kendi argümanlarını ve pozisyonlarını bu şekilde güçlendirdiler. Dünyaya Kürtlerin bir iradesi olmadığını, bir tek Diyarbakır'ın kaldığını, orayı da aldıktan sonra kendileri açısında bir sorunun kalmayacağını ifade ettiler.

Ortaya çıkan bu durum Kürt özgürlük mücadelesi açısından ciddi bir durum olarak değerlendirilmelidir. Bu bir kuşatmadır. AKP'nin uluslararası ve bölgesel ilişkileri iyi durumdadır. Bu nedenle koordinatörlük görevini üstlenerek, özellikle bölge ülkelerini hareketimizin üzerine sürmektedir. KDP ve YNK ile de ilişkileri olumludur. Yakında Talabani ve Barzani Ankara'ya gidecek ve muhtemelen iyi karşılanacaklardır. Çünkü özel savaş politikalarını hayata geçirmek için yumuşak bir ilişkiyi gerekli görüyorlar. Özcesi PKK'yi tasfiye edene kadar 'ayıya dayı' deme siyaseti izlenecektir. 'Biz Güney'de bir Kürt oluşumuna karşı değiliz, Kerkük dışında ne yapabiliyorsanız yapın' diyerek, bu güçlerin kendi yanlarında yer alması için çalışacaklardır. Yani bir taraftan askeri imha saldırılarıyla, diğer taraftan çok kapsamlı bir siyasi kuşatmayla karşı karşıyayız.

Türk devleti mevcut durumuyla bize karşı pozisyonunu güçlendirmiştir. Bunu kabul etmek gerekir. Ordu ile AKP birleşmiştir. Ordu, siyasal islamın aradan kaldırılarak, Kürtlere karşı birlikte savaşma konusunda AKP ile uzlaşmıştır. Önümüzdeki süreçte devlet, AKP, MHP, CHP'si ve toplumsal güçleriyle üzerimize gelecektir. AKP, Kürdistan'da varolan pozisyonunu güçlendirmiştir. Bu ciddi bir tehlikedir. Bizim açımızdan da yeni bir politik yaklaşım ve eylem biçimlerinin gelişmesi gerektiği anlamına geliyor.

Özgürlük hareketi ilk manifestosunda, dört temel konuda değişiklik gerçekleştirmeyi hedefliyordu. İlk olarak ulusal yapıda değişiklik yapılması öngörülmüştü. Bununla ulusal demokratik Kürt siyasetini ortaya çıkarmak, Kürt halkının ulusal değerlerini güçlendirmek ve bu değerleri ulusal mücadele içine çekmeyi hedeflemişti. İkincisi, Kürt halkının kültürel yok oluşunun engellenmesiydi. Bununla ulusal, sosyal, kültürel ve siyasal yapının yıkılması hedeflenmiştir.

Kürdistan'da siyasal sömürgeciliği temsil eden güç AKP'dir

Siyasal yapının hedeflenmesindeki amaç şuydu: Kürdistan'da sömürgeci siyaset vardır. Bu siyaseti AP ve CHP temsil etmektedir. İşbirlikçi güçler ise bunun Kürdistan'daki ayaklarıdır. Bu güçlere karşı mücadele ederek Kürdistan'daki siyasal sömürgeciliğin tasfiye edilmesi gerekmekteydi. 1990'lı yıllarda Kürdistan'da ortaya çıkan serhildanlarla birlikte siyasal sömürgecilik tasfiye edilmiştir. Bu partilerin hepsi, Kürdistan'da tabela partisi haline gelmiştir, kimse gitmiyor diye kapılarına kilit vurulmuştur. O dönem bunu ortadan kaldırmak ve Kürt özgürlük hareketini frenlemek için Kürdistan'da MSP'yi, Refah Partisi'ni örgütlemeye çalıştılar. Nasıl Kenan Evren dincilerin gelişimini sağladıysa, bunlar da Refah partisinin önünü açmışlardı.

Kenan Evren'in 12 Eylül'den sonra dinin gelişimini sağlamasıyla 1990'lı yıllarda Refah partisinin önünün açılması aynı mantığa dayanıyordu. Daha

sonra Refah partisi bunu kendisine göre kullanmaya çalışınca, 28 Şubat darbesi olmuş ve deyim yerindeyse terbiye edilmiştir. AKP bunun ardından öne çıkarılmıştır. AKP'nin öne çıkarılmasının temel nedeni ise Kürdistan'da siyasal sömürgeciliği geliştirecek yeni bir güç olmasıdır. 1990'lı yıllarda tabela partisi haline gelen sömürgeci partiler, şimdi AKP şahsında siyasal sömürgeci güç olarak varlığını korumaktadır. Kürdistan'da devlet politikalarını uygulayan güç şu anda AKP'dir. CHP, AP, MHP bunu yapamaz. Siyasal sömürgeciliği Kürdistan'da temsil edecek olan ancak AKP'dir ve bu yaptırılmaktadır. Bu büyük tehlike görülmelidir.

Kürdistan'da islam truva atı olarak kullanılmaktadır

AKP eliyle gerçekleştirilmek istenenleri, hareket olarak zamanında görüp değerlendiremedik. Bir özel savaş oyunu oynanmış ve etkili olmuştur. 'CHP'den ya da farklı siyasal oluşumlardan iyidir' şeklinde gelişen özel savaş propagandasının oyununa gelinmiştir. AKP'nin Kürdistan'daki gelişiminde ve son seçimde oylarının artmasında işbirlikçi ve Güney Kürdistanlı güçlerin de payını görmek gerekir. Bu yönüyle aslında tam özel savaşın parçası haline gelmişlerdir. Güneyliler de, işbirlikçi güçler de Kürdistan özgürlük mücadelesini tüm parçalarda tasfiye etmek isteyenler gibi siyasal islamı güçlendirmişlerdir. Güney'de de KDP baskı yapmasa, siyasi islam güçlenecektir. İran'da da islami Kürtler desteklenmekte ve geliştirilmektedir. Böylelikle Özgürlük hareketinin gelişimi durdurulmak istenmektedir. Güneybatı Kürdistan'da ise bu siyaset yavaş yavaş hayata geçirilmeye başlanmıştır.

Kürdistan'ın tüm parçalarında siyasal islam, demokratik ulusal siyasetin karşısına çıkarılmak istenmiştir. Özgürlük hareketimiz daha ilk manifestosunda islamiyeti değerlendirirken Truva atı demiştir. İslam Kürdistan'da Truva atı olarak kullanılmaktadır. Şimdi de siyasal islam Kürt halkına karşı bir Truva atı olarak kullanılmak istenmektedir. Bu nedenle AKP, tamamen bir özel savaş partisi olarak değerlendirilmelidir.

Seçimler savaşın siyasal iradesini tazelemek için yapılmıştır

AKP'ye güç verenler ise işbirlikçi Güneyli Kürtlerdir. Bu güçler günlük çıkarlar peşinde olduklarından, Kuzey Kürdistan'da Özgürlük hareketinin bastırılması veya yok edilmesi durumunda sonlarının ne olacağını hesaplayamıyorlar. AKP, başbakan ya da Abdullah Gül iyi bir söz söylemişse, hemen 'iyidir' diyebilmektedirler. Güney Kürdistan'a operasyonu AKP'nin durdurduğunu sanmaktadırlar. Böyle bir şey yoktur. Güney Kürdistan'a operasyon, AKP'nin muhalefeti nedeniyle değil, ABD ve AB istemediği için durdurulmuştur. Eğer uluslararası koşullar müsait olsaydı, Türk ordusu Güney Kürdistan'a girerdi. AKP defalarca 'ordu istesin girelim' dedi. Ordu, Güney Kürdistan'a girdiğinde kaybedeceğini bildiği için sorumluluk almamış, girmemiştir.

Bu dönem içinde AKP'nin Güney Kürdistan'a operasyonu engellediği yönünde yoğun propagandalar yapıldı. AKP'nin Güney Kürdistan'a girmek değil, fethetmek istediği bilinmelidir. Özel savaş partisi olarak fethedip, ordunun işini kolaylaştırmak istemektedir. Bu açıdan AKP'nin iktidara gelmesini ve AKP'nin yeni iktidar dönemi ile başlayan süreci sıradan görmemek gerekir. Bu, herhangi bir seçim değildir. Bu seçim ordu tarafından düzenlenmiştir ve Kürt özgürlük mücadelesine karşı savaşın siyasi iradesini tazeleme seçimidir. Bu seçimle birlikte özgürlük mücadelemize yönelik yürütülen savaşın siyasal iradesi tazelenmiştir.

AKP hükümet, Abdullah Gül ise cumhurbaşkanı olmuştur. Bunun hemen ardından, hiç zaman kaybetmeden Kürdistan'ı işgal seferini başlatmıştır. Gül'ün ilk olarak Kürdistan'a gelmesi işgal seferini başlatmak içindir. Askere 'yaptığınız doğrudur, vatan millet görevi yapıyorsunuz' diyerek moral, destek vermiştir. Tüm siyasi güçlere AKP ve devletin birleştiği, artık karşısında savaşmanın mümkün olmadığı ve tek seçeneğin teslimiyet olduğu mesajını vermeye çalışıyor. Bu işgal seferinin amacı, ordusu, partisi, sivil toplum örgütleri ve aydınlarıyla Kürt halkının özgürlük iradesi karşısına bir güç olarak çıkmak ve bize 'mücadeleden vazgeçin' mesajını vermektir. Bazı sivil toplum örgütleri AKP'den beslenmektedir. Bunlar Gül'ün Kürdistan'a gidişini desteklemiştir. Bu kesimleri de Kürdistan'daki işbirlikçiler olarak değerlendirmek gerekir.

Kürdistan'da AKP'ye bağlı yeni bir işbirlikçi sınıf oluşmuştur

Eskiden Kürdistan'da feodaller ve feodal kompradorlar vardı. Bu işbirlikçi kesimler, Özgürlük hareketinin mücadelesi karşısında gerilemiştir. Mevcut durumda bazı korucu kesimler, aşiret liderleri var, ama esas olarak yeni bir işbirlikçi ve ihanetçi sınıf gelişmektedir. Tarikat kültürüne dayalı, biraz da 'Kürdüm' diyen yeni bir burjuva Kürt egemen sınıfı ortaya çıkmıştır. AKP nasıl ki Türkiye genelinde kendisine bağlı bir sınıf ortaya çıkarmışsa, Kürdistan'da da bunu yapmaya çalışıyor. Bu sınıfla Kürdistan'ı egemenlik altında tutmayı planlıyor. Yürütülen özel savaş siyaseti, biraz Abdülhamit'in yürüttüğü özel savaşa benzemektedir. Abdülha-

"Güney Kürdistan'a operasyon, AKP'nin muhalefeti nedeniyle değil, ABD ve AB istemediği için durdurulmuştur. Eğer uluslararası koşullar müsait olsaydı Türk ordusu Güney Kürdistan'a girerdi. AKP defalarca 'ordu istesin girelim' dedi. Ordu, Güney Kürdistan'a girdiğinde kaybedeceğini bildiği için sorumluluk almamıştır"

mit, Osmanlı tarihinin en büyük özel savaş yürütücüsüdür. Abdülhamit de Kürt beylerinin ve aşiret reislerinin sırtlarını sıvazlamış, hatta zamanında Bedirxanlara İstanbul'un, Beyrut'un, Kahire'nin ve Şam'ın en güzel yerlerini vermiştir. Çünkü Bedirxanlar o zaman isyancı ve büyük bir aşiretti. Abdülhamit, Bedirxanlar vasıtasıyla Kürdistan'ı kontrol etmiştir. Ama o dönemde hiç değilse Kürt inkarcılığı yoktur. Günümüzde ise 'Kürt değilsiniz' denilmektedir, halkımıza adeta Türkleşme dayatılmaktadır. Abdülhamit döneminde bile 'Kürtsünüz, ama üst kimlik olarak Türksünüz' denmemiştir. Tamamıyla Kürtlük vardır, ama Osmanlı Kürt'ü olarak vardır.

Bilindiği gibi Osmanlı'da Kürt de, Arap da, Türk de vardır. Ama günümüzde Kürtlük inkar ediliyor. Bu nedenle AKP, Abdülhamit'in uyguladığı özel savaş politikalarından daha tehlikeli bir özel savaş rejimini temsil ediyor. Tamamen inkara dayanıyor. Döneminde Abdülhamit'e 'bavê Kurdan' deniliyormuş. Erdoğan ise inkarın babasıdır. Kürtlere yaptığı babalık, inkar babalığıdır.

Erdoğan için 'Türkiye seninle gurur duyuyor' diye pankartlar açılıyor, bayraklar asılıyor. Bunda ordunun da, korucuların da rolü vardır. Bir de tabii belirttiğimiz gibi, yeni bir işbirlikçi hain sınıf, özel savaş politikalarında kullanılmak için oluşturulmaktadır. AKP, Kürdistan'da başka türlü etkili olamayacağını bilmektedir. Kürdistan'a ancak islamı kullanarak gireceğini ve etkili olacağının farkındadır. Oturduğu yerden biraz 'Kürdüm' diyen, ama tamamen devlete bağlı olan ve devletten beslenen bu yeni işbirlikçi hain sınıf oldukça tehlikelidir. Bununla Kürt özgürlük hareketinin otuz yıldır verdiği mücadeleyle yarattığı değerler tersine çevrilmek istenmektedir. AKP ve bu işbirlikçi kesimin eliyle, Kürdistan'ı askeri, siyasi ve kültürel olarak yeniden işgal etmeyi hedefliyorlar.

Önümüzdeki dönemde hem bölgesel çapta hem de Türkiye'de daha yüksek düzeyde gelişmesi gereken bir mücadele dönemine giriyoruz. Ordu ve AKP'nin tamamıyla birleştiği ciddi bir süreçteyiz. Özgürlük hareketine karşı hiçbir hükümet bize karşı savaşta bu kadar güçlü olmamıştır. Özal hükümeti de, Demirel hükümeti de, Çiller hükümeti de siyasal olarak bu kadar güçlü durumda değildi. Bu hükümetler ya uluslararası alanda ya da bölgesel düzeyde zayıflardı. Ama AKP, Kürdistan'da hızla gelişme göstermektedir. Bu, tehlikeli bir durumdur. Neredeyse 'Kürtlerin temsilcisi benim' diyecek noktadadır. İnönü'nün Lozan'da 'bakın ben Kürtlerin temsilcisiyim' dediği gibi AKP de 'Kürtler bize oy veriyor, Kürtlerin temsilcisiyiz, Kürtlerin bir sorunu yoktur, Kürt'ü reddetmeyeceğiz' demektedir.

Yeni anayasa özel savaşı sürdürmenin meşruiyet belgesidir

Tüm bu gelişmelere ek olarak bir de yeni bir anayasayı gündeme getirdiler. Yürütülen anayasa tartışmaları oldukça önemlidir. Herhangi bir anayasa değişikliği değildir. Yeni anayasanın mantığının, felsefesinin çok iyi anlaşılması ve bu süreçte neden gündeme getirildiğini görmek gerekir. AKP nasıl ki bir özel savaş hareketi olarak öne çıktıysa, yeni anayasa da bir özel savaş belgesi olarak savaşı sürdürmenin meşruiyet belgesi olarak tanımlanmalıdır. Böyle bir anayasanın gündeme gelmesinin temel nedeni, değişen dünya ve bölge koşullarıyla bağlantılıdır. Artık dünyada kimliklerden, farklı kimliklerin özgürlüklerinden, demokrasiden söz edilmekte, bunlar bir hak olarak dünyada kabul edilmektedir. Bu durumda eski klasik sömürgeciliğin mevcut anayasa ile sürdürülmesinin meşruiyeti zayıflamıştır. Kürt halkı üzerindeki egemenliğini anlatmada eski argüman ve anayasası ile uluslararası alanda Avrupa'da, BM'de zorlanmaktadır. Çünkü dünyada böyle bir durum kalmamıştır. Dünyada en sıradan insanların bile ret edeceği bir sömürgecilik Kürt halkı üzerinde halen uygulanmaktadır. Kürtler üzerinde sürdürülen egemenliği en gerici insana bile anlatmak zordur. Kürt halkının kimliğinin ve kültürünün kabul edilmemesi, sömürgeci güçleri uluslararası kamuoyu nezdinde zayıf bırakmaktadır. ABD'nin bölgeye müdahalesi ile oluşan Kürt federasyonu da pozisyonlarını zayıflatmıştır. Artık mevcut anayasa ile ne Kürtleri idare etmek ne de dünyaya bunu açıklamak mümkündür.

Siyasetin temel amacı egemenliğe meşruiyet bulmaktır

Diğer yandan on yıllardır hareketimizin yürüttüğü mücadele ile Kürtlerde oluşan bir bilinç düzeyi vardır. Verilen mücadele ile Kürt sorunu gündeme gelmiştir. Artık Kürtler üzerindeki egemenliklerini, baskı ve inkar politikalarını eski anayasa ile sürdürmeleri mümkün değildir. Bu anayasanın meşruiyeti kalmamıştır, meşru bir anayasa değildir. Kürt halkını, hatta kendi aydınlarını bile inandıramaz durumdadır. Türkiye toplumu da bu anayasanın çok inkarcı, baskıcı olduğunu kabul etmektedir. Dünya bunu kabul etmiyor, Kürtler ise mücadeleleriyle tümden reddediyor. Bu durum, mevcut anayasanın meşruiyetinin kalmadığının göstergesidir. İnsanlık tarihindeki tüm devletçi sistemlerde siyasetin temel sorunu meşruiyet konusuna cevap vermektir. Siyasetin tek maddesi meşruiyet sorunudur.

Siyasetin temel amacı egemenliğe meşruiyet bulmaktır. Sümer rahip devletinin büyüklüğü de egemenliğe meşruiyet kazandırmasında yatmaktadır. Bu nedenle Önderlik dört bin yıldır meşruiyet kazanmış devletçi sistemi kırmaktan bahsetmektedir. Devletçi, sömürgeci sistem açısından Sümer rahip devletinin büyüklüğü, sömürü ve baskıya meşruiyet kazandırmasıdır. Bu açıdan siyasetin temel sorunun meşruiyet sorunu olduğunu bilmek gerekir. Her iktidar ve egemen güç –despot da imparator da olsa– uygulamalarına meşruiyet kazandırmak ister. Zorla, silahla toplumlar ayakta tutulamaz ve yönetilemez, toplumlar üzerinde egemenlik kurulamaz. Zorla toplumları yönetmek kısa bir süre mümkündür.

Yeni anayasa Kürtlere giydirilmek istenen kefendir

Türkiye devleti de artık on yıllardır yürüttüğümüz mücadele, bölgedeki gelişmeler ve uluslararası durum nedeniyle mevcut anayasa ile Kürtler üzerindeki hakimiyetlerini sürdürememektedir. Varolan anayasa ile Kürtler üzerindeki egemenliğine, hatta kendi toplumları üzerindeki egemenliğe meşruiyet kazandıramamaktadır. Meşruiyetleri sarsılmıştır. Türk egemen sınıflarının ve inkarcı sömürgeci güçlerin hem Türkiye toplumu hem de Kürt halkı üzerinde egemenlik kurmak için yeni meşruiyet belgesine ihtiyaçları vardır. Yeni anayasa bu nedenle gündeme getirilmiştir. Yeni koşullarda Kürt halkı üzerinde egemenlik sürdürmenin belgesi olarak hazırlanmaktadır. Bu nedenle yeni anayasanın anlamı, Kürtlere giydirilmek istenen kefen olarak algılanmalıdır. Buna karşı mücadele verilmelidir.

Bazı gazeteciler, aydınlar yazılarında zaman zaman Kürtlerden bahsetmekte ve değişim yapılması gerektiğini vurgulamaktadır. Yeni anayasa yapılarak bazı haklar tanındığında da bu kesimler, 'yeni anayasada bu haklar tanındı' diyecekler. Sırtlarındaki kamburdan kurtulmuş olacaklar. Mehmet Ali Birand bir dönem Kürtlerden bahsetti diye neredeyse Türkiye vatandaşlığından atılacaktı. Bu yeni anayasayla hepsi bu kamburdan kurtulacak ve 'daha ne istiyorsunuz' diyerek karşımıza çıkacaklar. Bu cepheden de üzerimize gelecekler.

1991'de cezaevinde bir af çıkartıldı. O zamana kadar Dev yol ve çeşitli sol örgütler Özgürlük hareketi ile birlikteydi. Cezaevinde yapılan ittifaklarla hareketimizi destekliyorlardı. Bir nevi Türkiye'yi rahatsız ediyorlardı. 1991 affından sonra bu sol çevrelerin hepsi çıktı, bir tek hareketimiz içerde kaldı. Sistem böylelikle kendi muhaliflerini azalttı. Hatta Ertuğrul Kürkçü bu değişiklerden sonra yazdığı bir yazısında, 'artık devrimciler neyin mücadelesini hangi gerekçeyle verecekler' diye yazdı.

Yeni anayasanın bir amacı da budur. Böylelikle AB'de de ABD'de de 'haklarınız verildi, gelin teslim olun' diyecekler. Önderliğimiz uyarısını önceden yapmıştır. Bazı bireysel hakların verilerek, Kürt halkının ulusal demokratik haklarının ret edileceğinin uyarısını yapmıştı. Bu nedenle yeni anayasa, uluslararası alanda kuşatmanın ve özel savaşın meşruiyet belgesi olacaktır. Bunlar birbirini tamamlayan olgulardır. Anayasayı yapmasalardı AKP içerde, bölgede ve uluslararası alanda Özgürlük hareketine karşı savaş yürütemeyecekti. Yeni anayasayla birlikte liberal yazarlar, burjuva kesimler ve Kürdistan'da 'reform olsun' diyen çevreler bu söylemlerini terk edecektir. İşbirlikçi Kürtler de 'AKP bazı haklar verdi' diyerek, bu anayasayı savunacak ve kendi vicdanlarını rahatlatacaklardır. Zaten bazıları Kürt söylemi nedeniyle devletle girmiş oldukları çatışmadan kurtulmak istemektedir. Devlet bu anayasayla bu durumdan kurtulacak ve tamamen üzerimize gelecektir. Çeşitli Kürt çevreleri Kürt özgürlük hareketinin üzerine sürerek, siyasal çerçeveyi tamamlayacak ve kuşatmayı geliştirecektir.

Anayasa değişimi sürecinde eylemimiz somut ve açık olmalıdır

Yeni anayasaya karşı duruş büyük önem taşımaktadır. Buna karşı bir mücadeleyi yürütmemiz gerekmektedir. Bu mücadeleyi de Kürt halkının demokratik ulusal taleplerini ortaya koyarak yürütmeliyiz. Anayasayı tartışma sürecini Türkiye'nin gerçekten demokratikleşmesi ve demokratik birliğin sağlanması için mücadele ederek karşılamalıyız. Anayasada yer alması gereken maddeleri talep edebilmeliyiz. Özgürlükçü ve demokratik sivil bir anayasa için bu gündemi yaratmalıyız. Bu temelde tüm tartışmalarda beş temel talebimizi dillendirmemiz ve mücadelesini yürütmemiz gerekmektedir. Bunlar;

1- Kürt kimliğinin anayasada kabul edilmesi.

2- Anayasada yapılacak değişikliklerle, ilk ve orta eğitimde Kürtçe'nin anadilde eğitim dili olarak kullanılması.

3- Kürt kültürü üzerindeki bütün yasakların kaldırılması, Türk kültürü nasıl destek görüyorsa Kürt kültürünün de bundan yararlanması.

4- Kürt kimliğiyle siyaset yapma hakkı.

5- Yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, yerel meclislerin, siyasal iradenin ortaya çıkarılması.

Kürt halkı, anayasanın bu beş maddeye icazet vermesi için mücadele yürütecektir. Basınımız panellerinde, röportajlarında bunu gündemleştirecektir. Kürt toplumunda, Türkiye toplumunda, sivil toplum kuruluşlarında ve diğer Kürt siyasi çevrelerinde anayasanın Kürtleri de içine ala-

cak biçimde oluşturulması için mücadele verilecektir.

Kürt halkı ve hareketimiz açısından bu sürecin doğru değerlendirilmesi ve bunun için mücadele verilmesi gerekmektedir. Anayasa tartışmalarının yapıldığı böyle bir dönemde Kürtler ayağa kalkmalıdır. Önderliğimiz, bunun için her görüşmesinde Diyarbakır halkının ne kadar onurlu ve mücadeleci bir halk olduğunu belirtmektedir. Diyarbakır savunma yapabilir. Batman ayağa kalkıp bu demokratik sivil anayasanın içinde yer alan beş maddeyi dile getirebilir. Kürt halkı taleplerini bu tür tartışma ve eylemliliklerle ortaya çıkarabilmelidir. Bu, önemli bir serhildan nedenidir. Kadrolarımız iyi örgütlenebilirse, Kürt halkı mücadele söz konusu olduğunda her zaman her şeyini ortaya koymuştur, yine her şeyini ortaya koyacaktır. Anayasal talepler çerçevesinde basın, siyasal partiler, gençlik ve kadın rolünü iyi oynayabilirse, 'biz bu temel hakların yer almasını istiyoruz' derlerse, Kürt halkı sokaklara dökülecektir.

Özgürlük hareketi otuz yıllık mücadelesini bunlar için yürütmektedir. Mücadelemizin somut ve açık bir eyleme dönüşmesi gerekir. Bu anayasal süreç doğru anlaşılır ve etkili bir şekilde mücadele verilirse, Kürt halkı böyle taleplerin önünde her zaman ayağa kalkacaktır. Anayasa tartışmalarının yaygınlaştığı bir dönemde, Kürt halkına giydirilmek istenen kefen görülmelidir. Bu süreç iyi değerlendirilir ve kurumlarımız da etkili bir şekilde çalışırsa, tıpkı 1990'lı yıllarda olduğu gibi serhildanlar ortaya çıkacaktır. Bütün güçleri bu konuda harekete geçirebilmeliyiz. Kürt halkının taleplerini yansıtabilmeliyiz. Dolayısıyla önemli bir süreç olarak görmemiz gerekiyor. Anayasanın tartışılma dönemini, Kürt kimliğinin, Kürt kültürünün, iradesinin, dilinin kabulünün anayasa üzerinde kabulünün sağlatılması için mücadele etme dönemi olarak algılamalıyız. Kürt halkının önümüzdeki dönemin en temel görevlerinden birisi bu olmaktadır. Bunu da önemli bir biçimde gerçekleştirmeliyiz.

Önderliğini yaşa ve yaşat

Diğer önemli bir konu da Önderliğimizin sağlık durumuna ilişkindir. Daha önce Önderliğimizin zehirlendiği belgelerle ortaya konmuştu. Elimize ulaşan yeni bilgiler, Önderliğimizin zehirlenmesinden kaynaklı sinüzitinin vücuda yayıldığı yönündedir. Dolayısıyla Önderliğimizin sağlık durumu çok ciddidir ve yaşamı tehdit altındadır. Önderliğin sinüziti vardı, şimdi daha iyi anlaşılıyor ki zehirleme, bu sinüziti azdırarak yaşamını tehlikeye götürmeye yönelik planlanmıştır. CPT, devletle anlaşma yaptığından dolayı açıklama yapmamıştır. CPT'de ilişki içerisinde olduğumuz bazı çevrelerden aldığımız gayri resmi bilgilere göre, Önderliğimizin yaşamı tehlike altındadır. Önderliğimizin şu anda içinde bulunduğu yer değiştirilmez ve tedavi olmazsa, zehirlenmeyle sinüzit birleşecek ve yaşamını tehlikeli bir noktaya götürecektir.

Kürt halkının "Önderliği yaşa ve yaşat" sloganıyla Önderliğini sahiplenmesi gerekmektedir. Tüm halkımızın ve kurumlarımızın Önderliğimizin sağlık durumunu sürekli gündemde tutarak, bu planlara karşı bir duruşu geliştirmesi gerekir. Bu gerçeklikten yola çıkarak başta Türkiye olmak üzere uluslararası alanı zorlamalıyız. Önderliğimiz son görüşme notunda, kendisine yönelik saldırıyla, Şengal katliamı, Kuzey Kürdistan'da devam eden operasyonlar, yine Kerkük sorunlarının birbiriyle bağlantılı olduğuna dikkat çekmişti. Bu saldırılar birbirinden kopuk ele alınmamalıdır. Saldırıların amacı, Kürt halkının iradesini kırmaktır. Önderlik şahsında Kürt iradesi kırılmak istenmektedir. Yine Şengal ve Kerkük şahsında Kürt iradesi kırılmak istenmektedir.

Kürt halkına ve Önderliğine yönelik bu yönlü saldırılar yapılarak tasfiye edilmek, böylelikle Kürt iradesi kırılmak istenmektedir. PKK çıktığı günden şimdiye kadar öz gücü ve iradesiyle ayakta durmuştur. PKK'nin en büyük ideası da budur. Hareketimizin ilk çıkışında kullandığı ilk kelimeler öz güç ve iradedir. Bu kavramlar, bir müslümanın bir ayeti okurken ya da bir işe başlarken, "bisimilah-i rahman-i rahim" demesi gibi temel kavramlardır. Öz güç ve irade programımızdı. Dolaysıyla sömürgeci güçler Önderliğimiz ve PKK şahsında Kürt halkının öz gücü ve iradesini kırmak istemektedir. Özgürlük hareketinin, Önderlik üzerindeki imha saldırılarıyla yok edilmesi hedeflenmiştir. Bu nedenle Önderliğe yönelik imha hareketi boşa çıkarılmalı ve yeni anayasa ile birlikte Kürt halkına giydirilmek istenen kefen yırtılıp atılmalıdır.

Önderliğine sahip çıkamayan haklarına da sahip çıkamaz

İçinde bulunduğumuz durumun ciddiyetinin anlaşılması önemlidir. Önderliğin zehirlendiğini açıkladığımız dönemde, içerden ve dışardan yetersiz, hatta yer yer kafaları karıştıran söylemler ortaya çıkmıştı. Oysaki bu açıklamalar yapılmadan önce Önderliğimiz görüşme notunda 'beni zehirliyorlar demiyorum, ama böyle şeyler olabilir' demişti. Bu sürecin ardından hareketimiz Önderliğimize yönelik zehirleme olayını belgelere, bulgulara dayandırarak tespit etti. Elde edilen saç telleri tek bir yerde değil, birkaç yerde laboratuvarlara götürülerek incelendi ve bu incelemeler sonucunda zehirlenme olduğu ortaya çıktı.

Önderlik, 'İmralı sistemi içerisinde ABD de Avrupa da var' dedi. Ve uluslararası güçlerin komplodaki yerine yeniden dikkatleri çekti. Önderliğimiz 'ben zehirlenmedim' demedi. Tam tersine,

"Bazı gazeteciler, aydınlar yazılarında zaman zaman Kürtlerden bahsetmekte ve değişim yapılması gerektiğini vurgulamaktadırlar. Yeni anayasa yapılarak bazı haklar tanındığında da bu kesimler, 'yeni anayasada bu haklar tanındı' diyecektir. Sırtlarındaki kamburdan kurtulmuş olacaklardır ve 'daha ne istiyorsunuz' diyerek karşımıza çıkacaklardır"

uluslararası güçlerin hakim olduğu bir sistem içerisinde bulunduğunu belirtti ve isteselerdi kimse duymadan bunu engelleyebilirlerdi, dedi. Önderliğimiz bu uyarılarla bu güçlerde siyasi bir duyarlılık yaratmak istedi. Bazı fitne fesat yapanlar, 'Önderlik yok demiş, örgüt propaganda yapıyor' diyerek, devlet ve hain Kürtler gibi hareket edebildi. Bu şekilde Önderliğe yönelik geliştirilen bu saldırı gündemden düşürüldü. Bu kesinlikle alçaklıktır. Bunu yapmak isteyenler, halkın, kadronun, dostların örgüte olan güvenini sarsarak, örgütü bitirmek istemektedir. Örgüte güveni kalmayanlar bu gerçekliği göremedikleri gibi, tüm toplumun da güvenini sarsmış, böylelikle Önderliğin durumunu gündemden düşürmüşlerdir. Bu, uluslararası komployla bağlantılı bir durumdur. Örgütü dinleme değil de başkalarını dinleme, devleti dinlemektir. Tabii ki basın yayın kurumlarımız da Önderliğin durumunu yeterli düzeyde gündemde tutamamıştır. Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki Önderliğimizin sağlık sorunları çok ciddidir ve eğer önlenemezse yaşamı giderek daha fazla tehlike altına girecektir. Önderliğimize yönelik zehirleme tamamen imhaya göre planlanmıştır. CPT bir açıklama yapmamıştır, ama sağlam kaynaklardan bu yönlü bilgiler alınmıştır.

Kadro ayağa kalkmadan AKP'ye karşı durulamaz

Önderliğimizin şahsında Kürt halkının iradesi kırılmak istenmektedir. Bu nedenle Önderlik kendi durumunun Kürt sorununun çözümü ya da savaş durumuyla bağlantılı olduğunu belirtti. Önderliğine sahip çıkmayan haklarına sahip çıkabilir mi? Bu mümkün değildir. Kürt örgütleri sahip çıkıyor mu? Tek kişilik bir hücrede bu kadar çürütme ve öldürme tehlikesi altında olmasına rağmen, Önderliğin durumu karşısında duyarsız kalınabilmektedir. Bir halkın ve örgütün sahiplenmesine rağmen çeşitli çevreler sahiplenmiyor ve duyarlılık göstermiyorsa bu, işbirlikçi ve ihanetçi çizgide ısrar etme anlamına gelmektedir. Bu nedenle bu kesimleri de önümüzdeki süreçte Önderliğe sahiplenmeye çekebilmeliyiz.

Bunları yapmak için örgüt ve kadro gerekir. Örgüt olmadan istediğin kadar planlama yap boşunadır. Bir planlamanın başarıya ulaşması için örgüt gerekir. Bu nedenle her türlü gevşemeye, dualizme, bürokratizme ve yaratıcı olmayan dogmatik yaklaşımlara karşı mücadele ederek örgütümüzü güçlendirmeliyiz. Avrupa ve Türkiye'de kadronun sistem içileştiğinden bahsedilmektedir. Yeni dönemde PKK ve kadro ayağa kaldırılmalıdır. PKK'lilik ve kadro ayağa kalkmadan AKP'ye karşı durmak mümkün değildir. Bu açıdan devrimci tarz ve üslubu, örgüt tarzında, yaşamında ve eyleminde hakim kılmalıyız. Bundan sonra hareket olarak tüm alanlarda eksikliklere ve yanlışlıklara karşı mücadele içerisinde olacağız.

Siyasal islamın güç olmasının önüne geçeceğiz

Diğer yandan Kuzey Kürdistan'da AKP'ye, Doğu ve Güneybatı Kürdistan'da ise islami güçlere karşı 'siyasal islama hayır, kültürel islama evet' yaklaşımını benimsediğimizi daha yüksek sesle ifade edeceğiz. Bu yaklaşımımızla siyasal islamın Ortadoğu ve Kürdistan'da demokratik güçler karşısında, halkımızın geleneksel kültürü ve değerlerini kullanarak güç olmasının önüne geçeceğiz.

Demokratik konfedaralizm birçok yerde feodal prenslikler gibi algılanmıştır. Herkes bir ağa, bir prens gibi iktidarı eline geçirme peşinde koşmuştur. J.J. Rousseau, 'ilk kötülük, insanın kendi bahçesine çit çekmesiyle başlamıştır' demiştir. Şimdi tüm kurumlarımız etrafına çit çekmiş, tam bir özel mülkiyet yaklaşımı içinde toplumdan uzaklaşmıştır. Hareket olarak yeniden toplumun değer verdiği bir PKK'liliği ortaya çıkarmakta kararlıyız. Eskiden halk, 'sizin namazınız yoktur, ama siz gerçek müslümanlardan bile daha iyisiniz' demekteydi. Şimdi tam tersi bir durum gelişmiştir.

Kadro duruşumuz yaşam anlayışımız böyle giderse, düdüklü tencerenin kapağını atması gibi halkta patlamalara neden olacaktır. Şehit ana babaları bile bizi kabul etmez. Halk bizi kucakladı. Melle Abdurrahman bile imanı bizde buldu. Bazıları "bu işi ilk defa siz başardınız, ilk defa halkın islami, değerlerine siz saygılı oldunuz" diyordu. Ortadoğu'da hiçbir sosyalist hareketin yapamadığını biz yaptık. Onun için sadece örgüt anlayışı ve yaşam tarzıyla değil, halkın bütün kültürel değerlerini koruyarak mücadele yürütmeliyiz. Gelişen bireycilik, postmodern anlayış, kendine görelik, birey ve özgürlük anlayışı, kendine göre birey ve toplum anlayışları kadrolarımızı her şeyden koparmıştır. Buna karşı da siyasal islama hayır, kültürel islama evet dedik, halkın tabanına gideceğiz ve halkı örgütleyeceğiz. Böyle bir yaklaşım içinde olacağız.

Önümüzdeki dönemde demokratik çözüm, demokratik ilişkilerin gündeme gelmesinden çok, gündemi şiddet belirleyecektir. Onlar bizi özel savaş ile tasfiye etmek isteyecekler biz de buna karşı direneceğiz. Tabii onların özel savaşına karşı propaganda ve ajitasyonumuzu, ilişkilerimizi güçlendireceğiz, ama esas olarak da bunun bir tasfiye etme savaşı olduğunu bilerek mücadeleyi ve savaşı güçlendireceğiz. Onun için hareket olarak bu tasfiye konseptine karşı meşru savunma temelinde, serhildanları da güçlendirecek bir direniş kültürü geliştireceğiz.

Tenînê Şehitlerinin Anısına

Onlar aktif savunma çizgisinde özgürlük mücadelesini daha güçlü geliştirmeye çağrıdır

"Hiçbir engel, hiçbir zorluk, hiçbir düşman saldırısı, hiçbir gerilik ve gericilik Rozalar, Delilalar gibi büyük askeri, örgütsel, sanatsal kişilikler yaratmış bir özgürlük hareketinin başarılı yürüyüşünü engelleyemez. Bu bakımdan özelde YJA-STAR militanlığının, genelde de özgürlük militanlığımızın bu değerli kişiliklerden kazandığı şeyler büyüktür, çoktur. Özgürleşen kadının gerçek yaşam gücünü biz bu yoldaşlarda gördük. Bu yoldaşlarla özgürlük militanlığı ölçülerimizin daha çok keskinleştiği ve kesinleştiği, özgürlük hareketimizin daha çok güçlenip ve yenilemez hale geldiği, toplumu daha etkiler bir konum kazandığı kesindir"

Halk Savunma Merkezi

Böyle bir dönemde üzerimize yüklenen en önemli görevlerden biri de hareket ve halk olarak Tenînê'de şehit düşen 11 yoldaşa doğru bir biçimde sahip çıkabilmek oluyor.

Bu olayın hem düşman saldırılarıyla, yani düşmanın 2007 yılına dönük imha dayatmalarıyla bağı var hem de bizim yaklaşım yetersizliklerimizin, çalışmaları düzenleyip yürütürken yaşadığımız hata ve eksiklerin bu sonuç üzerinde payı var. Elbette halk ve tüm hareket olarak bu şehadetlerden gereken dersi çıkarmamız lazım. Tabii bunu en çok da gerillanın yapması gerekiyor. Önderliğimiz bu konuda gerekli perspektifleri verdi, hatta sert eleştiri ve uyarılar da yaptı. Özellikle başarılı sonuç alabilmek için, yaklaşım ve tarz konusunda gerekli düzeltmelerin yapılması gereği üzerinde durdu. Baştan beri olduğu gibi son dönemde de bütün baskı, riskleri göze alarak kendi anlayış ve tutumunu ortaya koydu. Doğru meşru savunma çizgisine uygun savaş yaklaşımı ve tarzının ne olması gerektiğini ifade etti ve önemli bir belirlemede bulundu. *"Sevgili gerilla, beynini ve yüreğini sağlam tut"* dedi. Düşmanın imha saldırılarının ancak sağlam bir beyin ve yürek duruşuyla boşa çıkartabileceğini ve mücadelemizin başarıya gidebileceğini böylece ifade etmiş oldu.

Düşmandır, elbette saldırır, her türlü yöntemi de kullanır. Niye bu yöntemleri kullanıyor diye serzenişte bulunamayız, yakınamayız. Elbette savaşın bir kuralı olmalı, herkesi bağlayan, herkesin uyduğu hükümleri bulunmalıdır. Fakat günümüz dünyasında böyle bir durum geçerli değildir.

Dünya hukuku Kürt'ü yok sayıyor

Tarih boyunca oluşturulan, savaş hukuku denen şey, 21. yüzyılın başındaki dünya gerçeğinde işlemiyor. Hele bu durum Kürt'e karşı söz konusu oldu mu hiçbir yasa, kural, hukuk burada işlemiyor. Çünkü mevcut dünya Kürt'ü yok sayıyor, inkar ediyor. Kürt'ün yok edilmesine ferman verilmiş durumdadır. Oluşan hukuk, dünya hukuku Kürt'ü yok sayıyor. Bir toplumu bu denli yok sayan bir hukuksal sistem içerisinde elbette ki Kürt toplumuna, insanına karşı savaş hukukunun uygulanacağını kimse bekleyemez. Nitekim bütün karşıt çevreler, düşman güçler de böyle davranıyor.

Türkiye'nin, İran'ın, yine geçmişte Saddam rejiminin yaptıklarını biliyoruz. Suriye'nin baskıları ortadadır. Bütün dünya da son iki yüz yıldır Kürdistan'da yaşanan katliamların arkasındaki güç konumundadır. Herkes bu katliamın şu veya bu biçimde ortağıdır, içinde yer alıyor. Hiç kimse neden bu topluma böyle bir baskı, katliam uygulanıyor diye sorgulama yapmıyor. Tersine, en iyi tutum göz yummak ve sessiz kalmak oluyor. Kürt'e karşı işlenen suçların hepsi karşısında dünyanın duruşu, en iyi düzeyiyle görmedim, duymadım, bilmiyorum oluyor. Daha ötesi de her türlü kural dışı savaşı dayatmak oluyor. Hiçbir insani yaklaşım, hukuksal düzen bu saldırılar üzerinde etkide bulunmuyor. Bu bakımdan düşman gerçeği belirgindir. Anlaşılmayacak bir durum da kesinlikle değildir.

Eğer anlayamadık, tam çözemedik gibi bir yaklaşım içinde olursak, bu sadece bizim bu gerçeği kabul edip etmememizle bağlantılı olur. Aslında ortada anlaşılmayan, görülmeyen bir şey yoktur. Kabul edilmek istenmeyen bir durum vardır. Ancak, biz ne kadar kabul etmek istemesek de gerçek ortadadır. Kendi hükmünü icra ediyor, işletiyor. Dolayısıyla bizim bu gerçeği görmemiz, anlamamız, benimsemesek de bir realite olarak kabul et-

memiz ve yaklaşımlarımızı, tarzımızı, mücadelemizi buna göre geliştirmemiz gerekiyor. Başarılı olmanın tek şartı budur. Bu bakımdan da düşmanın vahşetinden, saldırganlığından, katliamcılığından, inkarcılığından söz etmek yerine –ki bunların hepsi doğrudur, ama bu doğruları ortaya koymak herhangi bir çözümü vermiyor– önemli olan bunlar karşısında mücadeleyi doğru bir anlayış, ölçü, tarz ve kurallar temelinde ne kadar yürütebildiğimizdir.

Bu noktada kendimizi sorgulamamız, ne kadar katliamcı, vahşi, hiçbir hukuk kuralına uymayan, insanlık değerini tanımayan bir saldırıyla karşı karşıya olursak olalım, tüm bunlara karşı doğru bir anlayış ve tarzla mücadele ederek bunları yenecek, boşa çıkaracak, insanlık değerlerini işletecek bir düzeyi ortaya çıkarabilmemiz gerekiyor. Bu da bizim görevimiz, bizim ilkemiz, Önderliksel doğuş ve yürüyüş gerekçemiz, duruşumuzdur. Bir kere böyle bir doğuş olmuş, halka çağrı yapılmıştır. O halde doğru ve yeterli bir öncülük ile bunun gereklerini pratikte yerine getirebilmek gerekir. Yani bu yürüyüşü bizi başarıya götürecek bir anlayış ve tarzla sürdürebilmeliyiz. Bunun için de tabii yaşanan olumsuz olaylardan sürekli ders çıkarmayı bilen, içine düştüğümüz hata ve eksiklikleri tespit ederek onları sürekli gideren, pratikte yaşanmasını azaltan bir tutum ve çabanın içinde olmalıyız. Başka türlü bu işleri başarıyla yürütemeyiz.

Türkiye'nin bütün imkanları gerillaya karşı seferber edilmiştir

Ağustos ayı kayıplarımız gerçekten önemli, düşündürücü, ders çıkarmayı gerektiren bir düzeyde oldu. 15 Ağustos Atılımı'nın 24. yılına girmeye hazırlanırken, yine ağustos başında HPG Komuta Konseyi Toplantısı'nı yapmaya hazırlanırken, Dersim'de, başında ***Medeni*** arkadaşın bulunduğu arkadaş grubumuzun şehadeti yaşandı. Gerçekten önemliydi, bizim için büyük bir kayıptı. Örgüt olarak sorgulayarak derslerini çıkarmamız gerekiyor. Çünkü Medeni arkadaş, 17 yıl hiç silahını bırakmadan ve savaş birliklerinden kopmadan gerilla saflarında mücadele etmiş, her düzeyde ve birçok alanda savaş pratiği içinde yer almış değerli bir Kürdistan gerillacısıydı. Güçlü bir gerilla savaşçısı ve komutanıydı. Uzun süre Zagros, Behdinan alanlarında savaşa büyük katkılar sunduğu gibi, son iki yılda da Dersim pratiğinde önemli rol oynayan, özellikle gerilla mücadelesinin açılım yapması için en önde çaba harcayan bir konumdaydı. Hareket ve halk olarak henüz bu ağır kaybın nedenlerini çözümlemeye, derslerini çıkararak mücadele pratiğimize aktarmaya çalışırken, Tenînê'deki şehadet olayı yaşandı. 11 arkadaşımızın kaybı gündeme geldi.

Bu grubumuz da Dersim'de şehit düşen arkadaş grubu gibi büyük bir iddia ve kararlılıkla mücadele sahasına çıkan bir gruptu. Neden kayıp oldu? Düşmanın yeni taktiklerini mi yeterince çözümleyemedik? Yoksa bir anlık bir gaflet durumu mu buna yol açtı? Örgütsel çalışmalarda mı yeterince sağlamlık gösteremiyoruz? Dolayısıyla bu nedenle mi çeşitli oyunlara, komplolara düşüyoruz? Ancak hangi neden böyle bir olayın gerekçesi olmuş olursa olsun, hepsinin bizimle bağlantılı olduğu, hata ve eksikliklerimizden kaynaklandığı bir gerçektir. Elbette bunu söylerken düşmanın vahşiliğini, saldırganlığını, özellikle 2007 yılına dayattığı kapsamlı imha ve tasfiye planı temelinde gelişen saldırılarını gözardı etmiyoruz. Düşman her dönemdekinden daha farklı yöneliyor. Ekonomik gücünü, dış ilişki ve itibarını, siyasi gücünü her şeyini ortaya koymuş durumda ve kendi içinde yarattığı kapsamlı bir uzlaşmaya dayanarak bu saldırılarıyla sonuç almaya çalışıyor. Cumhuriyet tarihinde islami kanatla klasik laik cumhuriyet uzlaşması ilk defa bu biçimde gerçekleşiyor. Böyle bir uzlaşmaya dayanılarak, Türkiye'nin bütün imkanları elinde ferdi silahtan başka savaş aracı bulunmayan bir avuç cesur, fedakar Kürt gerillasına karşı saldırıda seferber ediliyor.

Genelkurmay Kürt toplumunu düşman ilan etmiştir

Bu savaşı yürütenler tutumlarını açık söylediler, "bir nefer kalmayıncaya kadar savaşacağız" dediler. Bunu bütün dünyaya ilan ettiler. "Ne mutlu Türküm demeyen herkes düşmanımızdır" dediler. Düşmana karşı da ancak saldırı yapılır, düşman imha edilir. Birisi düşman görülürse, o imha edilmek isteniyor demektir. Başka türlü düşmanlık olmaz. Böylece savaşı yürüten genelkurmayın bütün Kürt toplumunu düşman ilan ettiği ve bu toplumu bilinçlendiren, örgütleyen, mücadeleye çeken, özgür yaşam doğrultusunda ilerleten öncü

"Düşman her şeyini ortaya koymuş durumda ve yarattığı uzlaşmaya dayanarak bu saldırılarıyla sonuç almaya çalışıyor. Cumhuriyet tarihinde islami kanatla klasik laik cumhuriyet uzlaşması ilk defa böyle gerçekleşiyor. Türkiye'nin tüm imkanları, elinde ferdi silahtan başka savaş aracı bulunmayan bir avuç cesur, fedakar Kürt gerillasına karşı saldırıda seferber ediliyor"

güçleri bu temelde imha etmeyi önüne görev olarak koyduğu açıkça ortaya çıkıyor. Bunlar birer gerçektir. Bizim de bu gerçekleri bilerek, bunları boşa çıkaracak yol ve yöntem neyse onları bulmamız ve ona göre hareket etmemiz gerekir.

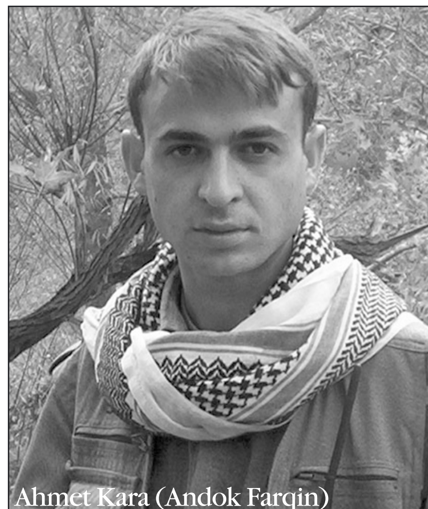
Bu noktada acaba düşmanın saldırıları boşa çıkartılamaz mı? Gücü her şeye kadir mi? Tekniği her şeyi yok edebilir mi? Hayır, böyle olmadığını Kürdistan'ın bütün eyaletlerinde, bölgelerinde görüyoruz. Sürdürdüğümüz gerilla mücadelesinde açıkça yaşıyoruz. Türk ordusu bütün bu azgın saldırganlığa rağmen HPG güçlerini etkisizleştiremiyor. Bırakalım imha edip tümden yok etmeyi, zayıflatamıyor bile. Gerillacılık bütün yol yöntemleriyle, kurallarıyla ve doğru bir anlayış temelinde derinliğine uygulandığında, düşmanın silahı, askeri gücü, tekniği ne kadar çok olursa olsun, yine ne kadar vahşi ve katliamcı konumda bulunursa bulunsun saldırılarının boşa çıkartıldığı, başarısız kılındığı yaşadığımız pratikte her gün açıkça görülüyor. Bırakalım bu saldırılar üzerinden gerillaya açıkça üstünlük sağlamayı, gerillanın meşru savunma çizgisindeki misilleme eylemleri karşısında adeta paniği yaşıyor. Korkudan karakolundan çıkamaz duruma düşüyor, askerler tam bir depresyon yaşıyor. Türk ordusunda intiharlar oluyor, kaçışlar oluyor. Askere gidip gitmemek toplum içerisinde önemli bir tartışma konusudur. "Neden zenginler çocuklarını askere göndermiyor? Neden başbakan oğlunu askere göndermiyor?" diyerek, halk her gün açık çağrıda bulunuyor veya yakınma içinde oluyor.

Tüm saldırılara rağmen özgürlük mücadelesi durdurulamamıştır

Bu bakımdan görülüyor ki, aslında düşman her şeye hakim değildir. Böyle bir saldırganlık boşa çıkartılamaz, her şeye hükmeder değildir. Ama boşa çıkarmanın yol yöntemleri var, kuralları var. Gerillacılığı derinliğine uygulamak, anlayışta gerillalaşmak, yaşamda gerillalaşmak, savaş tarzında gerillalaşmak, bunun yanında düşmanın taktiklerini boşa çıkartacak bir gerilla anlayışını ve tarzını Kürdistan'ın güçlü coğrafyasına dayanarak ortaya çıkarmak durumundayız. Bunu gösteremediğimiz, bunda zayıf kaldığımız, süreklilik sağlayamadığımız veya duyarlılığımızı kaybettiğimiz anda kaybediyoruz. Bu çok açıktır. Böyle bir gerillacılık zor olabilir. Başka ülkelerde farklı halkların yaşadıkları ile tam örtüşmeyebilir, onlardan ayrı yönleri bulunabilir. Ama Kürdistan koşullarına özgü olan gerillacılığın da başarıyla geliştirilmesinin mümkün olduğu, 24 yıllık kesintisiz gerilla pratiğimizin yüzlerce kez kanıtladığı bir gerçektir.

Rahime Tuncer (Avesta Amed)

15 Ağustos Atılımı'nın 24. yılına girdik. Gerilla, 24 yıldır savaş konumunda, bu ordunun karşısında bulunuyor. Türk ordusu 24 yıldır bu gerillayı imha etmek, yok etmek, tasfiye etmek için her türlü gücü seferber ediyor. Ama dikkat edilirse amacına ulaşamamıştır. Evet, darbeler vurmuştur, katliamlar yapmıştır, binlerce gerillacıyı şehit etmiştir. 15 bine yakın şehidimiz var. Yine halktan binlerce yurtseveri şehit etmiştir, katletmiştir. Binlerce köyü yakıp yıkmıştır. Ama bütün bunlar ne Kürt halkının özgürlük mücadelesini durdurabilmiş, ne halkı özgürlük mücadelesinden uzaklaştırabilmiş ne de Kürdistan'da gerillanın gelişimini ve mücadelesini zayıflatabilmiş ve engelleyebilmiştir. Tersine, tüm bunlara rağmen kızlı erkekli Kürt gençliği, halktan aldığı destek ve Önderliğimizin aydınlatıcı düşüncelerinin verdiği güçle, kahraman şehitlerimizin izinde gerillayı sürekli büyüten, gerillanın istediği gücü ona katan bir duruşun sahibi olmuştur.

Ahmet Kara (Andok Farqin)

Bu durum şimdi de devam ediyor. Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında yaşayan Kürt gençliğinin, bütün Kürdistan coğrafyasına yayılmış ve mevzilenmiş gerillayı bu biçimde yürüttüğü bir gerçektir. Bu bakımdan aslında düşmanın imha amacı yüzlerce kez boşa çıkartılmıştır. Türk ordusu karşısında Kürdistan dağlarında gerilla yaşam bulmuştur. Halkla birleşmiş, örgütlenmiş ve halkı serhildana çekmiş, büyük bir özgürlük hareketini geliştirme gücünü göstermiştir. Bunlar birer gerçektir. O zaman şu ortaya çıkıyor: Başarı imkanı vardır, işler başarıyla yürütebilir. Ne kadar vahşi, saldırgan, katliamcı olursa olsun, başta Türk gericiliği olmak üzere İran'ın ve Arapların Kürt halkına dönük vahşi, gerici, katliamcı saldırıları direnişle kırılabilir. Ama bunun şartları, yol ve yöntemleri var. Onları bilerek hareket etmemiz gerekiyor.

Kararlılık doğru anlayış ve tarzla birleştirilmelidir

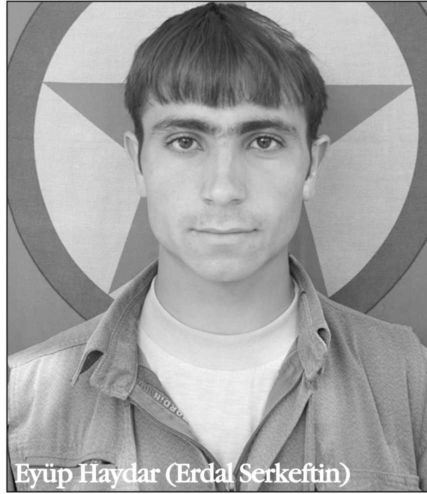
Arkadaşlar elbette bu mücadele içine girmek istiyorlar. Mücadeleye katılmak için gelmişler, eğitim görüyorlar. Belli bir bilinçleri ve istekleri var. Yüksek bir yurtsever demokrat bilinç ve özgürlük tutkuları var. Kadın erkek böyle bir tutkuyla mücadele içine giriyorlar. Mücadelenin en ön safında, en kızgın ortamında olmak istiyorlar. Bu iyi bir şeydir, doğru olandır, haklarıdır. Ama bunun şartları var. Nasıl olması, nasıl yaklaşıl-

ması gerektiğine dair de yol ve yöntemleri var. Şimdi de tartışılıyor; her yerde bu mücadelenin ön safında olabilme istemi çok güçlü, mücadelenin en sıcak ortamına girebilme talebi çok güçlü ve genel bir dayatma durumundadır. Böyle bir istem içinde olmak iyi ve güzeldir, ancak bunun da şartları var. Onu da bilmek gerekiyor. Bu bilinmezse, başarı yerine kayıp getirebiliyor. Halkı, hareketi zorlayan sonuçlar ortaya çıkıyor.

En son Önderliğimiz o denli zorlandı ki, uyarmak zorunda kaldı. Bizi ciddiyete, duyarlılığa, beynimizi ve yüreğimizi sağlam tutmaya çağırdı. Bu bakımdan istek, kararlılık ve fedakarlık göstermek iyi, güzel ve yerindedir. Bu duyguları her zaman geliştirmeli, yüksekte tutmalıyız. Ama bir de bunları doğru bir anlayış ve tarzla birleştirebilmemiz, savaş ortamında her zaman duyarlılığı gösterebilmemiz, Kürdistan safında derin bir gerillacılığı başarıyla geliştirebilmemiz gerekiyor. Elbette mevcut istek, cesaret, fedakarlık kahramanca bir direnişi ortaya çıkarıyor, ama başarı getirmiyor. Bizi tam bir başarıya, özgürlük mücadelemizi zafere taşımıyor.

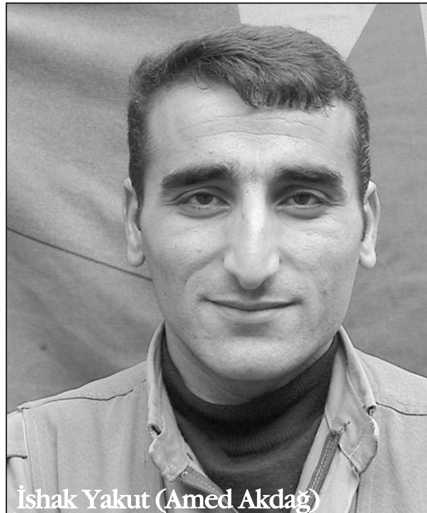
Onlar işleri başarıyla yapma kararlılığını tereddütsüz ifade ettiler

Bu konuları şehit düşen bu arkadaş grubuyla da iki gün boyunca tartışma imkanı bulduk. Uzun uzun tartıştık. Aslında bunlar bilmediğimiz, tartışmadığımız, sürekli yoğunlaşma içinde olmadığımız hususlar da değil. Böyle bir savaş ortamına girme hakkı kazanılabilir diye koştuğumuz şartlar da oldu. Arkadaşlarımız dinlediler, uzun bir süredir hazırlandılar. Kapsamlı tartışma, hazırlık, planlama içinde oldular. Sonunda biz de yaşanan pratikten çıkardığımız dersleri aktarma fırsatı ve imkanı bulduk. Hem ideolojik ve örgütsel duruşumuzu, hem siyasi ve askeri durumumuzu, içinde bulunduğumuz sürecin özelliklerini ve bunun karşısında geliştirmemiz gereken mücadele taktik ve tarz konularını çok net bir biçimde tartışma, bilgi düzeyimizi bu arkadaş grubuna aktarma imkanımız oldu.

Eyüp Haydar (Erdal Serkeftin)

Arkadaşlarımız tabii büyük bir istek ve kararlılık içindeydiler. Güçlü bir inanç ve iradeye sahiplerdi. Bunun verdiği güçle işleri başarıyla yapma kararlılıklarını tereddütsüz ifade ettiler. Ve böyle bir kararlaşma temelinde, kararlılık sözü temelinde pratiğe yürüdüler. Buna rağmen gördük ki, küçük bir aksaklık büyük kayıplara yol açabiliyor, ufak bir ihmalkarlık telafisi mümkün olmayan sonuçlar doğuruyor. Küçük bir gaflet durumu darbe yememize yol açıyor. Demek ki işler daha çok incelmiş ve derinleşmiştir. Öyle dar, yüzeysel ve kaba yaklaşımlarla günümüz koşullarında başarılı bir gerillacılık yapmak mümkün değildir. Öyle bir gerillacılığın başarı kazanması mümkün olmuyor.

O zaman gerillacılıkta daha çok derinleşmemiz, gerilla inceliklerini daha fazla geliştirmemiz gerekiyor. Yani gerillacılığa gerçekten bir sanatçı estetiğiyle yaklaşım göstermemiz gerekiyor. Ancak böyle olursa, bu kutsal istek, cesaret ve fedakarlık duruşumuz, inanç ve kararlılığımız başarılı sonuç verir. Yoksa istediğimiz sonuçları alamıyoruz yoldaşlar! Bin kere bu durum üzerinde düşünmemiz, tartışmamız gerekiyor.

İshak Yakut (Amed Akdağ)

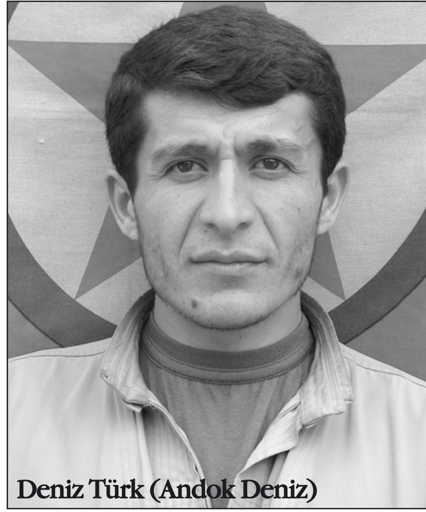
Nereye gitsek her ortamda arkadaşlar büyük öfke içindeler, gerginler, hatta tepkili olanlar var. Mücadele istemi, kararlılığı, bu doğrultuda cesaret ve fedakarlık çok ileri düzeydedir. Hareketimizin yönetimi, yine HPG komutanlık düzeyi bu konuda ihtiyaçları tam karşılayamıyor. Ciddi zorlanmalar da yaşıyor. Bu durum iyidir, güzeldir; bütün HPG yapısının tüm komuta ve savaşçı gücüyle böyle bir duruşu yaşaması, büyük bir cesaret, fedakarlık ve kararlılıkla en ön safta mücadeleye katılma duygusu ve istemi içinde olması bizim en güçlü yanımızdır. Gerillacılık açısından doğru ve gerekli olandır. Ama bu yalnız başına yetmiyor, bunu bir de başarı tarzıyla birleştirebilmemiz gerekiyor. Yaşamın her anında, günün 24 saatinin her dakikasında bizi düşman karşısında başarılı kılacak bir duruşun, duyarlılığın, yaşam ve mücadele tarzının sahibi olmamız gerekiyor.

Beynimiz başarı anlayışına yüreğimiz sağlam tutuma götürmelidir

Önderliğimizin *"beynini ve yüreğini sağlam tut"* tespiti bu anlama geliyor. Beynini sağlam tut; doğru anla, önceden öngör, tedbirlerini yaratıcı olarak geliştir ve pratikte başarıyla uygula. Yüreğini sağlam tut; vicdanlı ol, zayıflıklarına teslim olma, mahkum olma, onları yen ve zayıflıklar karşısında her zaman güçlü bir duruşu ve iradeyi göster ki, düşmanın dıştan gelen saldırıları karşısında zayıf düşmeyesin. Onları boşa çıkartacak taktik ve tarz geliştirmeyi başarabilesin. Şimdi bunu gösterebilmemiz gerekiyor. Böyle bir anlayış ve tutumun sahibi olabilmemiz gerekiyor. Beynimiz bizi gerillacılığı başarıya götürecek bir anlayış, kavrayış düzeyine ulaştırmalı, sağlam yürek duruşu da bizi her türlü zayıflık ve hile karşısında onları boşa çıkaracak sağlam bir tutum sahibi yapabilmelidir.

Bu noktalarda zayıf kalıyoruz yoldaşlar! Eksiklerimiz işte burada oluyor. Ya yeterince anlayamıyoruz ya da öngörümüz zayıf kalıyor, doğru değerlendiremiyoruz. Zamanında gerekli kararları ve tedbirleri geliştiremiyoruz. Bunun sonucunda düşmana açık kapı bırakıyoruz. Yüreğimiz iyi işlemiyor, canlı olmanın zayıflıklarının esiri oluyoruz. Alışkanlıklarımıza, keyfiyetçiliğimize, kendiliğindenciliğimize yenik düşüyoruz. Göz göre göre bize zarar verecek şeyler karşısında bir şey olmaz diyoruz. Küçük, basit yaşam tutkuları bizi düşman karşısında zayıf düşürüyor. Yüce amaçlarımız doğrultusunda düşman karşısında sağlam bir duruş göstermemizi engelliyor. Adeta alışkanlıkların, basit yaşam istemlerinin mahkumu oluyoruz. O da tedbir geliştirmemizi, yeterince sağlam duruşumuzu zayıflatıyor. Yaşam tarzımızı, hareket tarzımızı, ilişki tarzımızı, örgüt tarzımızı bozuyor, üslenmemizi ve hareket tarzımızı engelliyor. Bize yürüttüğümüz mücadele karşısında zayıflık olarak yansıyor.

Demek ki mevcut istek, cesaret, kararlılık ve fedakarlık düzeyini doğru bir anlayış ve tutumla, sağlam bir duruşla her alanda düşman karşısında bizi başarılı ve güçlü kılacak bir tarzla birleştirebilmemiz gerekiyor. Bunu uygulamayınca kayıp veriyoruz. Kayıplar, yani düşman karşısındaki zayıf düşmeler buradan kaynaklanıyor. Bunun tersi olarak, düşman karşısında başarının ölçütü de anlayış ve davranıştaki ölçülü gerilla düzeyine uygun bir çizgiyi yakalamak oluyor. Beynimizi, yüreğimizi ne kadar sağlam tutarsak, amacımıza kendimizi kilitleyerek onun gerektirdiği bir duruşun ve tarzın sahibi kılarsak, düşman karşısında da o kadar sağlam dururuz, tedbirlerimiz çok olur. Taktik ve tarz geliştirmeyi yerinde ve

Deniz Türk (Andok Deniz)

zamanında başarıyla yaparız. İddiamız ve irademiz güçlü olur. Yaratıcı, güçlü oluruz. Dolayısıyla düşman saldırılarını boşa çıkardığımız gibi, bir de düşmana darbeler vuran, başarı üstüne başarı kazanan bir duruşun sahibi oluruz.

Şehitleri doğru sahiplenmek gerilla çizgisinde derinleşmekle olur

Bütün gerilla güçlerimizin bu biçimde kendini yeniden ve yeniden sorgulayarak yetkinleştirmesi, geliştirmesi önem arz ediyor. Önderliğimizin bizden istemi budur, Önderliğin anlayış ve tarzı böyledir, halkımızın bizden talepleri bu biçimdedir. Binlerce kahraman şehidimiz bize bu konuda güçlü bir miras bıraktı. Anlayış ve tarzda doğruyu bulmak açısından en zengin pratik dersi önümüze koydu. Onlardan çıkaracağımız sonuçlar böyle olduğu gibi, Tenînê'de şehit düşen son 11 kişilik arkadaş grubumuzun şehadetinden çıkaracağımız ders de bu olmalıdır. Onları doğru anlamak, tanımlamak ve doğru sahiplenmek kesinlikle gerilla çizgisinde derinleşmek ve sağlamlaşmakla olur. Onların amaçlarını ancak böyle bir duruş başarıya götürebilir. Onları kayba götüren hata ve eksikliği tespit edip gidermek ve bu anlamda başarılı bir gerillacılığı geliştirmek, o yoldaşlarımızın ve dolayısıyla bütün şehitlerimizin anısına doğru sahip çıkmanın ve onun karşısında görevlerimizi doğru ve yeterli yerine getirmenin kesin yolu oluyor. Başka türlü bu anılara doğru yaklaşmak mümkün olmaz.

Ağlayıp sızlamakla hiçbir yere varamayız. Elbette üzülmemek mümkün değil, yüreğimiz adeta dağlandı. Fakat böyle olmak, söylemek de bir şeyi kurtarmıyor. Ondan ne kadar çok ders çıkarabiliyor ve bunu başarılı bir gerillacılığa dönüştürebiliyorsak, işte o kadar bu yoldaşları doğru anlamış ve anılarına doğru sahip çıkmış, onların boynumuza yüklediği borcun gereğini pratikte yerine getirmiş oluruz. Başka yaklaşımla bu asla mümkün olmaz. Bir kere bunu çok iyi bilmemiz gerekiyor.

Mücadele yoldaşları olarak, herkesten fazla bizim bu arkadaşları doğru anlayan, sahiplenen ve şehadetlerinin üzerimize yüklediği görev ve sorumluluğu başarıyla yerine getiren konumda olmamız gerekiyor. Bunu dalga dalga tüm halka yayabilmeliyiz. Başta gerilla güçlerimiz olmak üzere, böyle bir sonucu Özgürlük hareketimizin tüm sahalarına mal edebilmeliyiz.

Bu kahramanlıklar bize büyük güç, cesaret verdi. Kinimizi ve öfkemizi artırdı. Mücadele azmimizi ve kararlılığımızı biledi, cesaretimizi ve fedakarlığımızı büyüttü. Bu şehit yoldaşların anısına sahip çıkma temelinde bütün bunlarla daha güçlü, daha çok yönlü, daha etkili mücadele edeceğiz. Mücadelenin her ortamında olacağız. Kendimiz için olduğu kadar bu yoldaşlar için de mücadele edeceğiz. Onların da özlemlerini, amaçlarını, uğruna yaşamlarını verdikleri davalarını başarıya götürmek için sonuna kadar mücadele edeceğiz. Bu kesindir, bu bir Önderlik kararlılığı ve duruşudur. Şehitler gerçeğidir, hareketimizin tarihsel duruşudur. Apocu hareketin tarih karşısındaki, Kürt halkı ve Ortadoğu halkları karşısındaki duruşudur. Bundan geri durmak olmaz. Bu konuda zayıflık olmaz.

"Şehit yoldaşların anısına sahip çıkma temelinde mücadelenin her ortamında olacağız. Kendimiz için olduğu kadar onlar için de mücadele edeceğiz. Özlemlerini, amaçlarını, uğruna yaşamlarını verdikleri davalarını başarıya götürmek için sonuna kadar mücadele edeceğiz. Bu bir Önderlik kararlılığı ve duruşudur. Şehitler gerçeğidir, hareketimizin tarihsel duruşudur"

Şehitler ordumuz özgürlük yürüyüşünün kurmay heyetidir

Önder Apo, *"her şehadet, bir zincirin halkası gibi özgürlük mücadelemizi büyüttü ve halkımızı büyük bir özgürlük ordusuna kavuşturdu"* dedi. PKK hareketini böyle tanımladı. Partimizi şehitler partisi olarak gördü. Her gelişme adımını böyle ifade etti. Her şehadeti bu büyük özgürlük yürüyüşünün sağlam bir halkası olarak tanımladı. Böylece kopmaz bir biçimde birbirine bağlanmış ve hep büyümüş bir özgürlük zincirinin gelişimini tanımladı. Dolayısıyla bu yoldaşlarımızın kahramanca direnerek ve düşmana öldürücü darbeler vurarak şehit düşmeleri hareketimiz açısından, halkımız açısından, Önderlik çizgimiz ve gerilla açısından büyük değerlerin yaratılması oluyor. Özgürlük mücadelemizde her türlü zorluğu yenmemizi ve engelleri aşmamızı sağlatacak güçlü bir komutanın yaratılmasını ifade ediyor.

Elbette şehitler ordumuz, halkımızın özgürlük yürüyüşünün kurmay heyeti, komutanlığı oluyor. Bu komuta çizgisi güçlü oluşturulmuştur. Bu komutanlık etkisi yüzyıllara yayılacak düzeyde sağlam yaratılmıştır. Bu yoldaşlarımız da bu büyük özgürlük ordusunun güçlü komutasında yer aldılar. Biz onların komutası altında cesaret ve fedakarlıkla yürüme gücünü her zaman göstereceğiz. Zilan arkadaş şehit düştüğünde Önderlik, *"Zilan komutandır, biz onun emir erleriyiz"* demişti. Bütün şehitlerimiz özgürlük mücadelemizin en sağlam komutasını oluşturuyor. Bu komuta öyle sağlam oluşmuş ki, Kürt halkı her türlü saldırıya karşı böyle bir komuta altında kahramanca ve başarıyla yürüyebiliyor. Bu şehit yoldaşlarımız da, Tenînê şehitlerimiz de bu büyük orduya, onun komutasına katıldılar. Bu durumu son direnişleriyle ve tutumlarıyla kanıtladıkları gibi, yaşam ve mücadele içinde de hep bu tutumun sahibi oldular. Büyük bir coşkuyla, istekle, heyecanla bu yürüyüşe çıktılar. En son şehit düşmelerine yol açan yürüyüşleri de görülmeye değerdi. Coşkuluydu, heyecanlıydı, istekliydi, kahramancaydı. Apocu hareketin, Kürdistan gerillasının kahramanlık çizgisini temsil ediyordu. Özgürlük bayrağını sağlamca tutup, yüksekte taşıma gücü ve kararlılığını ifade ediyordu.

Zarife Adıbelli (Roza Mardin)

Onlar istekle güçlü bir hazırlık temelinde yürüyüşe çıktılar

Aslında güçlü bir gruptu. Dokuz kişisi bir savaş grubudur, iki arkadaş da onları götüren, öncülük eden, alanı tanıyan arkadaşlar oluyor. Hepsi de çok istekle, güçlü bir hazırlık temelinde böyle bir yürüyüşe çıktılar ve büyük bir güven ve umut vaat ettiler. Bu tür talihsiz sonuçların ortaya çıkmaması için de epeyce duyarlıydılar. Uyarılar, değerlendirmeler yeterince yapılmıştı, tedbirler alınmaya çalışılıyordu. Biraz 15 Ağustos sürecinin etkisi olacak herhalde, harekette gecikme de oldu. O gecikmenin yol açtığı deşifrasyon ve benzeri durumlar böyle bir sonuca yol açan nedenler olabilir. Fakat daha ilk andan itibaren düşman denetimine girdikleri anlaşılıyor. Artık bu, gecikmeden dolayı deşifrasyon sonucunda mı oldu, yoksa başka istihbarat kaynakları bu arkadaşların durumlarına dair düşmanı mı bilgilendirdi, onu bilemiyoruz. Ama ilk yürüyüşten itibaren düşman denetiminde oldukları ve onu aşmak için çalışır ve mücadele ederken böyle bir sonucun ortaya çıktığı anlaşılıyor. Yürüdükleri gece düşmanın bilgi sahibi olduğu, havan atarak müdahale etmek istediği bilgisi mevcuttur. Zaten ertesi gün doğrudan üzerlerine gelen düşmanla toplu, grup olarak bir çatışma içine giriyorlar. Ve sonuna kadar da kahramanca direniyorlar.

Bu yoldaşlarımız Kuzey Kürdistan'da mücadeleye katılmak için yola çıkmış yoldaşlarımızdı. Garzan alanının geliştirilmesi ve açılmasında rol oynamaya da adaydılar. İfade ettiğimiz gibi, gerçekten iyi hazırlanmışlar ve hareketi her bakımdan, bütünlüklü biçimde temsil edecek, Kuzey Kürdistan gerillasına taşırabilecek bir hazırlık düzeyine ve formasyona da sahiplerdi. Zaten toplu olarak savaşa girmeleri ve gün boyu hiç fire vermeden kahramanca savaşmaları nasıl bir bilinç, kararlılık, düşman karşısında sağlam duruşa sahip olduklarını açıkça gösteriyor.

Roza arkadaş sağlam bir duruşun sahibiydi

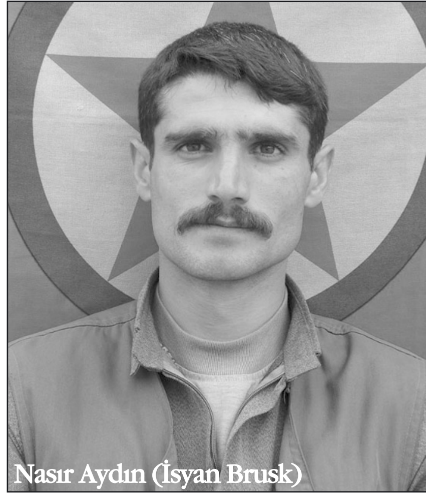
Bu arkadaşlar tanınıyor. Özellikle bir bölümü, geniş arkadaş grubumuz tarafından tanınıyor. Halk tarafından tanınanlar var içlerinde. Son bir haftadır Kürt halkı bu nedenle infial halindedir. Kadın erkek, tepkilerini ve duygularını buldukları her fırsatta, imkanda dile getiriyorlar. Bu büyük mücadele şehitlerine, özgürlük şehitlerine sahip çıkmak için yoğun bir çaba içindeler. En başta grubun sorumlusu olarak ***Roza*** arkadaş biliniyor. YJA STAR yönetimi içinde yer alıyordu. Öncesinde Xankurkê Karargah Yürütmesi'nde yer almıştı. Xankurkê alanının örgütlenmesi ve bir karargah

"Büyük bir coşkuyla, istekle, heyecanla bu yürüyüşe çıktılar. En son şehit düşmelerine yol açan yürüyüşleri de görülmeye değerdi. Coşkuluydu, heyecanlıydı, istekliydi, kahramancaydı. Apocu hareketin, Kürdistan gerillasının kahramanlık çizgisini temsil ediyordu. Özgürlük bayrağını sağlamca tutup, yüksekte taşıma gücü ve kararlılığını ifade ediyordu"

alanı haline getirilmesinde önemli çabaları olmuştu. Daha sonra ana karargahta da bir dönem çalıştı. Güçlü bir hazırlanma temelinde, edindiği birikimi mücadele ortamına aktarmak ve büyük gelişmelere yol açmak kararlılığı ve isteğiyle bu yola çıktı. Gerilla tecrübesi olan arkadaşlarımızdandı. Uzun süre en zor gerilla pratikleri içerisinde yer aldı ve savaştı.

Yeniden gitmek için yola koyulduğu Garzan alanında da uzun bir dönem savaş pratiğine katılmıştı. Kadın ordulaşması ve komutanlaşmasında sağlam, örnek alınacak güçlü bir duruş sahibiydi. Önemli katkıları oldu. Yüzlerce yeni savaşçının eğitilmesinde, 1999 geri çekilmesinden bu yana geçen yedi sekiz yıllık süre içerisinde büyük çaba harcadı. Savaş pratiği içinde edindiği o büyük tecrübeyi yeni katılmış savaşçılara aktarmak ve onları düşman karşısında güçlü savaşçılar haline getirebilmek için sürekli görev başında ve çaba içinde oldu. Her zaman hiç yalpalamayan sağlam bir duruşun sahibi oldu. Önderlik çizgisine, şehitler gerçeğine, halka bağlılık O'nu her zaman gerilla mücadelesi içerisinde ve görev başında olmaya itti. Böylece de katıldığından itibaren gerilla ortamından hiç kopmadı. Silahını bırakmadı hiç, kendisini hep eğitti. Büyük tecrübe ve ideolojik bilinci birleştirerek yeni savaşçıların eğitiminde pay sahibi oldu.

Dolayısıyla kadın ordulaşmasında, YJA STAR örgütlenmesinde hep sağlam bir duruşun sahibi oldu, yine önemli katkılar sunan bir konumda bulundu. Özellikle bu değişim ve yeniden yapılanma sürecinde hareketimize dışa dayalı olarak içten dayatılan provokatif tasfiyeci saldırılar karşısında hiç yalpalamadı. O tür ayartıcı düşman yaklaşımları karşısında her zaman sağlam bir duruşun sahibi oldu. Gözünü, kulağını bunlara kapatmak gibi bir tutum değil, tersine, bunlara karşı Önderlik çizgisini savunan, sahiplenen, onun içinde gerillayı sürekli sağlam tutmayı ve geliştirmeyi öngören bir tutumla mücadele etti. İnsan geriye dönüp baktığında şunu rahatlıkla görebiliyor: Provokatif tasfiyeci saldırılar karşısında, hareketin geçmişini, bugününü, büyük değerlerini yok etmeyi hedefleyen o provokatif ortamlar karşısında hiç yalpalamadan sağlam ve mücadeleci duruş sahibi olan az sayıda devrimcilerden, özgürlük militanlarından birisiydi. Bu bakımdan halka ve Önderlik gerçeğine bağlılık düzeyi, şehadetiyle de ortaya çıktı ki sonsuzdu. Sağlam bir ideolojik duruş sahibi oldu hep. Bunu günlük çalışmada üretime dönüştürdü.

Nasır Aydın (İsyan Brusk)

Şehitlere borcumuz var

Bununla birlikte, ideolojik çizginin en sert ve kızgın hayata geçirme alanı olan gerillalaşma alanında sorumluluk üstlenip onu yürütmeyi öngördü. Her zaman zoru üstlendi, kolayı aramadı. Dedikodulardan, boş tartışmalardan uzak durdu. Doğru üslenmenin gerektirdiği cesaret ve fedakarlık düzeyini hep gösterdi. Bu bakımdan provokatif tasfiyeci eğilimin bertaraf edilerek Özgürlük hareketimizin ve gerillanın yürütülmesinde büyük rol sahibi oldu hem de kendini komutanlaştırdı. Kadın komutanlaşmasının, YJA STAR gerçeğinin ortaya çıkmasında, gelişmesinde önemli bir pay sahibi olmayı bildi. Bin bir türlü zayıflığın gösterildiği, ihanetlerin yaşandığı, her türlü karalama ve karşıt tutumların gösterildiği bir ortamda, Roza arkadaş hem sözü ve duruşuyla hem de gerillacılığa ve komutanlaşmaya sahip çıkan tutumuyla tüm bu saldırıları boşa çıkarmada, Özgürlük hareketimizin sağlam bir öncülüğe kavuşturulmasında önemli bir duruşun sahibi oldu.

Cebrail Turan (Rohat Dilpak)

Özellikle kadın özgürlük militanlığı çizgisinde gösterdiği net, kararlı, kesin, sağlam duruş, YJA STAR gibi hem Kadın özgürlük hareketinin hem de Özgürlük hareketimizin, fedai çizgimizin ve özgür yaşam duruşunun şekillenip gelişmesinde, bütün saldırılar karşısında bu çizginin sağlam tutulup ilerletilmesinde rol oynadı. Yani büyük çabanın, emeğin sahibi oldu hep. Yüzlerce insan üzerinde emeği ve katkısı vardır. Önderlik ***Hasan Bindal*** yoldaş şehit düştüğünde, *"görünmez, ama hepiniz üzerinde az çok emeği vardır"* demişti. Gerçekten de şimdi özellikle bu sahalarda yaşayan, mücadele eden herkes üzerinde Roza arkadaşın emeği vardır. Görünmez, ama vardır. Onu bilmek, anlamak gerekiyor.

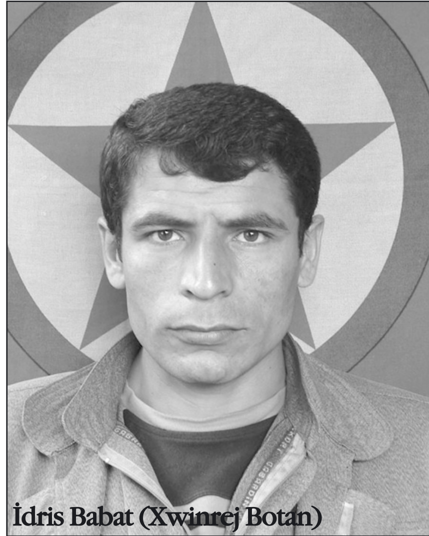
Elbette o emeğin boynumuza yüklediği büyük borç var, ödev var. Bu borcu ***Hayri Durmuş*** çizgisinde ödemek için sağlam bir duruş sahibi olmak zorundayız. Roza arkadaş bu tutumuyla, sürekli Önderlik çizgisinde duruşu, yürüyüşü ve pratik çabasıyla, pratikte harekete yaptığı katkılarla yönetim oldu, görev ve sorumluluklar üstlendi, komutanlaştı. Pratikte yaparak, hakkını vererek görev ve sorumluluklar yürüttü. Yoksa öyle resmiyetlere sığınan, yetki ve imkan peşinde koşan birisi hiç olmadı. Her zaman zorluklar ortamında olmayı, mücadele etmeyi, bir özgürlük savaşçısı, militanı konumunda bulunmayı esas aldı. Bu da O'nu hareketimizin bu dönemde geliştirdiği, ilerlettiği önemli militanlardan biri haline getirdi.

Roza arkadaş kadın özgürlük militanlığına büyük değerler kattı

Bu bakımdan Roza arkadaştan öğreneceğimiz şeyler çoktur. Birçok özelliği örnek alınacak ve benimsenecek bir komuta kişiliğiydi. O, sorunlar karşısında yılmayan, acze düşmeyen, kararlı, çözüm arayan duruşuyla, yine mütevazı, kendini hep çare haline getirmeyi öngören, zayıflıkları kendini sorgulayarak ve kendini çare yaparak aşmayı esas alan tutumuyla örnek oluşturuyor. ***Beritanların, Zilanların, Viyanların, Sorxwinlerin*** çizgisini temsil ediyor, devam ettiriyor. Böylece hem YJA STAR gerçeğine hem de kadın özgürlük militanlığına büyük değerler katan bir kişiliktir.

Hareketimiz ve halkımız böyle anacak Roza arkadaşı, tarih böyle yazacak. Özgürlük hareketimizin özü olan kadın özgürlük yürüyüşünün zaferini garantileyen öncü militanlığı temsil ediyor. Böyle güçlü militan öncülüğün başarı kazanacağı, zaferden zafere koşacağı, her türlü saldırıyı boşa çıkaracağı ve başarıyı yaratan olacağı kesindir. Bu bakımdan da Roza arkadaşın şehadeti genelde kadın özgürlük yürüyüşümüzün, özelde genel özgürlük hareketimizin yürüyüşünün zafer temelinde kararlılıkla sürekli devam edeceğinin ve asla kesintiye uğratılmayacağının en temel güvencelerinden birisini oluşturuyor. Bunu böyle anlamamız gerekir.

Xankurkê alanı açısından da büyük katkıları var. Bu alanda bulunan komuta ve savaşçıların eğitiminde, örgütlenmesinde, bu düzeye gelinmesinde büyük katkıları olan arkadaşlarımızdan bir tanesiydi. Savaş birliklerinin, yine özgür kadın birliklerinin oluşmasında büyük pay sahibi, çaba sahibi olan arkadaşlarımızdan birisiydi. Bu güç kendisine elbette en yüksek düzeyde sahip çıkacak, bu büyük kişiliği sahiplenecek, hep doğru anlayacak ve anısına doğru bağlanmanın, sahip çıkmanın gereği olarak O'nun çizgisini pratikte başarıyla hayata geçirecek bir düzeyi ortaya çıkaracaktır.

İdris Babat (Xwinrej Botan)

Delila arkadaş hem gerillacıydı hem de sanatçı

Grupta yer alan ve tanınan diğer bir arkadaşımız, halkın da çok iyi tanıdığı, hepimizin tanıdığı ***Delila*** arkadaştı. Arkadaşların önemli bir bölümü de kendisini yakından tanıyor. Birlikte kaldılar, eğitim gördüler, çalıştılar. Delila arkadaş, Önderliğe dönük uluslararası komplonun saldırılarına karşı Önderliği savunmak ve sahiplenmek için mücadeleye katılan bir arkadaşımızdı. 1999 mayısında, bir grup arkadaşıyla birlikte Silvan'dan böyle bir katılım gösterdi. Bir süre Amed alanında bulunduktan sonra, geri çekilmeyle Güney alanlarına geldi.

Üç kişilik bir gruptular. İkisi sanatçıydı: Kendisi ve ***Newal (Şenay Kurt)*** arkadaş. Hem gerillacılık hem de sanatçılık yapıyorlardı. Şehit Newal arkadaş fazla bu ikili görevi sürdürmek istemedi. O tür ortamlar kendisini çok sarmadı. Dolayısıyla savaş ortamında sürekli bulunmayı yeğledi. Onunla birlikte Delila arkadaş uzun bir süre Şehit Sefkan Kültür Sanat Okulu'nda hem sanatçılık hem de gerillacılık yaptı. Okulun müzik gruplarının solistiydi. Güzel sesiyle birçok eserin okul grupları tarafından ortaya çıkarılmasına katkıda bulundu. Her ikisini de çok seviyordu. Gerçekten de ne savaşçı olmaktan ne de sanatçı olmaktan kopabiliyordu.

Delila arkadaş gerilla ortamında sanatın geliştirilmesine ve ürünler vermesine büyük katkılarda bulundu. Tabii bu ortam kendisini çok zorladı da. Öyle bir ortamda ve süreçte, provakatif tasfiyeci eğilimin en çok üzerinde oynamaya çalıştığı, saldırdığı bir kişi oldu. Duyguların çok geliştiği sanat ortamının buna açık olması nedeniyle de gerçekten çok zorlandı. Kafası karıştırıldı, düşüncesi köreltilmeye çalışıldı. Delila arkadaş hainler tarafından, provokatörler ve tasfiyeciler tarafından çürütülmek istendi. Bu saldırının üzerinde etkisi çok oldu. Uzun süre bu etkiyi aşabilmek için kendini eğitme çabası içerisinde oldu. Ancak bir eğitim sürecinde bulunarak bu provakatif tasfiyeci eğilimin saldırılarından kendisini koruyup kurtarabildi. "Biz şöyle etkilendik, bilmem şu şekilde provokatörler kafamızı karıştırdı" denilerek, mücadelede zayıflıklar çeşitli biçimlerde örtülmeye çalışılıyor. Bunlar doğru değildir. Aslında en çok zorlanandan söz edilecekse, en çok üzerinde oyun oynanan bir kişilik aranacaksa, bunlardan bir tanesi Delila arkadaştı. Genç ve tecrübesiz olmasından, bir de sanata tutkun olmasından yararlanarak, Önderlik çizgisinden ve mücadele gerçeğinden kopartmak için çok uğraşmışlardı.

Delila arkadaş kendini yeniden yarattı

Delila arkadaşı sanat çalışmalarında olduğu gibi, eğitim ortamında da daha yakından tanıdık. Böyle olmaması gerektiğine karar vererek, aylarca tartışmalar yürüttük. Gerçekten de sonuç aldık. İnsan çaba harcarsa, azmederse, pes etmez ve ucuz karar vermezse, gericiliğin her türlü oyununu ve saldırısını boşa çıkarabilir. Bunun en belirgin örneğidir Delila arkadaş. Gerçekten de bu süreçte ihaneti yendi içinde. Karıştırılmış duygularını düzeltti, köreltilmeye çalışılan düşünce sistemini oluşturdu, kendini yeniden yarattı. Delila arkadaş hem provokatif tasfiyeci eğilimin saldırıları, hem erkek gericiliğinin her türlü oyun ve bozucu etkileri hem de bunlar karşısında zayıf kalan kadın gerilikleriyle yoğun bir mücadele sonucunda kendisini

"Delila arkadaş sanat ve savaş arasındaki ilişkiyi, sanatçılıkla savaşçılık arasındaki bağı en iyi görenlerden oldu. Bunları en iyi kişiliğinde temsil etmeyi bildi. Sanat üretilmez diye gerilla ortamına yanaşmayan, hor bakan, bu büyük sanat birikimini işlemeyen, görmezden gelen sahte sanat anlayışına karşı gerçek halk sanatçılığının en yüce temsilciliğini ortaya çıkardı"

yarattı. Daha sonra genç arkadaşlarımızın tanıdığı coşkulu, kabına sığmaz, en az üç kişi kadar çalışır, her işe koşar ve en dirençli, en sağlam duruşu düşüncede de, fiziki olarak da gösterir bir gerilla kişiliği bu mücadelenin içinde oluştu. Öyle ucuz ve basit, mücadelesiz bir ortamda oluşan bir kişilik değildi. Bu süreçleri çok iyi takip ettik, içinde olduk. Her türlü gerici etkiyi yenerek düşmanı, hiyerarşik devletçi sistemi, erkek egemen sistemi kendi içinde yenerek, kendini yaratıp özgür kadın militanlığı ortamına kattı Delila arkadaş.

Öyle bir bilince ulaştığı zaman, başka hiçbir yeri gözü görmedi. Sadece HPG'de, YJA STAR birlikleri içinde yer almak istedi. Tekrar eski ortamlara çekmek için kendine götürülen bir sürü teklifi, istemi, çabayı elinin tersiyle bir tarafa itip, özgürlük mücadelesinin birlikleri içinde, gerilla birlikleri içinde yer alıp, bu temelde çalışmayı tereddütsüz esas aldı ve sürdürdü. Gerçekten de büyük bir gelişme sağladı. Olduğu ortama hep çare, çözüm getiren, ortamı güzelleştiren, güç katan, coşku ve heyecan katan, sevinç katan bir kişilik oldu. Beş yıl birlikler içinde yer aldı. Xankurkê'nin hemen bütün kadın birliklerinde bulundu. Savaşçılık yaptı, komutanlaşmaya adım attı. Bu birliklerin hepsinde yeri vardır, bu bir gerçektir. Bu alanımızdan Şehit Beritan Özgür Kadın Akademisi'ne eğitim için gitti. Gericilikle yaşadığı derin iç mücadelede sağladığı başarılı sonuçları, hem de gerilla birlikleri içinde edindiği zengin tecrübeyi Şehit Beritan Akademisi eğitiminde yüksek bir bilince dönüştürdü. En güzel meyvelerini akademide verdi. Birçok türkünün seslendirilmesinde, klip yapımında yer aldı ve eserler verdi. Şimdi halkın coşkuyla, heyecanla, istekle dinlediği bu güzel eserleri yarattı.

Delila arkadaş dağı doğru anlayarak en anlamlı yaşayanlardan biri oldu

Orada yarattığı sonuçlar, edindiği bilinç ve sağladığı kararlılıkla sıcak savaş ortamlarına girmek istemiyle, 2007 pratiğine aktif olarak katılmak üzere görev talep etti. Çok ısrarlı taleplerinin kabul edilmesi sonucunda, içinde bulunduğu birliğe her bakımdan güç katan bir savaşçı kişilik olarak bu yürüyüşte yer aldı. Farklı önerileri reddetti. Tıpkı daha önce gerilla dışında veya sıcak pratik dışındaki çalışma ortamı tekliflerini reddetmesi gibi, bu dönemde de aktif pratik içerisine girmesini önleyecek her türlü düşünce ve önerileri reddetti. Büyük bir kararlılık, coşku, heyecan ortaya çıkmıştı. Öyle ki insan o kararlılığı, coşkuyu, heyecanı görünce, düşünce olarak gitmesine katılmasa bile O'nun önünde engel olunmaması gerektiği sonucuna ulaşıyordu.

HPG yönetiminin, YJA STAR yönetiminin bu süreçteki tutumu böyle olmuştur, biz buna tanık olduk. Kendimiz de böyle davranmak zorunda kaldık. Belki de doğrusu buydu. Halka daha güçlü mal edilmesi ve halkın özgürlük mücadelesine, yine kadın özgürlük hareketine büyük değerler katabilmesi için böyle bir yürüyüş belki de şarttı ve en doğrusuydu.

Şenay Güçer (Delila Meyaser)

Dolayısıyla büyük bir istem ve kararlılıkla, kendi arzusuyla, önerisiyle, dayatmasıyla bu yürüyüşe çıktı ve bu yüce sonuca ulaştı. O, Mizginlerle, Serhatlarla devam eden bir geleneğin en güçlü militan halkasını oluşturuyor. En gelişmiş ve üst düzeyini temsil ediyor. Sanat ve savaş arasındaki ilişkiyi, sanatçılıkla savaşçılık arasındaki bağı en iyi görenlerden oldu. Bunları en iyi kişiliğinde temsil etmeyi bildi. Sanat üretilmez diye gerilla ortamına yanaşmayan, hor bakan, bu büyük sanat birikimini işlemeyen, görmezden gelen sahte sanatçılığa karşı gerçek halk sanatçılığının en yüce temsilciliğini ortaya çıkardı.

En büyük sanatçılık devrimcilik ve gerillacılıkla olur

Belki zaman bakımından birçoğumuzdan az bu dağlarda, özgürlük ortamlarında bulundu, ama dağı doğru anlayarak en anlamlı yaşayanlardan biri oldu. Dağ romantizmiyle gerilla romantizmini en iyi biçimde Delila arkadaş birleştirdi. Onu gerilla savaşçılığı ile sanatçılıkta birleştirdi. Dolayısıyla gerçekten de duygusuyla, düşüncesiyle, cesaret ve fedakarlığıyla, coşku ve heyecanıyla halk önderliğinin en önemli örneklerinden birini yarattı. Her ortamda özgürlük mücadelesine katkılar sunabilen, yeteneklerinin tümünü işletebilen bir kişilik oldu. Savaşçılığı, çalışkanlığı Kürt kadınının mücadelesinde, Kürt halkının saflarında her zaman yaşayacak, dilden dile dolaşacak. Çünkü o katıldığı hareketle de ortaya çıkardığı eserlerle de kendini ölümsüzleştirmeyi bildi. Böyle büyük bir kişiliktir ve halk şimdiden ona bu değeri veriyor.

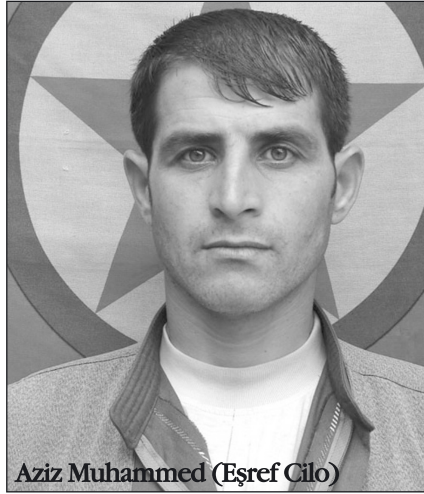
Gerillanın bir halkın duygu, düşünce ve pratiğini yönlendirmede nelere kadir olduğunu, gerilla ortamının nasıl sanatla bağı olduğunu, en büyük sanatçılığın devrimcilik ve gerillacılık olduğunu en iyi Delila arkadaş gösterdi. Büyük bir savaşçı ve komutan olarak tarihte yerini aldığı gibi, büyük bir gerilla sanatçısı, halk sanatçısı olarak da halkın saflarında

yer almayı bildi. Ortamı en iyi anlayanlardan oldu, gerillayı en güçlü benimseyenlerden oldu. Savaştan sanatı, sanattan savaşı yaratmayı en iyi becerenlerden oldu. Dolayısıyla Delila arkadaşın kişiliğinden, yaşamından alacağımız dersler de çoktur. Gerçekten insan yaratıcılığının nelere kadir olduğunu, gerilla ortamının insanı ne denli yaratan ve güçlendiren bir ortam olduğunu Delila arkadaşın kişiliği gösterdi. Fedakarlık, cesaret sevinç, heyecan ve çalışkanlıkta örnek bir kişilik sergiledi. Kadın özgürlük militanlığı, bu büyük kişilikle YJA STAR militanlığı gerçekten de zaferi garantileyen bir değer kazanmıştır. Mücadele üzerindeki etkisi böyle olacak, her zaman mücadelemize öncülük edecektir.

Özgürlük militanlığı ölçülerimiz daha çok keskinleşip kesinleşmiştir

Roza ve Delila arkadaşlarla birlikte, ***Avesta*** arkadaş da gerçekten yurtsever bir ortamın gerillaya bahşettiği, kararlı hale getirdiği ve yürüttüğü bir kişilikti. Bu temelde büyük bir bilinç ve cesaret edinerek sıcak savaş ortamlarına girme kararlılığına ulaştı. Böyle büyük değerler elde etmiş bir hareketin her zaman başarı kazanacağı, zorlukları yeneceği kesindir. Hiçbir engel, hiçbir zorluk, hiçbir düşman saldırısı, hiçbir gerilik ve gericilik Rozalar, Delilalar gibi büyük askeri, örgütsel, sanatsal kişilikler yaratmış bir özgürlük hareketinin başarılı yürüyüşünü engelleyemez. Bu bakımdan özelde YJA STAR militanlığının, genelde de özgürlük militanlığımızın bu değerli kişiliklerden kazandığı şeyler büyüktür, çoktur. Özgürleşen kadının gerçek yaşam gücünü biz bu yoldaşlarda gördük. Bu yoldaşlarla özgürlük militanlığı ölçülerimizin daha çok keskinleştiği ve kesinleştiği, Özgürlük hareketimizin daha çok güçlenip yenilmez hale geldiği, toplumu daha etkiler bir konum kazandığı kesindir.

Bunlarla birlikte tabii ***Ruhat*** arkadaş var. Grubun sorumlularından birisiydi, Roza arkadaşın yardımcısıydı.

Aziz Muhammed (Eşref Cilo)

Gewerli bir arkadaşımızdı. Ruhat arkadaşı Çelik operasyonu esnasında tanıdım. Yaşı çok genç olan bir savaşçı adayıydı. İki arkadaş olarak bulundukları ortamdan kaçıp gelmişlerdi. 1995 martında düşmanın geliştirdiği Çelik operasyonunda birlikte olduk ve operasyon ortamında bulunduk. O ve birlikte katıldığı arkadaşı küçük yaşlarına rağmen her türlü saldırıya karşı cesaretle göğüs geren, her türlü çabayı gösteren bir tutumun sahibi oldular. Özellikle Ruhat arkadaşın bu küçük yaştaki davranışları, çok eğitimli, örgütlü bir militanın savaş birliğine yaptığı katkılar düzeyindeydi. Bilgisi, çalışkanlığı ve olgun kişilik özellikleriyle olduğu her ortama katkı sundu. Geçen 12 yıllık süre içinde çok değişik eğitim ortamlarından geçti. Farklı savaş birliklerine katılım gösterdi. Birçok pratik sahada görev yürütüp tecrübe biriktirdi. Kendini güçlü bir militan kişilik haline getirdi.

Ruhat arkadaş Önderlik çizgisine yöneltilen saldırılara cevap olmayı esas aldı

Geçen dönemde harekete dayatılan saldırılara karşı tutum kadar, içten dayatılan provaokatif tasfiyeci saldırılar karşısında da çizgi duruşu ve yürüyüşünü kararlılıkla gösterdi. Daha zor ve etkili çalışmalar içinde yer almak isteyerek, Önderlik çizgisine yöneltilen saldırılara pratik cevap olmayı esas aldı. Bazılarının kaçtığı, göçtüğü, farklı arayışlarda olduğu, kendini zayıflattığı, sağa sola çektiği, pratiklerin gerisinde tuttuğu bir ortamda, O, bu tür zayıflıkları bir iradeyle, bilinçle, kendini eğiterek yenme temelinde aşmayı ve güçlü bir militan kişilik olarak kendini yürütmeyi bildi. Sonuçta 2007 yılı pratiğine en sıcak ortamda katılmak üzere böyle bir birlik içinde yer aldı. Böyle bir tutumla hem düşmanın topluma dayattığı baskı ve işkence ortamına bir cevap oluşturmak hem de her türlü zayıf, geri çeken tutumlara karşı devrimci militanlığı geliştirmek, yüceltmek, temsil etmek kararlılığındaydı. Bu tutumu katılımıyla, çabasıyla, grubun hazırlanıp pratiğe yürütülmesindeki yaklaşımlarıyla açıkça kendini gösterdi. Gerçekten de yüzlerce şehidin ve savaşçının ortaya çıktığı, düşmanın bin bir türlü oyun oynamaya çalıştığı Gewer gibi bir ortamın en sadık, bağlı bir militanı olmayı başardı. Bu bakımdan Ruhat arkadaşın tutumu, mücadeleciliği, yine kişilik özelikleri, komuta özelliklerinden çıkartılacak dersler vardır.

Xwînrêj, Andok Amed, İsyan, Eşref, Andok ve Erdal arkadaşlar da grubun değerli üyeleriydi. Bazı arkadaşlarımız böyle bir pratiğe yeni giriyorlardı. Bazıları kısmi bir hazırlık ortamından geçmişlerdi. Ama hepsinde varolan ortak özellik, gösterdikleri tutum, duruş, kararlılık, isteklilik, coşku, heyecandı. En son yola çıkarmadan önce, iki gün beraber olduk ve bu arkadaşlarımızı büyük bir coşku ve heyecan kaynağı olarak gördük. İstek, irade, kararlı duruş bakımından çok güçlü pozisyondaydılar. Başta da belirttim, aslında hazırlık düzeyleri iyiydi, bir duyarlılıkları da vardı. Bileşimleri de normaldi. Çok güçlü bir savaş birliği denebilirdi. Zaten bu durumda olmaları, en olumsuz koşullarda girdikleri çatışmada yarattıkları sonuçla da kendini gösteriyor. Düşmana gerçekten de darbe vurabildiler. Kuşkusuz böyle bir duruma düşmeselerdi, yani daha ilk andan düşman denetimi ve kontrolüne girmeseler ve çok olumsuz pozisyonda düşmanla karşılaşmasalardı, çok daha güçlü bir savaşçılık örneği göstereceklerdi. Bu kesindi.

Şehadetleriyle büyük bir değeri ortaya çıkardılar

İnsanın üzüntüsü esas olarak bu noktada oluyor. Daha çok savaşabilmeliydiler bu arkadaşlarımız. Örneğin Roza arkadaş hem 1999 öncesi edindiği savaş tecrübesini, hem 1999 sonrası edindiği ideolojik ve örgütsel birikimi çok daha uzun süre hem savaş ortamında hem de halkın örgütlenmesi anlamında mücadeleye akıtabilmeliydi. Yine Delila arkadaş gibi en zor ve karışık ortamlardan geçerek, büyük bir mücadeleyle kendini yeniden yaratıp çok güçlü bir militan savaşçılık kazanan, böyle bir düzeyi tutturan bir kişiliğin elbette o büyük yeteneklerini, ortaya çıkardığı birikimi çok daha farklı uzun dönemlerde mücadeleye akıtabilmesi gerekirdi. Arzulanan, istenen, doğru olan da buydu. Böyle olması herkes açısından bir rahatlık kaynağı olurdu. Nasıl Harun arkadaş şehit düşerken, *"gözüm arkada değil, doya doya savaştım"* dediyse ve savaşarak şehit düşenler arkasından nasıl bir tutum gösterilmesi gerektiğini gösterdiyse, benzer bir tutum her savaşçı için olduğu gibi, çok güçlü biçimde hazırlanmış bu arkadaş grubu için de arzulanırdı, istenirdi, beklenirdi. Doğru olan buydu, Onlara yakışan buydu. Kürt halkının, Kürt kadınının, Ortadoğu halklarının özgürlük mücadelesine bu temelde çok büyük katkıları kesinlikle olacaktı.

Şimdi de böyle olamamasının verdiği üzüntüyle şunu söyleyebiliriz: Şehadetleriyle böyle büyük bir değeri kendileri ortaya zaten koydular. İster mücadele içinde olsun ister dışında olsun, Kürt insanını kadınıyla, erkeğiyle, genciyle iliklerine kadar sarstılar. Yine savaşan güçler olarak gerillayı, hepimizi yeniden bir durum değerlendirmesi yapmaya, görev ve sorumluluklarımızın bilincine daha güçlü vararak onları daha güçlü, etkili sahiplenmeye yönelttiler. Dolayısıyla mücadelemizin kazandığı büyük değerler olarak hem içinde yer aldıkları gerillayı hem de halkı mücadeleye sevk eden birer özgürlük kıvılcımı olmayı bildiler. Onlardan bize üzüntü veren, onların "şöyle olsaydı çok iyi olurdu" dediğimiz yönlerini tamamlamak boynumuzun borcu oluyor, bizim üzerimize düşen görev ve sorumluluk oluyor. Mücadele arkadaşları ve yoldaşları olarak, onların o büyük birikimlerinin yol açacağı pratik örgütsel mücadele sonuçlarını çabalarımızla yaratmak, üzerimize yüklenmiş birer boyun borcudur. Hepimiz böyle bir bilinçteyiz. Bu yüklenmiş borcun ağır sorumluluk duygusu altındayız.

Çok etkilendik, üzüntü verici oldu diye ifade ettiğimiz duygular aslında bu anlama geliyor. Yani yoldaşlarımız kendilerini en yüce makama ulaştırdılar, büyük zaferlerini yarattılar. Bununla bize önemli güç verdikleri gibi, görev ve sorumluluk da yüklediler. Bu görev ve sorumluluk ağırdır, gereğinin yerine getirilmesi kesindir. Bu nedenle ağırlık duyuyoruz diyoruz. Bu anlaşılırdır. Elbette tek doğru olan da üzerimize yüklenmiş bu görev ve sorumluluğun gereğini başarıyla yapmaktır.

Birikimlerinin sonuçlarını yaratmak boyun borcumuzdur

İnanıyoruz ki, halkımız bu değerli evlatlarına güçlü bir biçimde sahip çıkarak, onlara olan vefa borcunu ödeyecektir. Bütün hareketimiz, tüm yurtsever demokrat güçler bu büyük öncü militanların açtığı yolda yürüyerek, bu yoldaşların amaçlarının gerçekleşmesi için çalışacaklardır.

Yine içinde yer aldıkları gerilla güçlerimiz, özellikle kadın özgürlük militanlığı bu yüce değerlere doğru bir çizgide layıkıyla sahip çıkarak, bu büyük özgürlük sembollerinin, tanrıçalarının kutsal amaçlarını pratikte gerçekleştirmek için sürekli büyüyen bir özgürlük mücadelesini ve hareketini geliştireceklerdir. Bunun için Beritan ve Zilan çizgisinde, fedailiğin sürekli en güçlü yaşayan ve yaşatanı olacaklardır. Bizim kararlılığımız bu temeldedir.

Özellikle HPG Komuta Konseyi Toplantısı ardından böyle büyük bir şehadet olayının yaşanmış olması mücadelemize kazandırdığı değerler bakımından anlamlıdır. Yine Türkiye'de seçimler ardından oluşan yeni sistemin, Kürt özgürlük hareketine karşı yeni politikalar oluşturmaya çalıştığı bir ortamda böyle bir olayın yaşanması, politik ve askeri ortamın aydınlatılması ve doğru anlaşılması açısından anlamlıdır. Bu bakımdan bu büyük şehadet olayı, Tenînê olayı, askeri ve siyasi ortamın doğru anlaşılması açısından büyük aydınlatıcılık görevi görmüştür. HPG Komuta Konseyi Toplantısı'nın yaptığı değerlendirmeler ve aldığı kararların isabetliliğini ve uygulanması gerektiğini daha büyük bir kararlılıkla göstermiştir.

Yine tüm mücadele güçlerimizi ve halkımızı inkarcı ve imhacı sistemin yeni oyunlarına karşı uyanık olma ve yeni imha ve tasfiye planlarına karşı aktif savunma çizgisinde özgürlük mücadelesini daha güçlü geliştirmeye çağırmıştır. Biz hareket ve halk olarak bu çağrıya sahip çıkıyoruz. Bu yoldaşların anısına göstereceğimiz en sağlam tutum, 2007 yılının son çeyreğini bu yoldaşların anısına güçlü bir mücadeleye dönüştürmek olacaktır.

Bu temelde özgürlük mücadelemiz gerilla ve serhildan hamlesi temelinde önümüzdeki süreçte çok daha güçlü gelişecek, Tenînê şehitlerimiz de bu sürekli büyüyen ve yükselen mücadelemiz içinde anılacaklar ve yaşayacaklardır. Önümüzdeki mücadele bu yoldaşların anısına gelişen bir intikam mücadelesi olacaktır. PKK Hareketi bir yerde de şehitlerin anısına bağlılığın gereği olarak bir intikam mücadelesi olarak doğdu, gelişti, büyüdü ve günümüze kadar ulaştı. Şimdi de bu yoldaşların anısına gelişen intikam mücadelesi bizi 2007 yılının son çeyreğini daha güçlü karşılama ve kazanma sonucuna götürecektir.

Kararlılığımız bu temeldedir, tutumumuz bunu gösteriyor. Tüm yoldaşlar ve halk olarak böyle bir mücadeleyi geliştirme kararlılığımız da var. Önümüzdeki süreç bu durumu netçe gösterecek, Tenînê şehitlerimizin anıları aktif savunma çizgisinde gelişen gerilla ve halk eylemliliğinde yaşayacaktır.

12 Eylül faşizmine karşı

Söz ve eylemin birliği

"Kürt halkı 12 Eylül'ün 27. yıldönümünde, kendisinin ölüm fermanı olan bu uygulamaya karşı mücadelesini "asimilasyon ve oto asimilasyona karşı hayır" diyerek, kendi dilini hayatın her alanında kullanarak, hem kendi kimliğini koruma hem de onu görmezden gelenlerin farkına varmasını sağlamalıdır. Özellikle özgürlük mücadelesi saflarında bulunanlar, kendi dilini kullanmaya özel bir önem vermeli, teşvik etmeli, herkes bunu günlük bir refleks haline getirebilmelidir. Türk sömürgeciliğine direnmenin bir biçimi olan bu durumu "kendini bil" şiarının temel bir ölçüsü olarak kabul etmek gerekir"

Kenan Evren liderliğindeki askeri faşist cuntanın 12 Eylül 1980 yılında iş başına gelmesinin 27. yıldönümünde bulunuyoruz. Ortadoğu'da, Kürdistan ve Türkiye'de önemli siyasal gelişmelerin yaşandığı bir dönemde, 12 Eylül askeri faşist cunta rejimini doğru anlayıp yorumlamaksızın, meydana gelen bu gelişmeleri doğru tanımlayıp, buna göre kendini dayatan görevleri layıkıyla yerine getirmek mümkün değildir. Bu açıdan 12 Eylül askeri faşist rejimini birkaç temel noktada ele alıp değerlendirmekte yarar vardır.

Öncelikle işkencehanelerde, darağaçlarında ve zindanlarda, 12 Eylül askeri rejiminin topluma ve halklarımıza dayatmış olduğu karanlığa karşı birer kıvılcım gibi çakan devrim şehitlerini saygıyla ve minnetle anarken, bu değerli yoldaşları katledenleri ise nefretle lanetliyoruz. Onlar her zaman yolumuzu ve bilincimizi aydınlatan birer meşale oldular ve sonsuza dek hep böyle kalmaya devam edeceklerdir.

PKK sözü ve pratiğiyle halk içinde taraftar buldu

Bilindiği gibi, 1970'lerde Önder Apo'nun liderliğinde ortaya çıkan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve Türkiye'de 12 Mart cuntasından sonra gelişen Türkiye devrimci demokratik muhalefeti, birçok yetersizliğine rağmen Türkiye oligarşik rejimini temel noktalarda zorlamaktaydı. Türkiye oligarşik rejimi, II. Dünya Savaşı'ndan sonra ABD ile çok yönlü ilişkiler geliştirmişti. Böylelikle hem ABD'nin Sovyetler Birliği karşısındaki ileri karakolu rolünü oynamak hem de burjuvazinin çıkarlarını korumak için Demirel liderliğinde tam bir özel savaş geliştiriliyordu. Bu özel savaş, bilinçleri bulandırmaktan tutalım kapitalist kültürü geliştirme, toplumsallığı çözme, devrimci demokrat, aydın ve sanatçıları katletme, işkenceyi geliştirme temelinde halklar üzerinde tam bir terör havası estiriyordu. Bu dönemde Türkiye'deki birçok aydın demokrat, devrimci bizzat kontrgerilla tarafından katledildi ya da sakat bırakıldı. Birçok işçi grevi, eylemi kırılmak istendi. Buna rağmen ne Türkiye'deki devrimci demokratik muhalefet bastırılabildi ne de PKK hareketinin yükselişi durdurulabildi.

PKK, 1970'li yılların başında Önder Apo önderliğinde ideolojik bir grup olarak ortaya çıktı. Kısa süren ideolojik grup aşamasını tamamlayıp hızla politik parti kimliği kazandı. Henüz ideolojik grup aşamasındayken ***Haki Karer*** yoldaş şahsında geliştirilen saldırı, PKK'yi kendisini daha erkenden savunmak zorunda bıraktı. Bununla birlikte Kürdistan'da gençlik, işçi, emekçi ve köylüler içinde hızla yayılarak halklaştı. Bir taraftan örgütlenme çalışmalarını yürütürken, öte yandan sivil faşist güçlere, ajan şebekelere, aşiretçi, feodal, komprador güçlere karşı mücadele geliştirdi. Diğer taraftan da sosyal şoven güçlere karşı kendisini savunma mücadelesini yürüttü. Sözü ve pratiğiyle halk içerisinde taraftar bulan ve kadro gücüne ulaşan PKK, bir süre sonra Türk oligarşisinin dikkatini fazlasıyla çekmeye başlamıştı. ***Haki Karer***, ***Aydın Gül***, ***Mahir Can***, ***Mehmet Ece***, ***Hasan Aydın*** gibi yoldaşların katledilmesine rağmen, partileşme kararlılığında ilerleyen PKK'nin ilerlemesini durdurmak için bu kez 1978 Aralık ayında Maraş'ta, Kürt halkına karşı bir katliam geliştirildi ve bu, çeşitli alanlarda da yaygınlaştırılmak istendi. Daha sonra da ajanlaştırılmış feodal komprador güçler, MHP, sivil faşistler ve reformist milliyetçi Kürt küçük burjuva güçleri, bizzat özel savaş yönetiminin yönlendirmesiyle hareketimize karşı harekete geçtiler. Hareketimiz tüm bu saldırılara rağmen direnmesini ve kendisini savunmasını bilmiştir. Türkiye'de ise devrimci demokratik muhalefet çeşitli alanlarda darbelenmesine rağmen (Karadeniz, Ege, Akdeniz) genel olarak kendisini koruyabilmişti.

12 Eylül toplumu örgütsüzleştirme saldırısıdır

12 Eylül askeri faşist rejimini sadece iç nedenlerle açıklamak şüphesiz yetersiz kalacaktır. 12 Eylül askeri faşist cuntasının iş başına gelmesinin bir de bölgesel ve uluslararası nedenleri vardır. 1980'li yıllara gelindiğinde, kapitalist sistemde ciddi yapısal sorun ve bunalımlar baş göstermişti. Artık ithal ikameci politikaya dayalı sisteme son verilmek isteniyordu. Bunun yerine, ihracata dayalı ekonomi politikası geliştirilmek isteniyordu. Meşhur 24 Ocak kararları alınmıştı. 24 Ocak kararları, tümüyle uluslararası sermayenin çıkarlarının gerektirdiği bir programı ifade ediyordu. Bu programın özü, zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapmaya dayanıyordu. Bunun için işçi örgütlenmelerinin dağıtılması gerekiyordu. Bu da baskıyı, tutuklamayı ve işkenceyi gerekli kılıyordu. Öyleki, 12 Eylül darbesinden sonra dönemin TİSK Başkanı Halit Narin işçi, emekçileri kastederek, "şimdiye kadar

bizim anamız ağladı, bundan sonra onların anası ağlasın" diyecekti.

Birde Reagen-Thatcher ikilisi, hem Sovyetler Birliği rejiminin hem de 1979 Şubat'ında gelişen İran İslam Devrimi'nin yayılmasını engellemek için Türkiye'de toplumsal muhalefetin hızla bastırılarak etkisizleştirilmesi ve bölgenin tümüyle ABD çıkarlarına göre biçimlendirilmesini planlıyordu. Bunun için de 12 Eylül askeri faşist cuntası uluslararası güçler tarafından da desteklendi, geliştirildi. Gelinen aşamada yapılması gereken, öteden beri Ortadoğu'da her türlü gericiliği besleyen Türk ordusunun daha aktifleştirilmesiydi.

12 Eylül askeri faşist cuntanın ilk işi darağaçlarını kurmak oldu

12 Eylül askeri faşist cuntası iş başına gelir gelmez, 1978 yılından itibaren Kürdistan'da ve Türkiye'nin belli başlı şehirlerinde geliştirdiği sıkıyönetim sürecinde yaptığı operasyonlarla birlikte başlattığı toplu tutuklamaları daha da yoğunlaştırarak sürdürdü. Türkiye metropollerinde devrimcilere karşı sürek avları düzenlendi, fazla zaman geçirilmeden darağaçları kuruldu ve devrimcilerin idamlarına başlandı. Gözü dönmüş cunta rejimi, 17 yaşındaki ***Erdal Eren***'i bile halklarımızı sindirmek ve korkutmak için idam etti.

Bu saldırılar Kürdistan'da daha vahşi bir biçimde sürdürülmüştür. Okullar, kapalı spor salonları birer gözaltı merkezi ve işkencehanelere çevrilmiştir. PKK kadrolarının yanı sıra, ne kadar yurtsever demokrat, hatta kendisine Kürdüm diyen varsa, gözaltına alınıp yoğun işkencelerden geçirildikten sonra, tutuklanarak zindanlara atılmıştı. Öte yandan ne kadar –burjuva da dahil– parti, dernek, sendika vb örgütlenme varsa, hepsi kapatıldı ve yöneticileri gözaltına alındı. Bunlar da toplumu apolitik bir konuma getirip örgütsüzleştirmek için geliştirilen saldırılardı.

Kürdistan'da okullar tam bir kışla düzeni içerisine alınarak, gençlik bir taraftan korkutulup sindirilirken, 1970'lerde devrimci hareketlerin topluma kazandırdığı devrim, sosyalizm, eşitlik, özgürlük, Kürt ulusal bilinci vb kavramları toplumun bilincinden söküp atmak için ellerinden gelen her şeyi binbir yöntemle geliştirdiler. Gerek hareketimizin, gerekse Türkiye devrimci hareketlerinin topluma verdikleri ve sınırlı da olsa oluşan toplumsal hafızayı silmek, onun yerine kapitalist kültürü ve devletin resmi ideoloji ve kültürünü yerleştirmek için adeta ellerinden geleni yapıyorlardı.

Bunu yeterli görmeyen ve toplumu tümüyle teslim alabilmek, halklarımızın neolitik dönemden beri korumaya çalıştığı komünal demokratik kültürü, adeta kökünü kazırcasına toplumun ruhundan, bilincinden söküp atabilmek için, bireyciliği tarihte eşine ender rastlanır tarzda allayıp pullayarak kışkırttıkça kışkırtmıştır. Artık toplumsallığı düşünmek ahmaklık ve enayilik olarak değerlendirilirken, gemisini kurtarmak ve köşeyi dönmek ayıplanan bir durum olmak yerine, yükselen değerler içerisine alınmıştır. Köşe dönücülük bir kavram olmaktan çıkıp, toplumsal kültürü çözen bir kültürel virüse dönüşmüştür.

"12 Eylül, komünal demokratik kültürü adeta kökünü kazarcasına toplumun ruhundan, bilincinden söküp atabilmek için bireyciliği tarihte eşine ender rastlanır tarzda allayıp pullayarak, kışkırttıkça kışkırtmıştır. Artık toplumsallığı düşünmek ahmaklık ve enayilik olarak değerlendirilirken, gemisini kurtarmak ve köşeyi dönmek ayıplanan bir durum olmak yerine, yükselen değerler içerisine alınmıştır"

Zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapan, orta kesimi önemli oranda çözen ekonomi politikasının bir sonucu olarak, alınıp satılma konusu yapılmayan, özcesi metalaşmayan hiçbir şey bırakılmamıştır. İşsizlik hızla artmış, enflasyon yükselmiş, yoksulluk artmıştır. Bu toplumsallığı çözebilmek için, kadını varolan toplumsal değerlerinden kopararak, kapitalist kültürün tamamlayıcı ögesi haline getirmiştir. Bunun sonucunda hızla, özellikle Kürdistan şehirlerinde bir özel savaş politikası olarak fuhuş yükseltilmiş, 'beyaz kadın tüccarları' yerden mantar biter gibi ortaya çıkmaya başlamıştır.

Kürdistan'daki toplumsal ahlakı ve Kürt toplumundaki geleneksel toplumsal ögeleri çözmek, özellikle de erkeği düşürmek, kadını da Kürt toplumsal değerlerinden uzaklaştırmak için özel bir politika uygulamıştır. Çok özel olarak eğitilmiş bazı bayan öğretmenler ve hemşireler, Kürdistan'ın en ücra köşelerine kadar gönderilmişlerdir. Bunlar hem gençliği yozlaştırmak hem de toplumu düşürmek için ellerinden geleni yapmışlardır.

Matild Manukyan'ın birden bire Türkiye'nin vergi rekortmeni olması işte böylesi kültürel yozlaşma ve ahlaki çöküşün sonucudur. Sabancı, Koç ve Eczacıbaşıların Türkiyesi'nde bir kadın tüccarının vergi rekortmeni olması, bu çöküşün düzeyini göstermesi bakımından ibret vericidir.

12 Eylül rejimi Türkiye'de de 'üç F'yi devreye koymuştur

Tüm bu pratik uygulamalar kültür sanat cephesinde de sürdürülmüştür. Henüz tek kanal olan TRT bir taraftan yoğun bir biçimde Kenan Evren'in nutuklarını verirken, öte yandan sol, demokrat, aydın, yazar ve sanatçıların film, kaset, oyun ve kitapları yasaklanıyordu. Önemli oranda film ve kitap da yakılmıştı. Toplumu tümden eşitlik, özgürlük ve sosyalizm ideallerinden koparıp teslim almak için, bireyciliği işleyen, yoz kültürü geliştiren, gençliği sorgulamasız her şeyi kabul etmeye zorlayan arabesk bir sanat ve kültür anlayışı geliştirdiler. Öyle ki, Amerikan dizileri ve oyuncu isimleri bir anda toplumun günlük yaşamı içerisine karışmış, birçok işyeri tabelasının adı olmuş, insanlar birbirlerini o isimlerle çağırır hale gelmişlerdi. Bu dizilerin oynandığı zamanlar neredeyse sokaklar boşalmıştır.

Spor, özellikle de futbol, gençliği uyuşturan önemli bir araç olarak dev-

reye sokulmuştur. Çok daha fazla yabancı oyuncu transferiyle futbola ilgi arttırılmış, Kürdistan'da bizzat Türk ordu subaylarının teşviki ve yönlendirmesiyle neredeyse futbol takımının olmadığı köy ve mahalle bırakılmamıştır. Yani Salazar ve Franko'nun Portekiz ve İspanya'da uyguladığı 'üç f' (Futbol, Fado, Fiesta) politikası, Kürdistan ve Türkiye'de spor, seks, sanat biçiminde geliştirilmiştir. Her zaman devrimci kalmış olan sanat, belki de ilk kez egemenlerin elinde bu denli karşı devrimci bir rol oynamıştır.

Öte yandan devrim ve sosyalizm adına ne varsa tümden ortadan kaldırabilmek için, 1970'li yıllarda önü açılmaya başlanan tarikatlar, Kuran kursları ve imam hatip liseleri, Türkiye ve Kürdistan'ın her yerinde hızla çoğalmışlardır. Bir taraftan Kürt dili ve kültürü kanunla yasaklanır, yoğun bir asimilasyon geliştirilirken, öte yandan islamiyetçiliğin bu denli siyasal amaçlar için kullanılması, Türkiye'de 1970'li yıllarda akademik düzeyde tartışılan Türk-islam sentezini resmi devlet ideolojisi haline getirmiştir.

1982 Anayasası faşizmin yasallaştırılmasıdır

Tüm bu uygulamalar, Türkiye ve Kürdistan'ın tam bir cezaevi haline getirilip, yoğun işkencelerin geliştirildiği, devrimci demokratik muhalefet adına varolan ne varsa dağıtılıp ezildiği bir ortamda geliştirilmiştir. Özü faşizmin yasallaşması, faşizmin anayasal güvenceye kavuşması olan ve Kürt halkının inkarının ve yok edilmesinin kararlaştığı 1982 Anayasası, tam da böyle bir ortamda yoğun bir baskı, demagoji eşliğinde topluma zorla kabul ettirilmiştir.

Parti literatürümüze 12 Eylül kişiliği olarak da geçen kişilik özellikleri işte böyle bir ortamda şekillenmiştir. Bunun topluma, halka, mücadeleye yaklaşımı son derece zorlayıcı olmuştur. Hareketimizi önemli oranda zorlayan, Türkiye'de devrimci hareketleri bitiren, bu özelliklerle yetişmiş kişiliktir.

Darbe, iki üç yıl içerisinde Türkiye'deki devrimci hareketi tümüyle tasfiye ettikten, hareketimizin örgütsel çalışmalarını da önemli oranda darbeledikten sonra, 1982 Anayasası zemininde seçimlere gitmiştir. 1983 yılında, 12 Eylül projesini ve uluslararası sermaye ile Türk burjuvazisinin ekonomik ve siyasi programını tam olarak uygulayacak olan Turgut Özal yönetimindeki ANAP'ın iş başına gelmesiyle, Türkiye'de yeni bir dönem başlatılmış oldu.

12 Eylül askeri faşist cuntasına karşı mücadelede, Önder Apo'nun öncülük ettiği partimiz tarihsel bir direniş mücadelesi örgütleyip yürütmüştür. Halklarımızın başına bela olan cuntaya karşı ilk derli toplu mücadeleyi de hareketimiz başlatmış ve zafer kazanmıştır.

Maraş katliamının hemen ardından, Kürdistan'da ve Türkiye'nin belli başlı yerlerinde sıkıyönetimin ilanından sonra, hareketimiz askeri faşist bir darbenin ayak seslerinin geldiği tespitinde bulunmuştur. 1980 yılında ise kesin bir biçimde, devrimcilerin inisiyatifi ele almadıkları takdirde askeri faşist darbenin gündemde olduğu tespitinde bulunmuş ve bundan hareketle tüm devrimci demokratik güçlere, birlik ve cephe çağrısında bulunmuştur.

İnsanın yaşamı inançlarına karşı kullanılmaya başlanmıştı

Hareketimiz bir taraftan artık kesinleşen askeri faşist rejime karşı direnişi daha uzun soluklu kılabilmek için eğitim amacıyla Ortadoğu'ya çekilmiş, öte yandan ülke içinde de hazırlıklarını yürütmüştür. Ancak esas olarak 12 Eylül askeri faşist darbesine, onun ideolojik, politik ve stratejik temellerine en büyük darbeyi indiren ve Kürdistan'da militanlığın, devrimciliğin kanunlarını ve ölçülerini ortaya koyan, Amed Zindanı'nda PKK'nin önder kadroları olan ***Mazlum, Ferhat, Kemal, Hayri, Akif*** ve ***Ali Çiçek*** yoldaşların temsil ettiği Apocu tavır olmuştur.

Önder Apo ülkede yeniden direnişi geliştirmenin hazırlıkları bakımından Filistin'de I. Konferans ve II. Kongre'yi geliştirirken, öte yandan bu çizgiyle oy-

namak ve hareketi mültecileştirmek isteyen Avrupa sosyal demokrasisine ve onlarla işbirliği halinde bulunan Türk solu ve içteki tasfiyeciliğe karşı yoğun bir mücadele yürütmüştür.

Önder Apo'nun yürütmüş olduğu bu hazırlıkları, tarihe, halka, geleceğimize karşı duyduğu sorumluluğun yanı sıra, büyük yoldaş sevgisi, yoldaş bağlılığı, yoldaşa sadakat, söze bağlılık, zorda olan yoldaşını unutmama, anıya bağlılık gibi insani erdemlerin zirvesini teşkil edecek denli bir yoğunlukla yürüttüğünü vurgulamamak büyük bir yetersizlik olacağı gibi sonraki gelişmeleri anlatmakta da eksik kalınır.

Önder Apo, kendisini bu denli harekete geçiren düşünce ve duyguyu şöyle anlatmaktadır: "*Gelinen aşama, mülteci bir hareket olmayla çağdaş bir ulusal kurtuluş veya halk özgürlük hareketi olmanın ayrışma noktasıydı. Özgürlük hareketinin uzun süreli suskunluğunun tarihi sorumluluğu ağırdı. Özellikle zindan şehitleri ve işkenceli ortam mutlaka bir şeyler yapılmasını gerektiriyordu. Aksi halde ihanetle damgalanmak kaçınılmazdı.*" **(Bir Halkı Savunmak)**

Adeta bir karabasan gibi toplumun üzerine çöken 12 Eylül askeri faşist cuntasını ve PKK önder kadroları şah-

sında yeniden dirilmeye başlayan özgürlük umutlarını yerle bir etmek için uyguladığı yöntemleri anlamak açısından, Diyarbakır zindanlarında uygulanan vahşetin iyi anlaşılması gerekir. Bu uygulama öylesine bir düzeye varmıştır ki, insanın yaşamı inançlarına karşı kullanılmaya başlanmıştır. Yaşamın kendisi 24 saatiyle ağır bir işkencedir, her şeyiyle bir işkencedir. Bireyi Kürtlüğünden vazgeçirebilmek için her şey yapılmıştır. Yapılmadık hiçbir şey bırakılmamıştır. Nasıl ki Ağrı direnişinin tasfiye edilmesinden sonra gazetelerde yayınlanan "Kürdistan hayali burada gömülüdür" alt yazısıyla bir mezar karikatürü yapıldıysa, Diyarbakır zindanı şahsında da yapılmak istenen buydu. Zindanda Kürt halkının direniş umutları gömülmeli ve yok edilmeliydi. Dışarıya direnişin sesi değil, teslimiyetin ve ihanetin, pişmanlığın sesi yansımalıydı.

Generalleri kendi kalelerinde dize getiren zindan direnişidir

Tabii ki böyle olması, gerçekleştirilmiş bu darbenin bir amacıydı. Fakat Apocu militanlık gerçekliğinin Mazlumların, Kemal ve Hayrilerin direnişinde pratik olarak somutluğa dönüşmesi, en amansız koşullarda bile olsa bir direniş manifestosu olarak, Kürdistan devriminin kanununu ve Kürdistan özgürlük militanının ölçülerini ortaya koymuştur. İşte 12 Eylül darbesinin ardından zindanları dolduran, darağaçları kuran 12 Eylül generallerini kendi kalelerinde dize getirip yenilgiye uğratan bu ruh, duruş, ideoloji ve kişiliktir.

Ne yazık ki Türk solu kendisini mültecilikten kurtaramadı. ***Mustafa Özenç, Necdet Adalı, Veysel Güney*** ve ***Serdar Soyergin'***lerine sahip çıkamadı. Onların en amansız koşullarda haykırdıkları ve her birisi bir vasiyet olan sloganlarına karşılık veremediler. Bugün Türkiye'de demokratik mücadelenin bir türlü rayına girememesinin temelinde Türk solunun bu gerçekliği bulunmaktadır.

PKK, 12 Eylül faşizmine karşı sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'de demokratik bilinç, direniş ve buna cesareti geliştirerek, Türkiye'de demokratikleşmenin önünü açmıştır. Bu süreçte Türkiye'deki birçok devrimci örgütle antifaşist ve Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi gibi oluşumlar geliştirerek, direnişi Türkiye'ye de yaymak istemiştir. Ancak faşist cuntanın saldırıları karşısında Erdal Eren, Necdet Adalı, Serdar Soyergin, Veysel Güney, Mustafa Özenç ve isimleri daha da sayılabilecek direniş kahramanlarının idam sehpalarındaki devrimci duruşlarının tersine, iradesi kırılan, cesaretini yitiren, can derdine düşen ve bireysel kurtuluşu Avrupa kapılarında arayan dönekler yüzünden, adeta Türkiye devrimi ve Türk halkı, PKK'ye kapatılmak istendi.

Tabii bu durumu yaşayanlar sadece bunlar değildi. Bunların Kürt versiyonları da onlardan daha iyi bir konumda değildi. 12 Eylül'e karşı direniş hazırlığı yapan hareketimizi maceracı grup olmakla, halkı katliama götürmekle suçlayarak, 12 Eylül generallerini rahatlatmaya, Avrupa sosyal demokrasisine yaranmaya çalışmışlardır. Ancak tüm bunlara karşı durularak, 12 Eylül faşizmine karşı halkların umudu olduğunun bilinciyle hazırlıklar sürdürülmüş ve 15 Ağustos 1984 yılında devrimci atılımı gerçekleştirmiştir.

Türk ordusu toplumsal hafızanın zayıflığına güveniyor

12 Eylül faşizmine karşı gerilla mücadelesi başlatılarak, "anlı şanlı" Türk ordusu ve onun generallerinin özünde halk direnişi karşısında nasıl birer zavallı olarak acizlik içerisinde yaşadıklarını göstermiştir. Yine Türk ordusunun siyasetteki vesayeti ve ağırlığını önemli oranda darbelemiş ve tartışılmaz, dokunulmaz, erişilmez olarak kabul edilen Türk ordusunun her kükreyişi karşısında şapkasını alıp kaçan Demirel'i, "benden ne istiyorsunuz, gücünüz yetiyorsa Cudi'ye gidin" dedirtecek kadar cesaretlendiren de bu mücadele olmuştur. Turgut Özal'ın şortla Türk ordusunu teftiş etmesi de yine bu zeminden beslenmiştir.

Bugün her ne kadar Yaşar Büyükanıt arada bir esip gürlese de, aslında fiiliyatta yönelme yerine, basın toplantıları yapma ve internet dünyasında muhtıra yayınlamaya gerilemişse, bunun altında Türk ordusunun PKK karşısında içine düştüğü acizlik bulunmaktadır. Türk ordusunun ve generallerinin PKK'ye düşmanlığının yanı sıra büyük öfke içinde olmasının temelinde, halk nezdinde PKK karşısında yaşadıkları bu acizlik durumudur.

Yine bugün Türk ordusu toplumsal hafızanın zayıflığına güvenerek, kendisini laikliğin bir numaralı savunucusu olarak göstermektedir. Oysaki Türk ordusu, sırf sol, sosyalizm gelişmesin diye, toplumun bu görüşlere yönelmesini engellemek için, islamı politik bir kalkan olarak kullanmıştır. İmam hatiplerin ve Kuran kurslarının yaygınlaşması daha çok 12 Eylül sürecinde olmuştur. Bugün AKP'nin iktidar olması ve cumhurbaşkanlığını ele geçirmesi karşısında göstermiş olduğu tepkiler son derece aldatıcıdır. Oysa bu zemin, öncelikle Türk ordusunun 12 Eylül paşaları başta olmak üzere, diğer generaller tarafından hazırlanmıştır.

Bugün yeni bir anayasanın tartışılması gündemdedir. Bu yeni anayasanın sivil olduğu iddia edilmektedir. Anayasanın sivil olup olmadığı, siviller tarafından yapılıp yapılmadığıyla belirlenemez. Önemli olan, Kürdistan ve Türkiye gerçekliğini ifade ediyor mu, etmiyor mu? 12 Eylül'de dili, kültürü yasaklanan Kürt halkının varlığı, dili, kültürü üzerindeki yasak kalkıyor mu? Siyasal, sosyal ve kültürel hakları önündeki tüm engeller kalkıyor mu? Düşünce, örgütlenme önündeki engeller ortadan kalkıyor mu? Türkiye demokrasisinin turnusol kağıdı Kürt sorunudur.

Dolayısıyla yürütülen anayasa tartışmalarının özünde, 12 Eylül anayasasını tasfiye etme değil, restore etme yaklaşımının olduğu kesindir. Eğer bir demokrasi olacaksa bu, Kürtsüz demokrasi olacaktır. Özgür Kürt kimliğinin ve bu kimliğin bütün doğal haklarının bir kez daha göz ardı edilerek oluşturulacak bir anayasanın ne kadar demokratik ve sivil bir anayasa olacağı açıktır.

Çok açık olarak belirtmek gerekirse; anayasanın ilk üç maddesi ile 66. madde başta olmak üzere, bu maddeler dokunulmaz olarak görüldüğü sürece, bu anayasanın da Kürt halkına karşı inkarı ve imhayı yasallaştıran bir ferman niteliğinde olduğu ve olacağı açıktır. Kim ne derse dersin, Kürt inkarı devam ettiği müddetçe Türkiye'de yapılacak hiçbir anayasa sivil olamaz, 12 Eylül anayasasını aştığını da iddia edemez. Belki edebilirler, ama tarih ve insanlık önünde vicdanını ve bilim ahlakını yitirmiş birer Orhan Aldıkaçtı müsveddesi olmaktan kurtulamazlar.

Kürt kültürü Türk kültürünün hammaddesi haline getirilmiştir

Bugün 12 Eylül'e karşı mücadele, 12 Eylül anayasasının temel esaslarına karşı ve onun yaratmış olduğu kültür ve kişiliğe karşı mücadele anlamına gelmektedir. Bu, en başta tekmeleriyle sehpaları deviren, işkencehanelerde sonuna kadar direnen, devrimci değerleri canı pahasına zindanlarda açlık grevlerinde ve ölüm oruçlarında koruyan yoldaşların anısına doğru sahiplenmeyi gerekli kılmaktadır. Ve o işkenceleri asla ve asla unutmamayı. Sistemin geliştirmeye çalıştığı bireyciliğe karşı komün kültürünü tüm topluma yaymayı ve toplumsallaşmayı, pasifleştirme ve sindirilmeye karşı direniş konumuna geçmeyi, yozlaştırılan kültüre karşı toplumsal değerlerimize dönmeyi ve bu temelde hayatın her alanında örgütlenmeyi gerekli kılmaktadır. Bunun için toplumsal hafızayı canlı tutmak büyük önem taşımaktadır. 12 Eylül'ü unutturmamak ve bunu mücadeleyle tazelemek gerekmektedir.

12 Eylül Kürt halkı açısından kapsamlı bir inkar ve imha hareketiydi. Bunun en başında, yoğun baskı eşliğinde ana kucağından alınan bebeler, asimilasyon yuvaları haline getirilen okullarda yoğun bir Türkleşmeye tabi tutulmuşlardır. Nasıl ki 1930'lu yıllarda isyanların vahşi bir biçimde bastırılmasından sonra Kürdistan baştan başa askeri olarak işgal edilmiş, dil kültür alanında asimilasyonu geliştirmek için askeri kışla benzeri okullar açılmışsa, 12 Eylül'ün ardından gelişen kuşaklarda da bu durum, benzeri bir şekilde yaşanmıştır. Ve 'vazifemiz bu vatan içinde bulunanları behemehal Türk yapmaktır' şiarı temelinde nasıl bir yönelim olduysa, 12 Eylül'den sonra da benzer bir yönelim geliştirilmişti.

Kürt toplumunu bitirmek için Kürt kültürü tam olarak Türk kültürünün hammaddesi haline getirilerek, stranlarımız birer özel savaş elemanı haline getirilen sanatçılar vasıtasıyla türküleştirildi, oyunlarımız 'modernize' etme adı altında Türk kültürüne katıldı. Yaşam tarzında da şehir kültürü yaygınlaştırılarak, halkımız kendisine yabancılaştırılmak istendi. Öte yandan yaygınlaştırılan ve alımı teşvik edilen televizyonlar vasıtasıyla, en pespaye dizilerde öğütlenen yaşam tarzına özenti geliştirilmeye çalışıldı. Giderek, kendi halk gerçekliğine yabancılaşan, toplumsallıktan kaçan ucube bir tip ortaya çıkarıldı.

Kendini bil şiarı sömürgecilik karşısında direnmenin ölçüsüdür

Kürt halkı 12 Eylül'ün 27. yıldönümünde, kendisinin ölüm fermanı olan bu uygulamaya karşı mücadelesini "asimilasyon ve oto asimilasyona karşı hayır" diyerek, kendi dilini hayatın her alanında kullanarak, hem kendi kimliğini koruma hem de onu görmezden gelenlerin farkına varmasını sağlamalıdır. Özellikle özgürlük mücadelesi saflarında bulunanlar, kendi dilini kullanmaya özel bir önem vermeli, teşvik etmeli, herkes bunu günlük bir refleks haline getirebilmelidir. Bu, Türk sömürgeciliğine karşı varolmanın ve direnmenin bir biçimidir. Bunu "kendini bil" şiarının temel bir ölçüsü olarak kabul etmek gerekmektedir.

Bunu bir de şunun için söylüyoruz: Türk toplumu içinde geliştirilen yoğun şoven ırkçı eğitim ve propaganda ile önemli oranda gerçeklikten kopartılarak, aslında kimsenin Kürt olma gibi bir derdinin olmadığını, bunun suni bir biçimde üretildiği biçiminde inkar siyaseti yeniden üretilemeye çalışılmaktadır. Eğer Kürt halkı ve bireyi, özellikle genci ve kadını evde, sokakta, kahvede, otobüste, okulda, işyerinde vb yaşamın her alanında kendi dilini konuşursa, bunun Türk halkı içinde de bir kabule götüreceğini, özellikle şoven kesimlerin geriletilmesinde önemli bir rol oynayacağı görülmelidir.

Bugün aslında 12 Eylül'ün zihniyeti ve uygulamaları kendisini halkımız ve hareketimiz üzerinde sürdürmektedir. Önder Apo'nun zehirlenmesi, süren yoğun operasyonlar, halk ve demokratik kurumlar üzerinde estirilen devlet terörü, Kürt halkının direniş iradesini kırma, örgütlülüğünü dağıtma, özgürlük umudunu yok etme, kültürel soykırımı gerçekleştirme ve bu temelde "tek devlet, tek ulus, tek dil, tek bayrak" hedefine varmak için geliştirilmektedir. Bütün bu uygulamalar da AKP eliyle yapılmaktadır. CHP, MHP gibi partilerin Kürdistan'a ayak basmaya dahi korktuğu bir dönemde, sömürgeci sistem bu kez Kürt toplumunun islami yönünü görerek, kendisini AKP eliyle geçerli kılmaya çalışmaktadır. Bu, hem Türk ordusunun istemlerine denk düşmekte hem de ABD'nin ılımlı islam modelini karşılamaktadır. Bununla halkımız bir kez daha aldatılmak istenmektedir. Bu yönelimler karşısında halkımız kendisini köyde, mahallede, okulda, fabrikada hayatın her alanında öz savunma temelinde örgütlemeli, kendisini koruyarak, bu yönelimleri boşa çıkarmalıdır. Nasıl ki 12 Eylül boşa çıkarıldıysa, onların müsveddeleri de boşa çıkarılabilir. Bunun için Kürdistan halkı her zamankinden bilinçli, örgütlü ve kararlıdır. Kendisini kolay kolay yem etmemelidir.

Unutulmamalı ki, ezilenin, iradesi kırılanın söyleyecek sözü olamaz. Haksızlığın egemen olduğu bu dünyada, haklı olmak yetmiyor, hakkını koruyabilecek örgütlülük ve güce sahip olmaksızın yaşamak mümkün değildir. Özgür ve onurlu yaşama hakkı, örgütlenebildiğimiz, mücadele edebildiğimiz ve düşmanı geriletebildiğimiz kadardır.

15 AĞUSTOS GERÇEĞİ ÖNDERLİK ÇİZGİSİNDE EYLEM GÜCÜNE DÖNÜŞMEKTİR

"Komutan, savaşçı, gerillacı, militan, fedai sıfatlarını takarsan gereğini yapacaksın, yapamıyorsan gereğini, o zaman sıfatları takmayacaksın. Taksan da gülünç duruma düşersin gereğini yapmadığın zaman. PKK'lilik öyle söz söyleyip de söylenen sözden uzak yaşamak değildir. Sözüyle özü, sözüyle pratiği bir olandır. Apoculuk gerçeğinin en temel karakteri, söylediğini yapan, yaptığını söyleyen olmasıdır. Önderlik *'halk ne söylediğine değil de nasıl yaşadıklarına bakarak PKK'lilere inandı, onlara katıldı, PKK buna dayanarak kitleselleşti'* dedi"

Halk Savunma Komitesi Başkanlığı

15 Ağustos Atılımı'nın yaratıcısı, yürütücüsü, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini büyük bir cesaretle, heyecanla yürüten, bu düzeye gelmesini sağlayan kahraman şehitlerimizi, ***Agitleri, Beritanları, Zilanları, Erdalları*** saygı ve minnetle anıyoruz.

15 Ağustos Atılımı bir kahramanlık atılımıydı ve o çizgide devam ediyor. Önder Apo, Kürt halkının kahramanlık çıkışı olarak tanımladı 15 Ağustos dönemini, halk kahramanlığı dönemi olarak ifadelendirdi. Dolayısıyla da bütün 15 Ağustos şehitleri, halk kahramanlığının sembolleri oluyor. Büyük gerilla komutanımız ***Agit*** yoldaşın izinde, komutasında güçlü bir kahramanlar ordusu, gerilla ordusu ve komutası ortaya çıkmış bulunuyor. Önderlik gerçeğimizin, çizgi gerçeğimizin pratiğe kavuşması, yaşama geçmesi oluyor şehitler gerçeğimiz.

Şimdi bir bütün, bir toplum olarak gençler, kadınlar olarak, emekçi halk olarak böyle sağlam bir ordunun izinde, sağlam bir komutanın emrinde özgürlük, eşitlik ve demokrasi için cesaretle, coşkuyla, kararlılıkla yürüyoruz. Bu bizim gerçeğimiz. Günümüzde Özgürlük hareketi gerçeği bu. Yine Kürt halkının gerçeği budur. ***"Newrozlaşan halk"*** dedi Önderlik Kürt halkı için, özgür yaşamı tutku düzeyinde benimseyen ve bedelini yiğitçe ödeyen bir halk olarak ifadelendirdi. Şimdi böyle bir halk gerçeğinin ortaya çıkmasının en önemli adımı olan 15 Ağustos Atılımı temelinde bu yürüyüşü devam ettiriyoruz.

15 Ağustos Atılımı'ndan günümüz açısından çıkartacağımız temel dersler neler? Siyasi süreç, askeri durum, ideolojik mücadele konuları üzerine çok fazla şey söylemek istemiyorum. 15 Ağustos tüm bu bakımlardan Kürt halkının güçlü bir doğrultu kazanmasını, özgür yaşam düzeni kazanmasını sağladı. Bundan öteye halk için gerçekten de bir özsu oldu, kan oldu. Bütün yaşam damarlarını açtı ve toplumun özgür yaşam gücünü ortaya çıkardı.

15 Ağustos atılımcılığına ihtiyaç var

Kuşkusuz yeniden bir 15 Ağustos o düzeyde olmaz, ama günümüzde de 15 Ağustos ruhuna, atılımcılığına büyük ihtiyaç var. Bundan 24 yıl önce halkın çok ihtiyaç duyduğu büyük ruh, kararlılık atılımcılık ortaya çıkarılarak, geçen 24 yıl içinde Kürt halkı için özgür, demokratik yaşam doğrultusunda güçlü adımlar atmasını, ilerleme sağlamasını gerçekleştiren sonuçlara ulaşılmıştır. Şimdi de yine özgürlük ve demokrasi mücadelesinde daha güçlü ve kalıcı sonuçlar almak, çözümsüzlüğü dayatan, çözüm gücünü yaratamayan, dolayısıyla her türlü zayıflık ve tıkanma etkeni olan duruşları ortadan kaldıracak, aşacak ve Kürt halkının özgürlük yürüyüşünü çözüm temelinde ilerletecek atılımcı bir yürüyüşe, hamleye gerçekten ihtiyaç var. Bu bakımdan şimdi de 15 Ağustos Atılımı'ndan çıkaracağımız ders çoktur. Örnek alacağımız şeyler fazladır. 24 yıl önce de günümüzde yaşadığımız bazı sıkıntılar vardı.

Belki arkadaşlarımızın çoğu o süreçten sonra doğdular. Şimdi ise o atılımın görev ve sorumluluklarını yüklenerek, başarı çizgisinde yürütmeye çalışıyorlar. O dönemi yaşamadılar, bilmeyebilirler, ama içinde bulunduğumuz süreçle bazı benzerlikleri vardır. Tabii kıyaslanmayacak, benzetilmeyecek yönler de fazladır. Benzemeyen yönler nelerdi? Bir geri çekilme döneminden hareketin çıkış yapması gerekiyordu. Bir duruştan başka bir duruşa geçmek, geri çekilmeden atılımcı düzeye, hamleye girebilmek bazı zorlukları, sorunları gündeme getiriyor. O zorlukların aşılması, sorunların çözülmesi gerekiyor.

Ne tür zorluklar, sorunlar? Bir defa geri çekilme ortamının yarattığı alışkanlıklar oluyor, ruh halleri oluyor, pasif konumlar oluyor. İnsan kendisini tek bir biçimde yaşamaya ve çalışmaya alıştırıyor. Alışkanlıklar da en az anlayışlar kadar tehlikelidir, zorlayıcıdır, insan açısından engelleyicidir. Dolayısıyla öyle dönemlerin yarattığı alışkanlıkları küçümsememek gerekiyor. Yapılmak istenen, yeni adımlar atılmak istenen hususlar ise sadece tartışılan, düşüncede değerlendirilen, bazı ilkeler biçiminde ortaya konan, ama somutta bilinmeyen, görünmeyen, ne olacağı tam belli olmayan fikirler oluyor. Düşünce düzeyinde, teorik düzeyde şunlar yapılabilir, şu tür gelişmeler olur deniyor. Bu, bilimsel bir izaha kavuşturulabiliyor, belli bir anlaşılırlığı oluyor, ama bunların tümü sadece bir düşünce durumudur. Henüz pratiğe geçmediği, yaşama dönüşmediği için o düşüncelerin ne kadar pratikleşeceği, söylenenlerin ne kadar gerçekleşeceği belli olmuyor. Onları başarıyla pratikleştirmenin nasıl sağlanacağı, hangi

yöntemle, çabayla, sistemle olacağı pek bilinmiyor. Bu konuda tasarımlar olsa da tasarılar gerçeğin kendisi olamıyor. Bu bakımdan bir yandan eski olanın, yaşanır olanın yarattığı anlayış ve alışkanlıklar, diğer yandan yeni tasarlananın, hedeflenenin sadece bir düşünce tasarısı olması, fiiliyatta nelerin olup olmayacağının çok bilinmemesi ve bu durumun yarattığı kaygı, endişe, tecrübesizlik, insanın atılımcı yürüyüşü önünde engeller yaratıyor, frenleyici oluyor.

Zindan direnişi özgürlüğe geçişte sağlam bir köprü oldu

Bu durum 24 yıl önce de var mıydı? Evet, çok ağır biçimde vardı. 12 Eylül faşist askeri yönetimi, halk üzerine bütün devrimci demokrat hareketler, sol örgütler üzerine, Kürt yurtsever hareketleri üzerine adeta ezici bir balyoz gibi inmişti. Hiçbir kanun, nizam bırakmamıştı. Hepsini rafa kaldırarak, kanun da nizam da kendisi olmuştu. Beş kişilik cunta, yine onun başı olarak Kenan Evren ne söylüyorsa, ne düşünüyorsa Türkiye'nin doğrusu da oydu. Güya Türkiye toplumuna yarar getiren oydu. Herkes onu böyle bilmek, kabul etmek, doğru saymak ve ona göre yaşamak zorundaydı. Bunun dışında kimsenin söz söyleyecek, bir şeyler yapmak isteyecek konumu yoktu. Türkiye'nin ve devletin bütün imkanları ele geçirilerek, bunun uygulanması için seferber ediliyordu. Ekonomik kaynaklar, siyasi güç, eğitim, sağlık, kültür, sanat, edebiyat bütün toplumsal yaşam alanları böyle bir amacı gerçekleştirmek için seferber ediliyordu. Askeri kuvvet, polis, ordu hiçbir kurala, kaideye bağlı olmadan sadece 'vurulmalıdır' kanaatinin oluşması temelinde saldırıya geçiyor, yakıyor, yıkıyor ve vuruyordu. İşkence had safhaya çıkmıştı.

Buna karşı büyük direnişler oldu. Her şeyden önce büyük zindan direnişi oldu, Amed Zindanı'ndaki direniş oldu. Bu direniş, sadece 12 Eylül faşist askeri rejimini değil, Kürdistan üzerinde uygulanmaya çalışılan inkar ve imha sistemini de yine o sistemin dayandığı hiyerarşik devletçi toplum düzenini de ideolojik yenilgiye uğratmıştır. İdeolojik alanda onu aşabilen bir düzey tümüyle yaratılamamış olsa da PKK'nin geliştirdiği ideolojik düzeyin 12 Eylül rejimiyle karşı karşıya gelmesi, onu 5-6 bin yıllık devletçi toplum düzeniyle karşı karşıya getirdi ve PKK'yi onun dışına çıkma, onu aşma arayışına sevk etti.

Bugün çok daha iyi anlayabildiğimiz, kapsamlı değerlendirebildiğimiz, tartışabildiğimiz teorik düzeyin yaratılması süreci bu dönemde başlamıştı. Bu bakımdan zindanda geliştirilen o kahraman direniş, Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, Ferhatların o kahraman direnişi bu büyük karanlığı, zulmü kırdığı gibi, egemen tarihsel duruşu ve ideolojiyi de yenilgiye uğratmıştı. Bu, önemli bir mücadele oldu. İnsanlara umut, heyecan verdi. Çok emin olunmasa da direnilebileceğini, direnilirse kazanılabileceğini gösterdi. Doğru yaşamın, özgür demokratik yaşamın direnmekten geçtiğini ortaya koydu. Bu bakımdan bir yol açtı, umut, heyecan oldu, ruh, düşünce oldu.

Bilinç ve inançtan öte direnmek için imkanlar yok denecek kadar azdı

Önder Apo "*kölelikten özgürlüğe geçiş köprüsü oldu*" dedi. Zindan direnişi gerçekten de özgürlüğe geçiş bakımından sağlam bir köprüydü. Önder Apo büyük ölüm orucunu, yine Mazlum arkadaşın direnişini değerlendirirken, köprünün sağlam yapıldığını, bu köprü üzerinden yürünerek özgür yaşam doğrultusunda ilerlenebileceğini ifade etti. Böyle bir ortamda, bu zulüm makinesini doğru ele alıp, iyi tahlil edip onu parçalayacak, aşacak bir örgütlü mücadele gücü yaratmak, o dönemin sorumlu insanlarının içine girdiği en temel tutumdu. Birçok insan, birçok çevre böyle bir arayış ve çaba içerisine girmişti. Bir yandan 12 Eylül rejiminin kasıp kavuran zulmü, diğer yandan büyük zindan direnişinin insanlık değerleri temelindeki aydınlatıcılığı herkesi bir şeyler yapmaya, bazı şeyler geliştirmeye yöneltiyor, arayışçı kılıyordu. İşte bu işin nasıl olacağını kendisine en çok soran ve doğruya ulaşmak için çaba harcayan kişilik Önder Apo oldu. PKK'yi de böyle bir arayış temelinde yürüttü.

Bilinç ve inançtan öte, direnmek için imkanlar yok denecek kadar azdı. Zorlukları çoktu. Bu yönü şimdiki durumla kıyaslanamaz. Bazı bakımlardan kıyaslanabilir, bazı bakımlardan kıyaslanması mümkün bile değil derken, kastettiğimiz nokta burasıydı. Zorluklar, belirsizlikler, tecrübesizlik, imkansızlık, yokluk bakımından o dönemle şimdiki dönem kıyaslanamaz. Zaten o zaman biraz anlayan ve mücadele gücü kazanan insanlar büyük ölçüde cezaevlerine konulmuştu. Çeşitli yöntemlerle imha süreci içine sokulmuşlardı.

Geriye kalan birey ve toplulukların (Kenan Evren'in deyimiyle kılıç artıkları) bırakalım böyle bir zulüm gücüne karşı hamle yapacak, mücadele geliştirecek gücü, imkanı, iradeyi bulup yürütmelerini, bu zulümden kendi yaşamlarını nasıl kurtaracakları bile ciddi bir sorun olmuştu. Birçoğu dünyanın dört bir yanına savruldu. Avrupa'dan Amerika'ya oradan Asya'ya, hatta Afrika'ya kadar Kürdistan ve Türkiye'de insanların bu dönemde savrulmadığı kara parçası kalmadı. Niçin? 12 Eylül zulmünden kendilerini kurtarmak için. Bu bir çare miydi? Değil. Belki fiziki yaşam olarak 12 Eylül eziliciliğinden insan kendini kurtarabilirdi, ama bu özgür bir yaşam olmazdı, bir toplum yaşamı ol-

mazdı. İnsani değerleri ifade eden ve bir toplumsal yaşamı içeren düzeyi kesinlikle olmazdı. Çok bireyci, bencil, yani canlı organizmayı kurtarmayı sağlayan bir tutumdan öteye gidemezdi. Çünkü darmadağın oluyor, bütün insani, sosyal ilişkileri, toplum olma düzeyi kayboluyor. Böyle bir hareketten elbetteki özgür toplumsal yaşam ortaya çıkmaz. Dolayısıyla demek ki zordu. Yani bir yandan kendini feda ederek özgür yaşam çizgisinde kalabilmek, diğer yandan dünyanın dört bir yanına savrulup kendini en tortu alanlara atarak, paramparça edip dağıtarak fiziki yaşamı zorla kurtarabilmek. Onun dışında zaten geriye bir şey bırakmak istemiyordu 12 Eylül zulmü.

Böyle bir ortamda en zoru, bu zulüm makinesini kıracak, parçalayacak, aşacak yeni özgür toplumsal yaşamı yaratacak bir örgütlü mücadeleyi geliştirmekti. Yaşam da ancak bunun başarılmasıyla olabilirdi. Dikkat edilirse, diğerleri bir toplumsal kurtuluş özelliği taşımıyordu. Toplumsal kurtuluş nasıl olacaktı? Tarihin zulümlerle örülü gerçeği tersine nasıl çevrilecek? Ortadan nasıl kaldırılacak? Kürt halkına dayatılan yok oluş süreci, inkar ve imha saldırıları nasıl yenilgiye uğratılacaktı? Sorumlu insanlar, gerçekten halka bağlı, tarih karşısında sorumluluk duyan, özgür, eşit yaşam ilkelerine sahip olanların çözmesi gereken sorun esas olarak buydu. Ve ciddi bir sorundu.

“Toplumsal kurtuluş nasıl olacaktı? Tarihin zulümlerle örülü gerçeği tersine nasıl çevrilecek? Kürt halkına dayatılan yok oluş süreci, inkar ve imha saldırıları nasıl yenilgiye uğratılacaktı? Sorumlu insanlar, gerçekten halka bağlı, tarih karşısında sorumluluk duyan, özgür, eşit yaşam ilkelerine sahip olanların çözmesi gereken sorun esas olarak buydu”

PKK’nin yurtdışına çıkışı 12 Eylül gerçeğini çözümleme sürecidir

PKK hareketi böyle bir ortamda Önder Apo yürütücülüğünde bir çizgi izledi. Zulmün bütün yıkıcı, ezici, dağıtıcı saldırılarına rağmen inancını, umudunu kaybetmedi. Kendini dağıtıp parçalayıp sağa sola savurmadı. Önder Apo’nun izinde bir topluluk olarak, özgür yaşam arayışçılığını ifade eden bir yürüyüşü sürdürmekte kararlı, ısrarlı oldu, ama bu zordu. Gerçekten de ortada hiçbir verisi yoktu. Öncelikle en azından düşünüp, olup bitenleri anlayabilmek için biraz zamana ve uygun bir ortama sahip olması gerekti, onu sağlamaya çalıştı. Yurtdışına çıkış budur işte. Lübnan-Filistin sahasına kadar, askeri deyimle ifade edersek manevra yapmak, siyasi deyimle ifadelendirirsek kısmen geri çekilmek böyle gündeme geldi ve gerçekleştirildi. Lübnan-Filistin çalışmaları böyle bir ortamda PKK için ne oldu? 12 Eylül gerçeğini anlama, çözümleme imkanı veren bir çalışma süreci oldu. Yine kendini derleyen, toparlayan, örgütleyen, kısaca 12 Eylül zulmüne karşı onu yıkacak, parçalayacak düzeyde örgütlü bir özgürlük mücadelesinin nasıl geliştirileceğinin yol, yöntem, kadro, örgüt sorunlarını en azından düşüncede çözmesini sağlayan bir ortam oldu.

Bu önemliydi, ciddi bir imkandı. Halkların dayanışması, tarihin yaratılması, yine insanlığın yürüyüşü açısından büyük değer ifade ediyor. Onu her zaman bilmeliyiz. O bakımdan halkların kardeşliği, halklar dayanışması boş kavramlar değildir. İçi dolu, anlamlı, özgürlük, demokrasi tarihinin yaratılmasının en temel kuvvetidir.

Hareket ve halk olarak, 12 Eylül zulmü ardından özgür yaşam arayışçılığını sürdürebilmek için, halkların dayanışması ve kardeşliğinden yararlanma ihtiyacı duyduk. Ortadoğu’da böyle bir dayanışma güçlüdür. Bireylerin sıcak ilişkileri, sosyaliteleri güçlü olduğu gibi toplumların, halkların birbiriyle dayanışmaları, kardeşlikleri, ilişkileri de güçlüdür. İnsanlık kültürünün oluşup gelişmesinde tarihsel bakımdan öncülük eden bir konumu vardır. Bu öz çeşitli biçimde zayıflatılmaya, dejenere edilmeye çalışılsa da hala halkların yaşamı içinde, o yaşamın derinliklerinde ciddi bir biçimde varlığını sürdürüyor. Bu değerler, zor anlarda özgürlük ve demokrasi mücadelesinin geliştirilmesine güç katıyor. Kürt halkı da, onun özgürlük öncüleri de 12 Eylül darbesi öncesinde gelişen bu süreçte böyle bir durumu değerlendirdiler.

Filistin-Lübnan sahasındaki çalışmalar ve Lübnan, Filistin halkıyla dayanışma, kardeşlik böyle bir durumu ifade etti. Bu, düşünce düzeyinde soyut da olsa, subjektif yönleri fazla da olsa, en azından 12 Eylül gerçekliğini çözümleyerek, ona karşı halkın özgürlüğü, eşitliği ve demokratik gelişim doğrultusunda bir hazırlık düzeyinin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Ne tümden olumsuz, ne tümden olumlu olabilir. Dolayısıyla yurtdışına çıkış, Lübnan-Filistin sahasındaki çalışmalar, mevcut durumun değerlendirilmesini ve onu aşacak bir mücadelenin nasıl geliştirileceğine dair düşünsel, örgütsel çalışma yapmaya imkan sağladı. Bu yönlü olumlu rol oynadı, fakat ülkeden de kopardı, halktan, mücadeleden kopardı. Başka diyarlarda, başka halkların imkan ve fırsatları içerisinde, kendi hayat damarlarından adeta kopmuş bir biçimde bu çalışmaları yapmak, yaşamı sürdürmek zorunda kaldı. Bu da tabii ciddi bir zayıflıktı, bunu iyi bilmek, anlamak gerekiyor.

Yeni çağda köleleştirme alanları ve araçları çoğalmıştır

Ülkede olmanın, halk içinde olmanın, bir halk olmanın değerini gerçekten iyi anlamalıyız. Kürt toplumu bunu çok iyi öğrenmeli. Tarihsel gerçekten sonuçlar çıkararak öğrenmeli ve günümüzde yaşanan zorlukların, zayıflıkların bu konudaki bilinç kaybıyla ilişkisinin ne olduğunu bilince çıkartarak öğrenmeli. Bu konuda bazı aşınmalar, zayıflıklar var. Kürt halk gerçeğine, onun tarihine gerçekten yakışmıyor, ona terstir. Bu zaten inkar ve imha sisteminin birey ve toplumda yarattığı terslik oluyor. O nedenle ülkeden, halktan, toplumdan kopuşun, bir toplum olarak gerekli değerleri kaybedişin, savrulmanın ne kadar zor olduğunu, tehlikeli olduğunu, ne olursa olsun böyle bir duruma

düşmemek, toplumun bu hale gelmesine fırsat vermemek gerektiğini örgüt olarak bu dönemde Lübnan-Filistin sahasında yürüttüğümüz çalışmada gördük. Birçok arkadaş bu durumu bilmez, biz de o zaman bilmiyorduk. Önderlik bu konuda bizi hemen hemen her gün uyardı. Yanlış yapmamamız, basit tutumlar sonucunda kendi gerçeklerimizden kopmamamız için sürekli doğru bilinç ile donanmamızı sağlamaya çalıştı. Bu çok önemliydi. Az anladık, zor anladık. Fakat yine de PKK'yi bir topluluk olarak ayakta tutan o çalışmalar oldu.

Bu durum bilinmeli. En azından hareket olarak bilinmeli. Çünkü Kürdistan üzerinde hareket ediyoruz hep. Kuzey'de olmasa Güney'de, Güney'de olmasa Doğu'da, orada olmasa Güneybatı'da, yani ülkenin değişik alanlarında hareket ediyor, sürekli ülke ve halk içerisinde olmayı, yani kendi yaşam damarlarını sürekli sağlam, canlı tutmayı sağlıyoruz. Bu, aslında insanın ruhsal, duygusal, düşünsel duruşundan tutalım davranışlarına kadar büyük güç veriyor.

Ülkeden kopuş ve savrulma tehlikeli durumlara yol açar

Ülkeden kopuşun, savrulmanın ne kadar büyük tehlike olduğu burada ortaya çıkıyor. Ne yazık ki Önderliğin daha o dönemden bu konuda yürüttüğü büyük çalışmalara, geliştirdiği ruha rağmen kopuş eğilimleri var. Mücadele süreci içerisinde daha sonra savrulmalar oldu. Toplumdan ülke dışına savrulmalar oldu. Hareketimiz içinde sağa sola savrulmayı öngören provokatif tasfiyeci eğilimler oldu. Örgüt içindeki provokatif tasfiyeci eğilimlerin, anlayışların dağıtıcı etkisi, toplumun ülke dışına çok fazla savrulmasına yol açtı. Şu an çoğu ne durumda olduğunu göremiyor, bilemiyor, değerlendiremiyor. Tehlikeli bir süreç içerisinde kendi insani özünü, dolayısıyla yaşam geleceğini kaybediyor, ama farkında değil.

İçinde bulunduğumuz süreçte bu konuda toplum düzeyinde biraz bilinç kayması var. Çok kolay sağa sola gidiliyor, mesela ülke, toplum terk ediliyor. Halk olmanın, bir yurtta yaşamanın bilinci çok güçlü sahiplenilmiyor. Bu, tabii ciddi bir erime, yok olma durumunu gündeme getiriyor. Birkaç eleştiri yapmaya çalıştık bu konuda, tepkiler aldık. Bu da nereden çıktı diyen, adeta karnım nerede doyarsa vatan odur, karşıma kim çıkarsa dostum odur gibi çok gerçek dışı, yurtseverlikle, demokratlıkla bağdaşmayan –çünkü toplum olma gerçeğini ifade etmeyen, içermeyen eğilimler, anlayışlar var– tutumlar ortaya çıktı. Şimdi bunlar parça parça tehlike olarak var.

Eskiye göre daha tehdit edici ezici saldırılar savaşlar oluyor

12 Eylül darbesi sonrasında bir bütün olarak hareketin önünde bir tehlike olarak duruyordu bunlar. Yani hareketin ülkeden, halktan kopmuş, zayıf düşmüş bir vaziyette giderek dağılması, savrulması, bir mülteci hareketi konumuna gelmesi işten bile değildi. Böyle onlarca örgüt oldu. Bir yandan 12 Eylül rejiminin zulmü, diğer yandan Avrupa sisteminin aldatıcılığı insanları eşitlik, özgürlük, demokrasi ilkelerinden kopartmak için her türlü baskıyı, saldırıyı hayata geçirdi. Gerçekten saldırı büyüktü. Duygu, ruh bakımından büyüktü. Bunlar insan düşüncesi üzerinde her gün kırk defa evirip çevirecek etki yapıyordu.

Sistemin baskısı insan üzerinde çoktur. Ama öyle bir gelişme süreci izlenmiş, öyle bir sistem oluşturulmuş, insanlar yavaş yavaş, alıştırıla alıştırıla öyle bir konuma getirilmişler ki kendi üzerlerinde ne tür baskılar var, ne tür saldırılara maruz kalıyorlar, bunlar karşısında ne yapmaları gerekir, bunun farkında bile olmuyorlar. Oysa Önder Apo'nun deyimiyle, insanın karıncalaştığı bir dönemin içinde bulunuyoruz. Küresel emperyalizmin, bilimsel teknik devrimin sonuçlarını olumsuz yönde kullanmasının günümüz insanlığı içinde yarattığı sonuç budur. Bu, insanın tarih boyunca en zayıf hale gelmesi durumudur. Yaratıcılığının en çok köreltildiği, toplumsal sosyal bilincin en çok zayıflatıldığı, yine insanların ruh ve duyguları dışında bazı amaçlar doğrultusunda kitlesel olarak en çok yönlendirildiği dönem, içinde bulunduğumuz dönemdir.

Eskiden savaşırlardı, ordular kurarlar, kılıç çekerler savaş meydanlarına çıkar vurur, ezer, ya katlederler ya da dize getirirlerdi insanları. Bununla köleleştirme olurdu, hakimiyet sağlanırdı. Elbette bu da kötüydü, tehlikeliydi. Belki savaşın olduğu yerde insanlar köleleşirdi. Bu tür tehlikeli eğilimlerin, örgütlenmelerin ortaya çıktığı yerde bu durumlar yaşanırdı. Onun dışında yine de halklar, kabileler, insan toplulukları kendi düzeyleri içinde özgür yaşamlarını sürdürürlerdi. Şimdi bu durum kökten değişmiştir. Belki eskisi gibi savaş yok, gerçi savaşsız bir dünya yaratılmış değil. Belki de eskiden daha tehdit edici, ezici, kan dökücü saldırılar oluyor, savaşlar oluyor. İşte böyle bir savaş bölgesinin ve döneminin içinde bulunuyoruz. Yine insanlar eziliyorlar, katlediliyorlar, idam ediliyorlar, zorla, baskıyla dize getiriliyorlar. Fakat bu işin bir yanıdır.

Mevcut sistemde insanlar her gün gerici saldırı altındadır

Eskiden sadece bu savaşların yapıldığı yerlerde insanlar köleleştirilir, onun dışındakiler hiç olmazsa özgür yaşamlarını sürdürme fırsatı bulurlardı bu yerkürede. Şimdi o değişmiştir. Sadece savaşla ezilenler köleleşmiyorlar, köleleştirme onun çok ötesindedir. Teknik araçla yapılıyor, kültürle yapılıyor, ideolojiyle yapılıyor,

sanatla yapılıyor, edebiyatla yapılıyor. Köleleştirme alanları çoğaldığı gibi, araçları da çoğalmıştır. Ulaşmadığı hiçbir yer, fethetmediği hiçbir toplum kalmamıştır küresel emperyalizmin kültürel saldırısının ve saldırı araçlarının. Bu bir gerçek. O bakımdan insanlar mevcut yaşam içinde her gün gerici saldırı altındadır. Duygu dünyaları saldırı altındadır, düşünce sistemleri saldırı altındadır. Davranışları, yaşam özellikleri saldırı altındadır. Bunu gören, bilen az tabii. Çoğu görmeden, anlamadan, hem de aman ne güzelmiş diye dört elle sarılarak adeta kendi ruhunu, duruşunu, düşüncesini kültürünü kaybediyor. Giderek insanlığını kaybediyor, farkında bile değil.

Bu süreç, sözkonusu ettiğimiz dönemlerde çok gelişti. Kürt toplumunu da öyle bir etki altına aldı. Her ne kadar Önderlik çabaları, örgütsel duruş ve halklar dayanışmasının verdiği güç olumlu yönde etkilese de küresel emperyalist gericiliğin duygu, ruh, düşünce dünyasına dönük kültürel saldırıları da had safhadaydı ve dışarı çıkan, dünyayla tanışan insanlar böyle bir saldırı altında çok fazla kaldılar. O bakımdan yurtdışı çalışması zordur.

Gerçekten yurtdışında düşünce üretmek, örgüt kurmak, insan eğitmek çok zordur. Önderlik *"Biz yurtdışında bunları yapan bir önderliğiz, kendi ülkemizde, dağımızda mı insan örgütleyemeyeceğiz"* dediğinde, biz bu gerçeği az anlamıştık aslında. Bize göre imkanlar dışarıda daha çoktu, dolayısıyla örgüt de daha kolay kurulabilirdi. Çünkü örgüt kurmayı sadece imkana bağlı bir gelişme sanıyorduk. Oysa gerçeği çok iyi gördük ki, alakası yok. O imkanlar doğruyu anlamamız ve kendimizi örgütlememiz için değil, bilincimizi kaybedip örgütsel sistemimizi dağıtarak, emperyalist devletçi sistemin kölesi haline gelmemiz için bize sunuluyor. Bu bakımdan gerçekten zorla oldu. Yurtdışı çalışmaları, bir sürü yetersiz, yanlış eğilim, anlayış, zayıf tutum ortaya çıkardı.

"Önderlik, çabalarıyla kadroyu eğitir, güçlendirir, militanlaştırırken, 12 Eylül rejimini ortaya çıkaran NATO sistemi de kadroları mücadele edemez duruma düşürmek için her türlü çabayı sürdürdü. Tutucu kıldı insanları, bireycileştirdi. Özgürlük, eşitlik gibi ilkelere bağlanma, bunlar uğruna cesaret ve fedakarlıkla yürüme inancını zayıflattı"

Emperyalist devletler provokasyona büyük destek verdiler

Belirttiğim hususlar, Önderliğin eğitici çabalarına karşın, O'na karşı gelişen, insanı zayıflatmayı ve bitirmeyi hedefleyen saldırılar oldular. Böyle kıyasıya bir mücadele yaşandı hareket içinde. Emperyalist saldırılar giderek provokatif tasfiyeci eğilimler haline geldi. Süreç ilerleyip tutumlar netleşince, Önderlik çizgisi düşünceyi pratiğe geçirip yurtdışında olmayı ülkeye geri dönüş doğrultusunda gelişmeye sevk edince, hareketi dağıtmak, ezmek, yok etmek isteyen emperyalist saldırılar da provokatif tasfiyeci eğilim haline geldiler. Bu, 1982 sonunda 1983 yılında ciddi bir çelişki durumuna ulaştı ve çatışmaya dönüştü. Provokasyon kendisini harekete karşı açıktan bir saldırı olarak ilan etti. Tüm örgütü, herkesi ülkeye dönmekten vazgeçmeye, yurtdışının değişik alanlarına savrularak kapitalist, emperyalist devletçi düzenin teknik imkanlarından yararlanılarak kendini yaşatmaya çekmeye çalıştı. Bu konuda emperyalist devletler büyük destek verdiler. Provokasyonun arkasında oldular. Onun düşüncesini, taktiğini yarattıkları gibi, kapılarını onun çalışmalarına ardına kadar açtılar. İmkanlarını onun için seferber ettiler. Ve buna dayanarak sonuç almak istediler. Bu dönemde Almanya'nın, İsveç'in, diğer Avrupa ülkelerinin PKK'ye karşı provokatif tasfiyeci saldırıları besleme ve geliştirmede rolü belirleyicidir. Aslında bunu örgütlü bir biçimde yaptılar.

Şunu söylemek istiyorum: 15 Ağustos Atılımı'na bu sürecin ardından gelindi. Bir yandan zindan direnişinin etkileri, diğer yandan Önderlik çabaları, düşünsel, örgütsel çabaları olumlu yönde gelişmeleri sürdürdü, yürüttü, ama bunlar çok zor koşullarda oldu. İmkansızlıklar içinde oldu. Bir yandan bunlar olurken, böyle bir Önderliksel, insani çaba sürdürülürken ve bununla kadrolar eğitilmeye, mücadele ruhu, bilinci kazandırılıp mücadele militanı haline getirilmeye çalışılırken, diğer yandan bu insanları bütün bu amaçlardan, her türlü özgürlük, eşitlik ve demokrasi, Kürt yurtseverliği amaçlarından, toplumsallığından kopararak dünyanın dört bir yanına savurup tüketmek, köleleştirmek için de en az Önderliğin yürüttüğü çaba kadar çaba emperyalizm ve onun ajanları tarafından sürdürüldü. Hatta bunların imkanları daha çoktu, güçleri daha fazlaydı, dolayısıyla kadroları etkileme düzeyleri gelişiyordu.

Kadrolara ulaşma, onların ruhlarını, duygularını, bilinçlerini karartma, çarpıtma, dolayısıyla mücadeleden uzaklaştırarak dört bir yana savurma etkileri günlüktü, anlıktı, her zamandı ve hiç zayıf değildi. Bu tutumlar, çabalar etkisiz olmadı. Gerçekten insanların duygu dünyalarını çeşitli biçimlerde etkiledi, düşünce sistemlerini etkiledi. Bu durum ülkeden ve halktan, toplumdan kopmuş olmanın yarattığı etkilerle birleşince, insanları zayıflattı.

12 Eylül rejimi kadroları zayıflatmak için her türlü çabayı sürdürdü

Önderlik, çabalarıyla kadroyu eğitir, güçlendirir, militanlaştırırken, 12 Eylül rejimini ortaya çıkaran NATO sistemi de kadroları her bakımdan zayıflatarak mücadele edemez duruma düşürüp, dağıtıp parçalamak için her türlü çabayı sürdürdü. Bunun insanlar üzerindeki etkisi çok oldu. Bir yandan örgütlü gerici provokatif çabanın etkisi, diğer yandan yurtdışına çıkmışlık, ülkeden, halktan kopmuşluk, geri çekilmenin yarattığı psikoloji, pratik duruş, alışkanlıklar çok değişik düşüncelerin, arayışların, eğilimlerin, yaşam hesaplarının ortaya çıkmasına yol açtı. Tutucu kıldı insanları, bireycileştirdi. İnsanlarda özgürlük, eşitlik, demokrasi gibi ilkelere

bağlanma, sahip çıkma ve bunlar uğruna cesaret ve fedakarlıkla yürüme inancını zayıflattı. Tereddüt, endişe, ikirciklik soktu insanların içerisine. İkili kişilik ortaya çıkardı. Çünkü iki yandan da etkilenme vardı. Bir yandan Önderlik etkisi, diğer yandan emperyalizmin etkisi. Adeta ikisi arasında tereddüt, bocalama yaşayan bir insan durumu ortaya çıktı.

15 Ağustos Atılımı gerçekleşirken, birey, örgüt olarak durumumuz böyleydi. Her ne kadar Önderliğin eğitici, aydınlatıcı çabaları karşısında düşünce gücü kazanılmış, yine zindan direnişinin etkisi insanların yüreğinde, vicdanında büyük bir sorumluluk duygusu ortaya çıkarmış olsa da yine de pratik gelişme olmadığı, nelerin yapılacağı bilinmediği, atılacak adımların ne olacağı net görülmediği için, zayıf bir duruş vardı. Bu, adım atmada, bir şeyler yapmada gerçekten çok zorlayıcı bir durumdu.

12 Eylül rejimi tam bir kabadayı gibi sadece PKK'yi, sol hareketleri değil, bütün Ortadoğu devletlerini, hatta Avrupa'yı da tehdit ediyordu. Her gün yerim, yutarım, ezerim tehdidi Türk generallerinin yaptığı iş olmuştu. Diğer yandan emperyalist gericiliğin ayartıcı, kültürel özden koparak yozlaştırıp savurucu etkisinin çekiciliği vardı.

12 Eylül rejimi sadece laf söylemiyor söylediklerini uyguluyordu

Avrupa bu dönemde önemli bir merkez olarak çalışıyordu. Bütün bunların öyle laf olmadığı da bir gerçekti. 12 Eylül rejimi, onu yürüten generaller sadece blöf yapmıyorlardı, şantaj yapmıyorlardı, söylediklerini gerçekten uyguluyorlardı. Büyük işkence, zulüm makineleri kurmuşlardı. Aradan 27 yıl geçmiş olmasına rağmen o dönemde yapılanların çoğu aydınlatılmamıştır, hepsi karanlıktadır. Ne kadar insan işkenceden geçirildi, ne kadar insan işkencelerde katledildi, sokakta, dağda, köyde, mahallede vuruldu, ezildi, katledildi bilinmiyor. Biz zindanlardaki büyük işkence gerçeklerini biliyoruz. Dağda, kırsal alanda yapılanları biliyoruz. Kürdistan'ın köy köy, şehir şehir nasıl yeniden işgal altına alındığını, bütün Kürt köylerinin nasıl işkence ve zulümden geçirildiğini de biliyoruz. Bunlar bilinen şeyler, genelde yapıldı da somutta yapılanlar hala karanlıktadır. Bunlar üzerinde kanun zırhı var, sorgulanması, açığa çıkarılması yasaklanmış durumda. O bakımdan 12 Eylül rejimi sadece laf söylemiyordu, yapıyordu da. Yine emperyalist gericilik sadece çağrı yapmıyordu, imkanlar da sunuyordu.

Avrupa, Türkiye ve Kürdistan'dan gitmiş solcularla dolmuştu. Hepsine yer, maaş, yaşama imkanı, kimlik veriyordu. Mücadeleyi terk et, örgütü dağıt, gel Avrupa'nın istediğin başkentinde, istediğin gibi yaşa diyordu. Onu yapanlar profesör bile oldular Almanya'da, bilmem başka yerlerde. Şimdi o dönemde örgütü dağıtarak Avrupa'ya, emperyalizme teslim olmuş insanlardan yaratılmış profesörler bile vardır. Yeter ki sen ülkeden kop, halktan kop özgürlük, eşitlik, demokrasi ilkelerinden kop, örgütü dağıt, vazgeç mücadeleden. Böyle olursan Avrupa emperyalizmi sana her türlü yaşama imkanını verebilirdi. Bunun için kapılar ardına kadar açılmış, bütçeler oluşturulmuş, imkanlar sevk edilmiş, bu işleri yapmak için örgütler kurulmuştu. Demek istediğim, söylenenler lafta değil, pratikte gerçekleşiyordu. Tabii tüm bunların çok fazla geri çekici, zayıflatıcı, insanı tereddüde sokucu etkisi vardı.

Bir de bunlara uzun geri çekilme dönem çalışmalarının yarattığı alışkanlıkları eklememiz gerekiyor. Gerçekten de yaratılan bu alışkanlıklar yeni bir tarz ortaya çıkarıyordu. Öyle bir tarz oldu mu? Oldu, o zaman Lübnan-Filistin sahasında kamplarda yaşamak ve kendini eğitmek devrimci görevleri yerine getirmekti. Zamanında öyleydi, doğruydu, ama her zaman için değil. Öyle bir sistem kurulunca, sanki her zaman için geçerliymiş gibi alışkanlıklar, yaşam tarzları oluştu. Gerçi savaş ortamıydı, İsrail-Filistin savaşı, İsrail-Lübnan savaşı zaman zaman gündeme geliyor, öyle rahat ortam bırakmıyordu, ama bunlar dar savaşlardı. Yani biraz rahat denilebilecek ortamlarda askeri düzen kurup kendini eğitme, yaşama imkanını ortadan kaldırmıyordu.

Bu koşullar alışkanlıklar yaratmıştı. Şimdiki durum açısından bu çok daha önemli. O dönemle bu dönem arasında en fazla benzerliği bu noktada kurmamız gerekiyor. O zaman yurtdışıydı, başka alanlardı, farklı halkların imkanlarıydı, tabii insan daha çok zorlanıyordu. Yaban ellerde kalmak, başkalarının imkanlarıyla çalışmak elbette kabul edilecek bir durum değildi. Şimdi bu noktada içinde bulunduğumuz dönem çok daha fazla zorlayıcıdır. Çünkü ülkemizden kopmamışız, halktan kopmamışız, aslında kendi öz gücümüzle ve imkanlarımızla hareket ediyoruz, bir yerde çok uzadı bu geri çekilme dönemi.

12 Eylül zulmüne pratik ve askeri darbeyi vuran tek güç 15 Ağustos Atılımı'dır

Pasif savunma duruşu gereği, geri çekilmeyle mücadele yürütme içiçe geçti. Yurtdışına çıkış bir iki yıl sürdü. Dolayısıyla o dönemde içinde bulunulan durumu değiştirmek ve alışkanlıkları aşmak biraz daha kolaydı. Şimdi bu biraz daha zordur. Yani gerçekten köklü bir sorunumuz var. Ne yaparsak yapalım bu pasif savunma duruşunu değiştirmek çok kolay olmuyor. Ruhumuza işlemiş, neredeyse bir psikoloji olmuş, bir sürü alışkanlık yaratmış bizde. Bir de mücadele etme ve gelişme yaratmayla birleştiği için, 'işte çalışıyoruz, ge-

lişme de oluyor bu yeterlidir' gibi bir yeterlilik anlayışı yaratmış. Neye yeterlidir? Gerçekten dönemi kurtarıyor mu? Kürt sorununun çözümünü gerçekleştiriyor mu? Özgürlük ve demokrasi hareketimizi büyütüp, Kürt halkını kendi öz gücüne dayalı, özgür ve demokratik örgütlü iradesiyle kendi kendini yaşattığı bir duruma çekiyor mu? Hayır. Böyle değil, ama hesap böyle yapılmıyor.

Mesela bunlar hedef olarak konulamıyor, tam benimsenemiyor. İnsanlar, bunları mutlaka ben yapmalıyım diye bir görev sahiplenmesi içine giremiyor. 'Çalışıyoruz işte, gelişmeler de oluyor, günlük bir şeylerle uğraşıyoruz, demek ki görev ve sorumluluklarımızın gereğini yerine getiriyoruz, o zaman daha başka şeye gerek yoktur' biçiminde kendini, vicdanını rahatlatan bir durum fazlasıyla yaşanıyor. Bu durum geçmişte de kısmen vardı, ama şimdi çok daha ileri ve köklü düzeydedir. Dolayısıyla daha ciddi bir tehdit ve tehlike durumu arz ediyor ve yanıltıcı, aldatıcı yönü fazladır. O nedenle de pratikleşmemizi zayıflatıyor.

"15 Ağustos Atılımı, 12 Eylül zulmüne karşı geliştirilen bir eylem oldu. Zindanın direnişini dağa taşıdı. Ölüm orucunu gerillaya ulaştırdı. Zindanın ideolojik zaferini, dağda gerillanın politik, askeri zaferi haline getirmeyi hedefledi. 12 Eylül zulmüne pratik, askeri darbeyi vuran tek güçtü. Onun dışında 12 Eylül rejimine darbe vuran bir çıkış olmamıştır"

15 Ağustos bir özgürlük atılımıdır

Bütün bunlardan ne sonuç çıkaracağız? 15 Ağustos Atılımı bütün bunlara darbe vuran, bu tür davranışları, ruh hallerini, beklentileri dağıtan, saldırıları kıran bir atılım olmuştur. Bu kadar saldırıya, engelleyiciliğe rağmen bir atılımdır. Bir Önderliksel atılımdır, gerilla atılımıdır, özgürlük atılımıdır. Bu gerçeği iyi bilmemiz, anlamamız gerekiyor.

Bu, öyle büyük imkanlar dahilinde, ortada hiçbir engel yokken, çok büyük güce sahip olunan bir ortamda geliştirilen bir atılım değildir. Kesinlikle öyle ele almamak gerekiyor. Yine hiç karşı saldırı yok, tehdit yok, engelleyicilik yok, kendi kendine değerlendirilip kararlaştırılan, geliştirilen bir mücadele kesinlikle değil. Her düzeyde en ağır saldırılara, baskılara, engellere, zorluklara rağmen onlara karşı geliştirilen bir atılımdır. Dikkat edelim, 12 Eylül zulmüne karşı geliştirilen bir eylem oldu. Zindanın direnişini dağa taşıdı. Ölüm orucunu gerillaya ulaştırdı. Zindanın ideolojik zaferini dağda gerillanın politik, askeri zaferi haline getirmeyi hedefledi. 12 Eylül zulmüne pratik darbeyi, askeri darbeyi vuran tek güçtü 15 Ağustos Atılımı. Onun dışında ne Kürdistan'da, ne Türkiye'de ne de başka yerde 12 Eylül rejimine darbe vuran, onunla hesaplaşan bir politik askeri çıkış olmamıştır.

12 Eylül zulmünün kırılmasında temel rolü 15 Ağustos Atılımı oynadı. 12 Eylül'ün kapkara bir askeri rejim olduğu gerçeğini herkese gösterdi. Oluşturulan sivil kurumların, askeri devlet örgütlenmesinin üzerini örtmek için geliştirilen bir maske olduğunu ortaya çıkardı. Bunların askeri zırh üzerine giyilen basit bir elbise olduğunu herkese gösterdi. Ciddi bir zorlanma içine soktu 12 Eylül rejimini. 1990'ların başında da giderek rejimin Kürdistan üzerindeki örgütlü etkisini kırarak, ulusal diriliş devriminin Kürdistan'da yaşanmasını sağladı. Ulusal birlik, ulusal ruh, bilinç ve örgütlülüğün oluşmasını ortaya çıkardı. Bu yaşanmış bir gerçektir. 12 Eylül'ün o zulüm makinesinin işleyişini durdurdu, işkenceleri giderek azalttı, idamları, sokak ortasındaki katliamları durdurdu.

Bütün bunlar 15 Ağustos Atılımı'nın güncel olarak politik, askeri ortamda yarattıklarıdır. 15 Ağustos Atılımı, emperyalist devletçi sistemin her türlü ideolojik, kültürel saldırısına da büyük darbe vurdu. Yıktı o saldırıları, onların maşası olan provaokatif tasfiyeci eğilime ölümcül darbe vurdu. Semir provokasyonu hareketi etkileme, yurtdışına çekme ve tasfiye etme amacını başaramayacağını 15 Ağustos Atılımı ile gördü. Atılım karşısında provokatif hareket dağılıp, eriyip, tuz buz olup gitti. 15 Ağustos Atılımı'nın geliştirdiği büyük vuruşlar bunları ezip geçti. Ülkede olduğu gibi, yurtdışındaki halkı da Apocu çizgi etrafında, ulusal demokratik hareket içerisinde bilinçlendirip örgütleyerek birleştirdi ve büyük bir yurtsever halk hareketi haline getirdi.

15 Ağustos insanların yüreğini saldırılardan korudu kurtardı

En esaslı olan da 12 Eylül zulmünün yüreklerde yarattığı korkuyu kırması oldu. Bilim adamları ***ilk kurşun*** dedi. Zulümle insanların yüreklerine korku salarak özgür yaşamdan koparan köleleştirici arayışına öldürücü darbeyi vurdu 15 Ağustos Atılımı. O zulüm makinesini darbeleyerek korkutucu saldırıları kırdı. İnsanların yüreğini saldırılardan korudu, kurtardı. Cesaret ve fedakarlıkla doldurdu. Bu, bireyin özgürleşmesi, yiğitleşmesi, kahramanlaşması açısından büyük gelişmeyi ifade ediyor. Yine emperyalist devletçi düzenin insanın zayıflıklarına hitap eden, tüketici kılarak insanı ruhsal, duygusal gerçeklikten koparmaya çalışan, ayartarak tüketmeyi hedefleyen çabalarını da kırdı. O da çok önemli. Özgürlük gibi, eşitlik gibi, demokrasi gibi, Kürt yurtseverliği gibi yüce değerlere, ilkelere ölümüne bağlı yeni bir özgür insan duruşu yarattı. Doğru duruşun, yaşamın bu değerlere bağlılık olduğunu ortaya çıkarıp kesinleştirdi. Böylece bu değerlerden kopuk o bireysel, fiziki, tüketici yaşamı kölece sürdürmeyi öngören eğilimleri kırdı, onlara öldürücü darbeyi vurdu. Bu bakımdan her türlü zayıflığa, ortayolculuk diyebileceğimiz ikircikliğe, tereddüde, bireyciliğe, pasifizme öldürücü darbeyi 15 Ağustos Atılımı vurdu.

Önder Apo'nun geliştirdiği teorik çözümlemeler ve ideolojik, politik yönlendirmeler temelinde hareketin yürüyüşünün önünü açtı. O temelde güçlü bir özgürlük yürüyüşü başlattı ve sürdürdü. Geri çekilme döneminin, yurtdışına çıkışın yarattığı pasifizmi, rahatlamayı, geri çekilme eğilimlerini en çok darbeleyen ve kıran da 15 Ağustos

Atılımı oldu. Dolayısıyla yeni mücadele hedeflerini belirleyen o hedeflerin nasıl gerçekleşeceğinin yol, yöntemini ortaya çıkaran ve onu gerçekleştirme iradesini yaratan da 15 Ağustos Atılımı oldu. Bunun için atılım diyoruz.

15 Ağustos her türlü gerici köleleştirici eğilime karşı bir çıkıştır

Dikkat edelim 15 Ağustos bir atılım olarak değerlendiriliyor. Tabii bir direniş başlangıcıdır. Kahramanca bir duruşu ifade ediyor. Ulusal diriliş devrimini yaratmıştır. Atılım olma özelliğini buradan alıyor. Diğer yönüyle her türlü gerici saldırılara karşı durduğu, her türlü gerici, köleleştirici, pasifize edici eğilimlere, ruh hallerine karşı onları kırarak ilerlemeyi sağlayan bir çıkış olduğu için atılım deniliyor. Yani bir durağanlık vardı, daha da ötesi geri çekicilik vardı. Zayıflıklar vardı, dağıtıcılık vardı, belirsizlik vardı. İlerleyen bir durum değil, 12 Eylül rejiminin uluslararası planda yarattığı ittifaklara dayalı olarak Kürt halkının özgürlük hareketini ortadan kaldırmak için yürüttüğü saldırıların başarıya gitmesi için yoğun çaba harcadığı ve mesafe katettiği bir durum vardı. 15 Ağustos Atılımı bunu kırdı, buna karşı gelişti. Ve böyle bir süreç başlattı.

Ne yaptı? Her türlü gericiliğin umut ve beklentilerini, hesaplarını kırdı. Her türlü insan zayıflığını kırdı, darbeledi. Gericiliğin Kürt özgürlüğünü yok etme umutlarını kırarak, Kürt halkını özgürlük ve demokrasi yoluna çıkardı ve yürüttü. Yine gerici saldırıların yarattığı insan zayıflıklarının tümünü yok ederek, kahramanlığı ortaya çıkardı. Büyük cesareti ve fedakarlığı yarattı. Atılımcılığı, girişkenciliği, cesareti, cüreti ortaya çıkardı. Her türlü geri, köle ruh hallerini kırarak, insanın kahramanlaşmasını sağladı. Onun için Önderlik 15 Ağustos Atılımı'nı kahramanlık atılımı olarak tanımladı. 15 Ağustos bir atılım gerçeği oldu. Düşman gerçeğini zayıflatan, darbeleyen, gerileten onun yerine Kürdistan birey ve toplumunun ruhsal, duygusal, düşünsel her alanda güçlü bir yenilenmesini, hamle yapmasını, yeni özellikler ve değerler kazanarak yeni bir yaşam düzenine geçmesini sağladı. İşte atılım budur, atılımcılık budur.

Apocu çizgi en zor ortamlarda gelişme yaratan bir tarzdır

İfade etmeye çalıştık; bu, imkansızlıklar ortamında oldu. Şunu kabul etmemiz lazım: İşte bunlar oldu, gelişme oldu demek ki o zaman imkan çoktu, ortam iyiydi, Önderlik, parti onu değerlendirdi, dolayısıyla bu tür gelişmeler ortaya çıktı demek yanlıştır. 15 Ağustos gerçeğini hiç anlamamaktır. Olumlu yönde gelişme eğilimi en az olandı, en zayıf olandı. Sürecin olumsuz yönü, özgürlük ve demokrasi hareketine karşı saldırı yönü başat olan yönüydü. Ve herkes durumun öyle olacağına, çok razı olmasa bile PKK'nin de ezilerek, dağılarak genel ortama katılacağına, yani sistem içinde eriyip, yok olup gideceğine inanıyordu. Böyle bir düşünce, inanç oluşturulmuştu. Dolayısıyla bazı çevreler bizi çok fazla ciddiye almaz hale de gelmişti. Nitekim 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra bazıları ciddiye almak istemediler. Kenan Evren'in kılıç artıkları dediği gibi, bazı kalıntıların tepkileri olarak yorumladılar. Son çırpınışlar dendi, birkaç eylemle ezilip gidecekler, yok olacaklar diye tanımladılar.

Tabii bu tür değerlendirmeler yanlış çıktı, böyle değerlendirenler yanıldılar. Neden yanıldılar? Çok mu subjektif bakıyorlardı? Düşünce sistemleri gerçekten çok mu yanlıştı? Kesinlikle öyle değil. Bu tür nedenler sebepsiz değildi, boş değildi. Kesinlikle süreçle çelişkili değildi. Öyle anlamayalım. Genel bakış açısıyla olması gereken sonuç öyleydi ve onlar öyle değerlendiriyordu.

Bu çevrelerin hesap etmedikleri Önderlik gerçeğidir, Önderlik çizgisidir. Bunu bilmemiz lazım. Apocu çizgiyi, Önderliğin felsefesini, ideolojik, örgütsel duruşunu, yine stratejik, taktik anlayışını, en zor ortamlarda gelişme yaratmayı sağlayabilecek bir tarzı ve etkileyiciliğe sahip olma gerçeğini değerlendiremediler. Bilmiyorlardı, tanımıyorlardı. Henüz işin başında olunduğu için kimin ne olduğu, olayların nereye gideceği tam kestirilemiyordu. Onun için başında öyle değerlendirdiler. Yoksa o değerlendirmeler yanlış değildi.

O halde başarıyı ne kazandı? Mademki süreç, ortam öyleydi, ışık çok zayıf görünüyordu, gelişme imkanları gerçekten azdı. Başarıyla mücadele etmeyi bir yana bırakalım, mücadele içinde ayakta kalma imkanları bile yok denecek kadar azdı. Buna rağmen o büyük atılım kesintisiz olarak sürdü, günümüze kadar yeni bir halk yaratarak, Kürt halkını genç yaşlı, kadın erkek tüm kesimleriyle yeniden yaratıp özgürlük için her türlü mücadeleyi yürüten bir halk haline getirmeyi ne sağladı? Önderlik çizgisi sağladı. Önderliğin tarzı sağladı. Zayıf da olsa, aksak da olsa o çizgide, o tarzda yürüyebilmek bu gelişmeleri yarattı. Bunu bilmemiz gerekiyor. O sağlam duruş bunları ortaya çıkardı. Bütün emperyalist saldırı ve 12 Eylül zulmünün yarattığı korkuyu, endişeyi o sağlam özgürlükçü, eşitlikçi ve insanı yaratıcı kılan Önderlik duruşu boşa çıkarttı. En zor ortamlarda, zayıf ortamlarda bile bu gelişmeyi yaratma gücüne sahip olan Önderlik gerçeği, her türlü zayıflığı, gericiliği aştırttı.

Bir de bu doğrultu önemli. Yani iki eğilim o dönemde çok iyi örgütlenmiş, açığa çıkmış olmasa da pratik davranışlar içinde vardı. Bir tanesi, hiçbir şeyin yapılamayacağı, artık sisteme karşı mücadele edilemeyeceği, en normalinin çok fazla ruhunu satmadan sistemle uzlaşarak, onun

> **"Önderlik, ne biraz zorlanınca düşmanla uzlaşma sağlayan oportünizmi doğru tutum saydı ne de insanların yüreğini serinletecek bir atım barut olacak bir eylemciliği doğru bir direniş tarzı olarak gördü. Koşullar doğru değerlendirilirse gerici sisteme karşı özgürlük mücadelesinin yürütülebileceğine, bunun devrimci temelde geliştirilebileceğine inandı"**

içinde eriyerek milliyetçiliği bir yerde koruma temelinde sistemle uyumlu yaşama eğilimiydi. Böyleleri örgütü dağıttılar. Kendilerini yaşam ortamlarına attılar, sisteme balıklama daldılar. Yaşattılar kendilerini, günümüzde de hala sağda solda konuşuyorlar. Yazılar yazıyorlar, kitaplar yayınlıyorlar, televizyonlarda, radyolarda konuşuyorlar.

Özellikle ulusal diriliş devriminin geliştiği, 12 Eylül zulmünün kırıldığı ortamda dilleri daha çok açıldı. Bazıları yeniden politika yapma hevesi de kazandı. Bunlar var, ama nasıl bir süreçten geldiler? Nasıl bir ortam onları bu duruma getirdi? Onların iyi bilinmesi gerekli. PKK olmasaydı şimdi her biri ajanlıkta birbiriyle yarışır olacaktı. Bu kesin. Eğer bu biçimde yaşıyorlarsa, o yine de PKK'nin yürüttüğü mücadeleye bağlı. Diğeri ise madalyonun diğer yüzü diyebileceğimiz, dar, gelişmede çok umut görmeyen, yani onuru kurtarmayı ifade eden bir bireysel eylemcilik düzeyi idi. Birincisine sağ eğilim denirse, ikincisine solculuk da denebilir. Sol hastalık diyorlar bilimsel literatürde çocukluk hastalığı. Özü şu: Örgütlü ve politik direniş yerine kendini rahatlatmayı ve onuru kurtarmayı ifade eden, tepkileri dindirmeyi ifade eden bireysel direniş. Böyle eğilimler var mıydı? Vardı, bizim dışımızda da vardı. Dev Yol içinden bazıları çıktılar, öyle birkaç vuruşma yaptılar, yok oldular. Dev Sol vardı, büyük bir gücü bu tür eylemler içinde tüketti. PKK içinde de vardı. 12 Eylül zulmünün toplum içinde baskı, ezme durumunu yüreği kaldıramayan, büyük vicdan azabı çeken gerçekten derin sorumluluk duyan, ama ona karşı başarılı bir mücadelenin nasıl yürütüleceğine dair düşünce, ruh ve tutum oluşturamayan duruşlar böyle bir eğilim olarak ortaya çıkmak istediler.

Ufku dar, eylem gücünde sınırlı, duygusal, mücadeleye tepkiyle, duyguyla yaklaşan belli bir vicdani sorgulaması, sorumluluğu da olan insanların tutumuydu bu. En azından cevapsız kalmayalım diyorlardı. Madem insanlar eziliyor, biz de hiç olmazsa onların yüreğine su serpecek bir iş yapalım da insanlar eziliyorlarsa, yok oluyorlarsa, ölüyorlarsa hiç olmazsa yürekleri biraz serinlemiş olarak ölsünler. Kurtulsunlar, özgür olsunlar, gelişme sağlasınlar yoktu bu anlayışın ufkunda, çünkü dardı.

15 Ağustos Apocu çizginin doğruluğunun pratikteki zaferidir

Önderlik bunların ikisini de kabul etmedi. Önderlik çizgisi, Apocu çizgi bunların dışındadır. Öyle çok objektivist değerlendirme adına maddiyatçılığa giden, ekonomizmi ifade eden, dolayısıyla da koşullar bunu gerektiriyor, ona göre hareket edelim diyerek argo deyimle 'araziye uyan,' kendini yaşatmayı öngören bir çizgiyi kabul etmedi. Her zaman eleştirdi, bunlara karşı büyük bir devrimci duruş, irade oldu. Diğer yandan da sadece onuru kurtarmayı ifade eden, insanların yüreğine bir damla soğuk su olmaktan öteye geçmeyen dar yaklaşımı kabul etmedi. Onun hiçbir başarı yaratmayacağını değerlendirdi. Gerçi öyle yapmak isteyenler başarılı olacak diye düşünüyorlar mıydı? Başarılı olacak diye mi öyle yapmak istiyorlardı? Yok, onlarda da başarı ufku yoktu, zaten başarıya bağlanmış bir amaç yoktu. Hiç olmazsa vicdanı rahatlatma tutumu vardı.

Tabii Önderlik yaşamı, mücadeleyi öyle ele almadı. Ne biraz zorlanınca düşmanla uzlaşma sağlayan oportünizmi doğru tutum saydı ne de insanların yüreğini serinletecek, bir atım barut olacak bir eylemciliği doğru bir direniş tarzı olarak gördü. Koşullar doğru değerlendirilirse, gerici sisteme karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesinin yürütülebileceğine, bunun devrimci temelde geliştirilebileceğine her zaman inandı. Diğer yandan ise mücadelenin örgütlü yürütülmesinin, ideolojik, politik çizgiye bağlı yürütülmesinin zafer kazanacağını, başarıya götüreceğini her zaman değerlendirdi, analiz etti, buna inandı. Koşullar ne kadar zor olursa olsun, imkanlar ne kadar az olursa olsun, zorluklar ne kadar fazla olursa olsun her ortamda mücadele edilebileceğini ve politik, örgütlü mücadele yürütülerek sonuç alınabileceğini, başarı kazanılabileceğini değerlendirdi, buna inandı, felsefesini, ilkelerini, tarzını, taktiğini buna göre kurdu.

Her şey 12 Eylül saldırıları altında kaybolmuştu

15 Ağustos Atılımı bir de böyle örgütlü direniş atılımıdır. Her türlü sağa sapmayı ifade eden pasifizme karşı güçlü bir devrimci iradenin ortaya konması iken, diğer yandan da zafer ufku olmayan, zafere inancı olmayan, iradesi yetmeyen, onuru kurtarmayı ifade eden bireyci direnişçiliğe karşı halkın özgürlük ve demokrasi çizgisinde gelişme sağlamasını, zafer kazanmasını ifade eden politik, örgütsel bir mücadeleciliği içerdi. 15 Ağustos Atılımı böyle bir çizginin atılımıdır ve en zor koşulda bile bunun yapılabileceğinin, doğru çizgide hareket edilirse başarı sağlanabileceğinin, zafer kazanılabileceğinin kanıtı olmuştur. 15 Ağustos Atılımı temelinde yaratılanlar gerçekten de doğru çizginin zaferinin en somut kanıtlarıdır, Apocu çizginin zaferinin kanıtıdır. Pratikte doğrulanan, gerçekleşen Önderlik çizgisi olmuştur. Zafer kazanan bu çizgi olmuştur.

15 Ağustos Atılımı'nın 24. yılında bütün bunları neden söyledik? O dönemle bu dönem arasında elbette birbirine benzemeyen çok yön vardı. Benzemeyen yönler neydi? Şimdi imkanlar fazla, fırsatlar çoktur. Büyük gelişmeler yaratılmış, Kürt halkı büyük bir özgürlük bilincine ulaşmış, çeşitli örgütler kurarak her tarafta mücadele ediyor. Çok kararlı, iddialı, geleceğe güvenle bakan bir halk ko-

numundadır. O zaman bunların hiçbirisi yoktu. Her şey gizli kapaklıydı. Halk unutmuştu bizi neredeyse.

Önderlik bazen söylüyordu; acaba şimdi Urfa'da ne düşünüyorlar diyordu, filan köyde insanlar ne diyor, nereye gittiğimizi düşünüyorlar diyordu. PKK kaybolmuştu, yıllarca kaybolarak yaşadı. Bir zaman öne çıkıp insanlara umut veren, mücadeleye çağıran hareket, 12 Eylül'ün saldırıları altında giderek kaybolmuştu. Zindanda bir direnişi vardı, onun da etkisi çok azdı. Amed'de direnme olmuş, insanlar katledilmişti, ama cezaevinin etrafındaki evler bile yaşananları bilmiyordu, her şeyi gizli tutuyorlardı. Öyle şimdiki gibi olup bitenden herkesin haberdar olduğu, bildiği, ona karşı tavır koyduğu, düşünce geliştirdiği, örgüt kurup eyleme geçtiği durumlar yoktu.

Apoculuk gerçeğinin en temel karakteri özün sözle çelişmemesidir

Şimdiki duruma bakıp geçmişi anlamak gerçekten zordur. Bu kabul edilebilir, ama yine de anlaşılmasında yarar var. Onun için de anlatmaya çalışmamız gerektiğine inanıyorum. Böyle bir karanlıklar ortamıydı, boşuna 12 Eylül karanlığı denmedi ki. Gerçekten karanlıktı, insanlar kendi beyinlerinden ve yüreklerinden korkar hale gelmişlerdi. Doğru dürüst ilişkilenemiyorlardı, çalışma yapamıyorlardı, her yere girip çıkamıyorlardı. Gece rahat bir uyku uyuma, yatma güçleri bile yoktu. Nerede, ne zaman hangi darbeyle yüz yüze geleceklerinin endişesi tabii insanları yerinde duramaz, oturamaz, yatamaz, rahat edemez bir duruma getirmişti.

Bunun bir de PKK açısından ne tür etkiler yaptığını düşünelim. Bir isyan başlatmış, mücadeleye girişmiş, halkı ayaklandırmış, düşmana darbeler vurmuş bir gücün üzerindeki bu baskıları bir düşünelim. Yurtdışına çıkış adeta kaybetmişti. Ne olundu? Yok mu olundu? Dünyanın çeşitli yerlerinde bir yem mi olundu? Yoksa insanlar kendilerine göre bir yaşam ortamı bulup, yaşam düzeni kurup kendilerini yaşamaya mı yöneldiler? Bundan kimsenin haberi yoktu. Gerçekten de mücadelenin geliştiği saha olarak Kuzey Kürdistan'dan bu bakımdan kopulmuştu. Kürdistan'ın diğer parçalarının çok fazla haberi bile yoktu. Zaten Güneybatı Kürdistan yeni yeni öğreniyor, tanışıyordu. Bir de Avrupa'da bazı ilişkiler gelişiyordu. Bu dönemin kitle çalışması, Güneybatı Kürdistan ile Avrupa'da oldu.

PKK halktan kopmadı. Bazı yerlerdeki halktan koptu, başka yerlerde ilişkilendi. Kendine kitle tabanı buldu. Onları örgütledi, onlara dayandı, mücadelesini onların gücüyle geliştirdi. O bakımdan şunu söylemek istiyorum: 15 Ağustos öyle imkanların, fırsatların normal koşulların bir çıkışı değildir.

Bütün bunları dikkate alırsak, şimdiyle o dönem kıyaslanamaz. O zaman şunu söylememiz lazım: O kadar zorluk ve baskı ortamında bu kadar büyük çıkışlar, etkili mücadeleler yürütülebildiyse şimdi böyle bir güçle, bu kadar imkanla neler yapılmaz ki? İşte bu yüzden "biz yapamayız, edemeyiz" biçimindeki karamsarlıklar gerçeğe terstir. Biz zorlandık, bilmem imkanımız olmadı, örgütümüz daraldı, şunu bulamadık o nedenle iş yapamadık, başaramadık demek, kesinlikle doğru değildir, kabul görmez yani. Nasıl başaramadın? O zaman kendine bak. İşte günümüzün en geçerli gerekçesi ben zorlanıyorum, onun için iş yapamam, görev kabul etmiyorum, bilmem sorumluluk üstlenmiyorum deyip istifa etmek, bu durum karşısında ne anlam taşıyor?

Arkadaşlar bazı yerlerde bana soruyorlar, bu meşru mu değil midir? Yasal olmayı bir yana bırakalım, istifa etmek, yani kaçmak da serbesttir, hain olmakta. Kimse onun önünü kapatmış değil de, sen militan mı olacaksın ne olacaksın? Ona kendin karar vereceksin. Devrimci mi olacaksın, yoksa kendini yaşayan biri mi olacaksın? Şimdi çok zorlanıyoruz. Birkaç gün önce de her bakımdan öncülük etmesi gereken arkadaşlar bile, bize ağır görevler yükleniyor diyordu. İnsan şaşırıyor neyi ağır? Ağır olan nedir? Yaşam sana yükse, parti ne yapsın, Önderlik ne yapsın. Kendini doğruya çek, yaşamayı öğren, yaşama gücü kazan. Öyle de değilsen, o zaman niye bu mücadelenin içine girdin, niye kendine o tür sıfatlar takıyorsun? Bilmem filan komutan, filan savaşçı, gerillacı, şöyle militan, böyle fedai bunlar olur mu hiç? Hem bu sıfatları takayım hem de bunların gereğini yerine getirmeyeyim. Bu dünyada da bu yok işte. Sıfatları takarsan gereğini yapacaksın, yapamıyorsan gereğini, o zaman sıfatları takmayacaksın. Taksan da gülünç duruma düşersin gereğini yapmadığın zaman.

PKK'lilik öyle söz söyleyip de söylenen sözden uzak yaşamak değildir. Sözüyle özü bir olandır. Şimdi Türkiye'de de cumhurbaşkanlığı seçiminde tartışıyorlar. Sözüyle özü, sözüyle pratiği bir olandır. Apoculuk gerçeğinin en temel karakteri, söylediğini yapan, yaptığını söyleyen olmasıdır. Önderlik ne dedi, *"halk ne söylediğine değil de nasıl yaşadıklarına bakarak PKK'lilere inandı, onlara katıldı, PKK buna dayanarak kitleselleşti."*

Yapılamaz ben yapamam demek düşmanın etkilerini içinde taşımaktır

24. 15 Ağustos yılına girerken, gerçekten durumu değerlendirelim ve vicdanlı olalım. Zorluk şimdi mi var, o zaman mı vardı? Zayıflık şimdi mi var, o zaman mı vardı? Gücümüz şimdi mi az, o zaman mı azdı? Eğer şimdi deniliyorsa, bir şey diyemem. Ama yok öyle değil de o zamandı, şimdi değildir deniliyorsa, o zaman zor-

luk ve zayıflık ortamında, güçsüzlük ortamında bunlar yapılabildiğine göre şimdi yapılamaz demek, ben yapamam demek doğru değildir. Bu ruh hali, bu psikoloji doğru değildir. Bu, düşmanın etkisini içinde taşımak demektir. Düşman etkisini, küresel emperyalizmin etkisini, Türk sömürgeciliğinin etkisini, faşist sistemin etkisini içinde, yüreğinde, ruhunda, duygusunda taşımak demektir.

Atalım düşmanı içimizden! Niye taşıyoruz? Niye yüreğimizi, beynimizi düşman fethediyor? Beyni, yüreği düşman tarafından fethedilen insan ona karşı iyi savaşçı olabilir mi? Boşuna mı söyledi, Önderliğin sözlerinden ne ders çıkaracağız? Önderlik bu durumu gördüğü için bize ne dedi? *"Sevgili gerilla beynini ve yüreğini sağlam tut."* Ne demek istedi? Düşmanın etkilerinden uzaklaştır, Apocu yap, militan yap beynini ve yüreğini ancak o zaman yaşayabilirsin, doğru savaşabilirsin, başarı kazanabilirsin. Öyle olmazsan tabii ki kaybedersin, sapır sapır dökülürsün. Düşmanın oyunlarına gelirsin, her türlü darbeye açık olursun. O bakımdan vicdanlı olacağız.

Gelişmeyi yeni atılımlar yaratır

Vicdan devriminden söz ettik geçtiğimiz dönemde. Eğer gerçekten vicdan devrimi bir realiteyse, biz de buna inanıyorsak, bunu yaptıysak, o zaman Sezar'ın hakkını Sezar'a vereceğiz. Zorluklar dönemi neydi, şimdi nedir? O kadar imkansızlıklar, zorluklar ortamında yapılmış şeyleri şimdi yapamayız demek yanlıştır. Kaldı ki onu yapmaya kalkmak da yetersizdir artık. 15 Ağustos'u kat kat aşan hamleler yapmak, mücadelelere girmek gerekiyor. O kadar zayıf imkanlar içinde bu yapılabildiyse, şimdi bu kadar çok imkanla, bu kadar örgüte, güce, tecrübeye sahip olduğumuz ortamda 15 Ağustos'u kat kat aşan yeni büyük hamleler yapma gereği var.

Bir bu. İkincisiyse bu geri çekme eğilimlerinden kurtulma gereği bir ruh gerektiriyor. O 15 Ağustos demek ki bir atılım ruhuydu. Bu kadar zayıflıktan, gerilikten kurtulmak mı istiyoruz? Ne ile kurtulacağız, atılımla kurtuluyoruz. Gelişmeyi, yeni atılım yaratıyor. Atılımcı olamazsan, atılımcı bir ruha, cesarete sahip olamazsan geriye çeken, seni bağlayan, köleleştiren, zayıflatan şeylerden kurtaramazsın kendini. Sıradan yaklaşımlar ve tutumlarla Kürdistan'da mücadele yürümez, gelişme olmaz, özgürlük ve demokrasi hareketi olmaz. O bakımdan geri çeken özellikler çoktur. Yani eskinin özelliklerinden kurtulamamak var.

Gücümüz, imkanımız var, ama dönem gereği çok planlı, imha ve tasfiye amaçlı siyasi, askeri saldırı var üzerimizde. Türk genelkurmayı bunu örgütlüyor ve yürütüyor. Yeniden yeniden planlıyor, gücünü düzenliyor, uluslararası ilişkilerini kuruyor, yine saldırıyor. İmha ve tasfiye amacından vazgeçmiş değildir. Böyle bir saldırı altındayız. Sadece bu mu? Hayır, bir de ideolojik, örgütsel saldırı altındayız. Kim yapıyor bunu? ABD yapıyor, öteki yapıyor, öteki yapıyor. Nasıl ki 1981-82-83'te Almanya, İsveç provokatif tasfiyeci güçleri topladı, örgütledi Kürdistan'a geri dönüşü ve gerillaya yürüyüşü engellemek için saldırıya geçirdiyse, Irak'ı işgal ettiği dört seneden beri de ABD, aynı yöntemlerle provokatif tasfiyeci güçleri örgütleyerek hareketi içten tasfiye etmek için ideolojik, örgütsel saldırı yürütüyor. Sadece dört yıldan beri mi? Hayır. Öncesinde de var, ama Irak işgalinden bu yana bu saldırılar en ileri düzeyde sürüyor. Demek ki hem emperyalist saldırı, ideolojik, örgütsel saldırı geçmiştekinden az değildir hem de siyasi, askeri saldırı, günümüzde Yaşar Büyükanıt'ın yürüttüğü saldırı Kenan Evren'in yürüttüğü saldırıdan az değildir.

Sağlam duruş kazanılmazsa zorluk oluşturulur

Bütün bu saldırıları, siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri alanda gelişen saldırıları kırabilmek için 15 Ağustosçu olmak gerekiyor. Yani 15 Ağustos ruhuna, atılımcı ruhuna, iradesine, iddiasına, kararlılığına, cesaretine, fedakarlığına sahip olmak gerekiyor. Mücadeleye 15 Ağustos atılımını geliştiren kahramanlar ve militanlar gibi yaklaşmak gerekiyor. ***Agitler*** gibi, ***Erdallar*** gibi, ***Sevgatlar*** gibi katılmak lazım. Yine ***Rahimeler, Hanımlar*** gibi katılmak gerekiyor. Öyle pısırık, mız mız, biraz kendimi idare edeyim, biraz örgütün içinde olayım, biraz kendimi konuşturayım, biraz da kendimi yaşatayım, böyle olmaz. Bu ortayolculuktur, fukaralıktır, özgürlük militanlığı değildir. Özgürlük hareketine gelip kendini onun imkanlarıyla yaşatmak demektir.

Bu hareket hiç kimseyi gel seni içimde oturtayım diye çağırmadı, çağırmaz da. Hiçbir imkanını böyle vermez. Önderlik bu konuda çok nettir, herkesi savaşa çağırdı. Siz zaten savaşa çağırılmışsınız, bizi de savaşa çağırdı. Bana açıkça söyledi, savaşmaya var mısın, yok musun? Geleceksen savaşa gel, yoksa gelme bu memlekete dedi. Ben açık söylüyorum, siz niye nasıl çağrıldığınızı gizliyorsunuz şaşırıyorum. Hiç kimse gizlememeli bence, herkes neden etkilendiğini, nereye çağrıldığını ve nereye geldiğini, hangi çağrı üzerine nereye geldiğini iyi anlamalı. İyi itiraf etmeli ve ona göre sağlam duruş kazanmalı. Sağlam duruş kazanılmazsa zorluk oluşturulur açık belirtelim. Kendisi de zorlanır kişinin, geçmiş pratik tarihimize bakın, hepimiz çok zorlandık öyle olmadığı için. Örgütü de zorlarız, örgüt de bu zorlanmaya karşı mücadele eder. Hiçbir zaman zayıflıklarla, geriliklerle uzlaşmaz. Apocu çizgi, kölelikle uzlaşmayan bir çizgidir. Önderlik her zaman söyledi, *"benden köleliğe özgürlük istemeyin"* dedi. *"Her şeyi isteyebilirsiniz, ama bu olmaz"* dedi. Kölelik her türlü zayıflık demektir, bağımlılık de-

"Apocu çizgi, kölelikle uzlaşmayan bir çizgidir. Önderlik her zaman "benden köleliğe özgürlük istemeyin" dedi. Kölelik her türlü zayıflık, bağımlılık demektir, onun bunun baskısı altında yaşamayı kabul etmek demektir. Demek ki Apocu çizgi, Önderlik gerçeği bunları kabul etmiyor. O zaman çizgi neyi kabul etmiyorsa onlarla savaş yürüteceğiz"

mektir, fukaralık demektir, onun bunun baskısı altında yaşamayı kabul etmek demektir. Demek ki Apocu çizgi, Önderlik gerçeği bunları kabul etmiyor. O zaman çizgi neyi kabul etmiyorsa, onlarla savaş yürüteceğiz. Çizgi neyi kabul ediyor, hangi özellikleri benimsiyorsa, onları esas alacağız. Bu çok önemlidir.

Güçlü bir çizgi militanlığı haline gelmek önem taşıyor

Başarı açısından yeniden güçlü bir çizgi militanlığı haline gelmek ve bütünlüklü mücadele yürütmek önem taşıyor. İdeolojik, siyasi, örgütsel, askeri bütün alanlarda komple bir atılıma, hamleye ihtiyacımız var. 15 Ağustos böyle bir atılımdı. 15 Ağustos, her türlü gericiliğe, saldırıya karşı büyük bir özgürlük ideolojisi atılımıydı. Dedik ya, zindan direnişini dağa taşıdı, 15 Ağustos, büyük bir siyasi atılımdı. Kürt özgürlük ve demokrasi hareketini yarattı ve ulusal diriliş devrimini başardı. 15 Ağustos, büyük bir örgütsel atılımdı. Gerillayı ortaya çıkardı, PKK'yi yeniden örgütledi, ulusal diriliş devrimiyle halk serhildanını geliştirdi. Halkın serhildan içinde yeniden örgütlülüğünü yarattı. Tabii aynı zamanda büyük bir askeri atılımdı, düşmana darbeler vurdu, hem de ezici darbeler. Gerilla direnişini ortaya çıkardı ve günümüze kadar 23 yıl kesintisiz süren, direnen bir gerilla duruşunu bir gerilla mücadelesini yarattı. Şimdi de böyle bütünlüklü, komple, bütün alanları içine alan yeni bir 15 Ağustos Atılım ruhuyla geliştirilecek hamleye ihtiyacımız vardır. Hareketimize dönük dıştan ve içten geliştirilen ideolojik, örgütsel, siyasi, askeri saldırıları kırmak ancak böyle bir atılımla mümkün olur.

Bir de yeni demokratik konfederalizm atılımını, hamlesini başarıya götürmek, halkı demokratik toplum konfederalizmi içerisinde örgütleyerek kendi özgücüne dayalı, özgür ve demokratik yaşamını sürdürdüğü bir sistemi pratikte var etmek, hayata geçirmek, Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışındaki halkın temel duruşu ve yaşam gücü haline getirmek ancak böyle bir atılımla ve mücadeleyle olur.

Olmaz zorlandım yapamam teorisine karşı çıkacağız

24. 15 Ağustos yılı açısından çıkartacağımız en temel dersler budur. Bir, atılımcı olacağız. İki, olmaz teorisine, zorlandım ve yapamam teorisine karşı çıkacağız. Bu, gericiliğin üzerimizdeki etkisidir, geçmiş dönemin, alışkanlıkların üzerimizdeki etkisidir. Kıracağız onları, öyle kendiliğinden olmuyor. Durduk yere ortaya çıkmıyor. Nedenleri var, nedenlerinin üzerine gidilir, mücadele edilirse, o özellikler kırılır, aşılır. Herkes çok güçlü, çok başaran bir militan haline gelir. Hedefimiz bu. Bunları sağladığımız ölçüde de gerçekten bu 24. 15 Ağustos yılını büyük bir hamle yılı haline getireceğimiz kesindir.

Mücadele kesintisiz sürüyor. Her tarafta savaş var. Kan döküyoruz, yine en değerli gerillaları, savaşçıları şehit verdik. Bu 24. 15 Ağustos yılına girerken, 17 yıldır gerilla saflarında her düzeyde savaş yürütmüş, savaşın her alanından geçmiş ***Medeni*** arkadaşımızı da şehit verdik. Bir tarihti gerçekten. 17 yıl silahı hiç bırakmadan, defalarca yaralanma pahasına yüzlerce savaş, eylem çatışma içerisinden geçerek özgürlük mücadelesini yürütmek, yaşamı sürdürmek çok değerli bir şey. Öyle kolay ele geçmeyecek bir durum. Bu da nedir? Gerillanın gücünün kanıtıdır. Gerillacılığın özgür birey yaratma ve özgür yaşamı gerçekleştirme gücünün kanıtıdır. Demek ki insanları büyüten de, özgürlük temelinde yaşatan da gerillacılıktır. Kişinin kendini özgür kılıp yaşattığı ortamdır gerillacılık, hem de halkın özgür olma, irade kazanma, örgütlenme ve yaşam gücünü sürdürme durumunu yaratma işidir.

Dolayısıyla bütün bunlardan çıkardığımız dersler ve aldığımız güçle 24. 15 Ağustos yılını aktif savunma kararlılığımız temelinde güçlü bir hamle yılı haline getirme hedefimiz var. Hareketimizin kararlılığı bu çerçevededir. KONGRA GEL V. Genel Kurulu kapsamlı tartışmalarla böyle bir hamleyi kararlaştırmıştır. HPG Komuta Konseyi, Ağustos başında yaptığı toplantıyla böyle bir hamlesel çıkışı gerekli gördü.

Demek ki 24. yıl da tıpkı 23 yıl önce içine girilen atılım süreci gibi yeni bir atılımcılık istiyor bizden. Ancak böyle bir atılımcılıkla aktif savunma sürecinin görevlerini başarıyla yerine getirebiliriz. Madem süreç bizden bunu istiyor, o zaman tüm hareket olarak kararlılığımız bu konuda nettir, tamdır. Sürece ilişkin Önderlik çözümleme ve değerlendirmeleri çok kapsamlıdır. Onun aydınlatıcılığı ve onlardan aldığımız güçle yeni süreci kararlaştırma ve pratikleştirme irademiz Önderliğimizin verdiği güç temelinde tamdır.

Bu bakımdan diyoruz, 24. Ağustos yılını çok daha güçlü karşılıyoruz. Daha büyük bir mücadele yılı yapacağız. Daha fazla özgürlük çizgisinin kazandığı, kalıcı kazanımlar sağladığı bir yıl haline getireceğiz. Bunlar temelinde yeniden 15 Ağustos Atılımı'nın bu 24. yılının tüm yoldaşlarımıza kutlu olmasını, Önderliğimize, halkımıza kutlu olmasını diliyorum. Bu 24. yılda gerçek bir 15 Ağustos militanlığıyla donanarak ve atılım ruhu edinerek geliştirilecek mücadelede bütün arkadaşlara başarılar diliyorum. 24. yılda şehitlerimizi bir kere daha anıyorum.

– Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!
– Yaşasın 15 Ağustos Atılımımız!
– Bijî Reber Apo!

18 Ağustos 2007

PKK'de gazilik kahramanlık gerçeğidir

"İnsanın, yaşamı boyunca hayata ve insanlığa kattığı değer ne kadarsa, hayat ve insanlıktan da o kadar değer görür ve o kadar yüceltilir. Kuşkusuz ki bu değerlerin başında da şehitlik ve gazilik gelir. İnsanlık tarihi boyunca ortaya çıkan her türlü ideolojide, bir insanın ulaşabileceği en yüksek saygınlık ve kutsallık derecesi şehitlik, yaşarken de buna denk olarak gazilik olmuştur. Çünkü hayatını bir dava uğruna vermekten veya ortaya koymaktan ötesi yoktur"

Bilindiği gibi ABD, sadece Irak'ı değil, İran ve Suriye'yi de bölgesel çıkarlarına göre siyasal olarak yeniden yapılandırma amacını taşıyor. Henüz bu amacından tümden vazgeçmese de, Irak'ta karşılaştığı çatışmalı ortam ve yaşadığı sorunlar nedeniyle gerek İran gerekse de Suriye'ye karşı daha farklı bir politika yürüterek sonuç almak istiyor. İran ve Suriye yönetimleri ise Türkiye ile geliştirdikleri anti Kürt ittifakını sürdürerek, baskıcı politikalarında ısrar ediyorlar. İran, yürüttüğü askeri operasyonlara, baskı ve tutuklamalara şimdi de yurtseverlerin idamlarını eklemiş durumda. Suriye ise baskıların yanı sıra daha önce başlattığı Arapları yerleştirerek Kürdistan'ı Araplaştırmayı esas alan politikasına hız kazandırdı.

İran, Suriye ve mevcut kaos durumu ile Irak'ın doğru çözümü geliştirme güçleri, iradeleri, perspektifleri ve çabaları görülmemektedir. Anlayış ve sistem olarak da bunu gerçekleştirmeleri mümkün değildir. Irak'ta bir parçalanmışlık ve oturmayan bir sistem mevcuttur. Kürdistan bölgesi özerk mi olur, federasyon mu olur, konfederasyon mu olur, belli değildir. Bu noktada önümüzdeki süreçte yapılması gereken Kerkük referandumu önemlidir. Referandumun ertelenmesi, Türkiye ve bölgedeki anti Kürt güçlerin isteğidir. Bir an önce gerçekleşmesi de şüphesiz Kürtlerin istemidir. Söz konusu bu referandum, Kürtlerin geleceğini belirlemede önemlidir. Türkiye'nin buna karşı çelişki ve çatışma içinde mi yoksa uzlaşma içinde mi olacağı ise henüz belli değildir. Öyle görünüyor ki, referandumun bu sene gerçekleşmesi zordur ve takvim istenilen şekilde işlememektedir.

Ayrıca Türkiye'nin operasyon tehditleri devam etmektedir. Irak'ı da kendi çizgisine çekmeye çalışan Türkiye, Irak başbakanını bu nedenle davet etmiş ve görüşmeler yapmıştır. Tüm bunlardan da anlaşılmaktadır ki özellikle Irak, İsrail-Filistin ve Kürt sorunu etrafında Ortadoğu'da çatışma ve çelişkiler devam edecektir.

Ortadoğuda çelişki ve çatışmalar devam edecektir

ABD-Türkiye ilişkileri, Kürt sorunu ve bölgesel politikalar nedeniyle ilişkili ve çelişkili bir biçimde devam etmektedir. ABD, Irak ve İran politikaları açısından Türkiye'yi kendi politikası doğrultusunda değerlendirmek istemektedir. Bu nedenle Türkiye'yi Güneyli güçlerle uzlaştırmayı hedeflemektedir. Böylesi bir çabanın da ancak PKK üzerinden yapılacak bir pazarlıkla sonuç alabileceğini düşünmektedir. Bazı ABD'li yetkililer, "Iraklı Kürtler PKK'ye tavır alırsa, Türkiye ile varolan sorunlar çözülür" derken, Türkiye'de bazı çevreler de "İran Kürtleriyle iyi ilişki kurulursa, PKK sorunu çözülür" diyerek, benzer politikayı ya da planı dillendirmektedirler. Zaten Türkiye'nin ABD ve Güneyli güçlere olan yaklaşımı, bir taraftan baskı, bir taraftan da ilişki geliştirme arayışının esas amacı da onları PKK'nin üzerine sürmektir.

Kürt sorununda çözümsüzlüğün sürmesinde ABD'nin rolü büyüktür. Bu konuda Kürdistan'daki diğer egemen güçlerle üzerinde uzlaştıkları ortak nokta, Önderliğimizin ve hareketimizin yok sayılmasıdır. Önderliği ve örgütü olmayan Kürtler de bu güçlerin kabul ölçüleri kapsamına girmektedir.

Mevcut durumda Türkiye devleti Kürt sorununu çözme gücü ve iradesinden yoksundur. Kürt sorununda kilitlendiği tek nokta ise imha tutumudur. Seçim öncesi yürütülen kapsamlı operasyonlar seçim sonrası daha fazla tırmandırılmış durumdadır. Türkiye ve Kürdistan'a cenazelerin gitmediği gün yok gibidir. Bu kapsama Güney operasyonu ve Özgürlük hareketinin öncü kadrolarına dönük imha amaçlı komplolar da dahil edilmek istenmektedir. Tüm bu gelişmeler önümüzdeki süreçte şiddetin tırmanacağına işaret etmektedir.

22 Temmuz seçiminin bizim açımızdan en çok irdelenmesi gereken boyutu, DTP ile ilgili olanıdır. Mecliste grup kuran DTP, bir ilki gerçekleştirmiş bulunmaktadır. Kürt halkı ilk olarak kendi öz iradesi ile seçtiği vekilleri bir grup kuracak düzeye getirmiştir. Bu durum Türkiye meclisinde gerçekleşen bir ilktir. Alınan oy oranıyla hakkı olan, ama tekniki düzenleme ve Çukurova'da olduğu gibi çeşitli engellemelerden kaynaklı olarak DTP yaklaşık eksi beş vekille mecliste yerini aldı. Bu başarının yanı sıra, Kürt özgürlük mücadelesi ve onun legal tabanı olarak 22 Temmuz seçimlerinde yaşanan oy kaybının analizinin derinlikli yapılması da önemlidir. İptal oylar, birleşik seçim pusulasının etkisi vb gerekçeler gerçek olsa da, oy kaybının salt bununla sınırlı bir durum olmadığı ortadadır.

Bu sürede Avrupa'da da çalışmalarımızı daraltma ve baskı altında tutma amaçlı saldırılar parça parça devam etmiştir. AB, Kürt sorununun çözümsüzlük politikasında Türk devletiyle ortaklaşırken, Türk ordusunun saldırı, imha tutumlarına göz yumma ve destekleme pozisyonunu geçen dönemde de devam ettirmiştir. Avrupa'nın bu pragmatist politikası, Önderliğimize karşı geliştirilen tecrit, saldırı ve imha amaçlı zehirleme politikası karşısında ortaya koyduğu tutumunda da çok net bir şekilde anlaşılmıştır. Halen bu konuda, Avrupa hukuku ve demokrasi cephesi açısından söylenmesi gereken ler söylenmiş değildir. İlgili kurum olan

CPT tarafından konuya ilişkin henüz herhangi bir açıklama yapılmamış ve kamuoyu bilgilendirilmemiştir.

Bütün bu durum ve gelişmeler, önümüzdeki dönemin görev ve sorumluluklarının ne olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Bu da her alanda daha fazla çalışma, Önderliğe ve örgüte daha fazla sahip çıkma ve düşman karşısında net duruş anlamına gelmektedir.

Gazilik mücadeleyi bizzat etinde kemiğinde yaşamaktır

İnsanın, yaşamı boyunca hayata ve insanlığa kattığı değer ne kadarsa, hayat ve insanlıktan da o kadar değer görür ve o kadar yüceltilir. Kuşkusuz ki bu değerlerin başında şehitlik ve gazilik gelir. İnsanlık tarihi boyunca ortaya çıkan her türlü ideolojide bir insanın ulaşabileceği en yüksek saygınlık ve kutsallık derecesi şehitlik, yaşarken de buna denk olarak gazilik olmuştur. Çünkü hayatını bir dava uğruna vermekten veya ortaya koymaktan ötesi yoktur.

Kimse 'şehit veya gazi olayım' diye mücadeleye ve savaşa girmez. Amaç, inandığı değerler uğruna direnmek ve mücadele etmektir. Bu uğurda gereken neyse o yapılır. Sonuçta ölüm olursa şehit olunur. Yaralanılır veya sakatlanılırsa, gazilik unvanıyla onurlandırılır. Bu manevi unvanların büyüklüğü, cana bedel olmalarından ileri gelir. İşin ucunda ölüm vardır ve hiç kimsenin de verecek ikinci bir canı yoktur.

Şehitlik ve gazilik, halk ve örgüt nezdinde de mücadelemizi temsil eden temel değerlerdir. Her gazimiz, halkımızın mücadelesini zaferle taçlandırmayı amaç edinmiştir. Gazi, ölmeyi göze aldığı, halk uğruna, inandığı değerler uğruna her türlü fedakarlığı gösterdiği için konumu da yücedir. Gözünü bile kırpmadan ölüme gitmek, herkesin yapabileceği bir şey değildir. Bunun için sarsılmaz bir inanç, bağlılık, cesaret, fedakarlık gerekir. Ancak böyle insanlar mücadeleyi göze alabilirler ve neticede bunun bir bedeli de vardır. İnanılan değerler uğruna mücadele ederken direnmek ve savaşmak nasıl ki varoluşun bir parçasıysa, şehit düşmek, gazi olmak da kaçınılmaz gerçekler olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu belirlemeler mücadele eden tüm halklar açısından geçerli olmakla birlikte, Kürdistan ve Kürtler açısından şehitlik ve gazilik tanımlaması bir kat daha önem kazanmaktadır.

Her halkın şehitleri ve gazileri vardır. Her halk, mücadele edip bedel ödeyerek özgürlüğüne kavuşmuştur veya özgürlüğünü elinde tutabilmek için bedel ödemiştir. Ama Kürtlerin tarihi yüzyıllar, hatta bin yıllar boyunca bir direniş tarihi olmuştur. En son hareketimizin başlattığı özgürlük mücadelesi ile eşi benzeri görülmemiş kahramanlıklarla binlerce şehadet yaşanmış ve sayısı yüzleri aşan gazilerimiz ortaya çıkmıştır. Bu, mücadeleyi derinden yaşama, mücadeleyi adeta etinde, kemiğinde hissetmedir. Birçok Kürt, mücadeleyi etinde kemiğinde hissetmiştir. Ama gazilerimiz sadece hisseden değil, bedenleriyle bedel ödeyenler olarak, mücadeleyi bizzat etinde kemiğinde yaşayanlardır.

Bir parçamızı kaybetsek bile vicdanımızı ve beynimizi kaybetmedik

Uzun soluklu olduğu kadar, neredeyse birkaç kuşağı kapsayan niteliğinden ve büyüyerek devam etme özelliğinden dolayı mücadelemiz, bir bütün olarak hepimiz için, ama özellikle de mücadelenin emek sahipleri olan gazilerimiz için kesintisiz olarak devam etmektedir. Henüz halkımıza verdiğimiz sözü yerine getiremedik. Şehit yoldaşlarımızın özgürlük hayallerini gerçekleştiremedik. Halen günlük olarak yoldaşlarımızı yitirmekteyiz. Halen şehadete ulaşan yoldaşlarımızın cenazeleri parçalanmakta. Halen halk ve hareket olarak imha tehdidi altındayız. O zaman bize düşen, her ne pahasına olursa olsun mücadele etmektir.

Ayağımızı, kolumuzu, gözümüzü kaybetmiş olabiliriz, ama yüreğimizi, beynimizi, vicdanımızı ve onurumuzu kaybetmedik. Hatta fiziki olarak kaybettiğimiz şeyler kadar mücadelemizde değer ve onur da kazandık. Aslında PKK'deki gazilik gerçeğini bir kahramanlık hareketi olarak tanımlamak mümkündür.

Tabii ki gaziliğin teorik ve manevi açıdan böyle bir tanımını yaparken ve gaziliği bir moral, ahlaki değer kurumu olarak ortaya koyarken, aynı zamanda gerçek hayatta ve mücadele içerisinde örgütsel yönleriyle ele alıp değerlendirmek de önemli olmaktadır. Başta şunu belirtmek gerekir ki, gazilerimizin birçok fiziki, sağlık sorunları, yine tedavi ve bakım ihtiyacı olabilir. Yine zaman zaman dar ve yetersiz yaklaşımlara maruz kalmış olabilirler. Kendilerini işlevsiz ve ihmal edilmiş gibi hissetmiş de olabilirler. Zaman zaman duyguları temsil ettikleri politik kimliğin önüne de geçmiş olabilir. Ama yıllardır içinde bulunulan ve saflarında yaralanılan hareketimizin, gazilere gerçek yaklaşımının nasıl olduğunu bilmekteyiz. Bir dostuna bile büyük değer veren PKK hareketinin, kendi gazisini ihmal etmesi düşünülemez. PKK bir emek ve vefa hareketidir. Dolayısıyla gazilere yaklaşımda ortaya çıkan yetmezlikler veya yanlış uygulamalar varsa, bunları doğru anlamlandırmalı ve bunlara karşı mücadele edebilmeliyiz.

Bilindiği gibi sorun sadece gazilere yaklaşımdaki yetersizlik ya da gazileri önemsememe değildir. Son dört beş yıldır örgüt kendi içinde ciddi bir zorlanmayı ve mücadeleyi yaşadı. Büyük bir tasfiye hareketine maruz kaldı. Bu süreçten sadece gazilerimiz değil, tüm arkadaşlarımız şu veya bu şekilde olumsuz etkilendi. Yine Avrupa sahasında yaşanan eksiklikler de gazi arkadaşlara yaklaşımda direkt yansımasını buldu. Kısacası gazilerin özgünlükleri olmakla birlikte, sorunları genel örgütün sorunlarının bir parçasıdır, yansımasıdır. Dolayısıyla sorunların çözülmesinin tek çaresi, örgüt sorunlarının çözülmesi, örgüt çizgisinin tüm çalışmalara hakim kılınması ve kendi gerçek özünü tam olarak açığa çıkarmasındadır. Aslında bu öze en yakın olanlar gaziler olmalıdır.

Avrupa sahasında çok sayıda gazi arkadaşımız bulunmakta. Bazıları kendi günlük ihtiyaçlarını dahi gidere- meyecek durumdadır. Bu arkadaşlara her türlü maddi ve manevi desteği sunmak, bir anne baba kadar duyarlı, ilgili olmak, yoldaşça sevgi göstermek

ve hizmet etmek en temel görevimizdir. Ve varsa bu konuda yetersizlik, aşılması için yapılması gereken neyse mutlaka yapılmalıdır. Fakat gazi arkadaşlarımız da temsil ettikleri değerlerin bilincinde olarak, yine örgütün imkan ve olanaklarını iyi hesap ederek yaklaşmalıdır. "Ben verebileceğim kadar verdim, benden bu kadar" ya da "direndim, haklarımı istiyorum" demek, sadece şikayetçi bir tavır içinde olmak, mücadele arkadaşlarını sadece eleştirmek, bir PKK gazisine yakışmayacak yaklaşım ve tutumlardır.

Emeğini sahiplenmeyen kişi en başta kendisine ihanet eder

Her gazimiz kendi durumuna, konumuna göre kendine bir rol biçebilmeli ve bir fonksiyon sahibi olabilmelidir. Bir insan için, hele bir mücadele insanı için en kötü şey işlevsiz olmaktır, üretmemektir. Gözleri görmüyorsa düşüncesiyle, elleriyle ve ayaklarıyla; elleri, ayakları çalışmıyorsa düşüncesi ve diliyle yaşamalı, üretmelidir. Değer üreten ve değer ürettikçe kendini de, mücadeleyi de üreten ve büyüten bir konumda olmalıdır. PKK gazisine yakışan budur.

Hiçbir gazi arkadaşımızdan yapabileceğinden fazlasını isteme gibi bir beklentimiz yoktur. Eğer bir şeyler bekliyorsak, bu gazilerimize olan saygımızdan ve onlara yüklenen misyondan dolayıdır.

Önderliğimizin hayati tehlike altında olmasına ve sekiz yılı aşkın bir süredir içinde bulunduğu emsali görülmemiş koşullara rağmen çırpınırcasına verdiği mücadele karşısında hepimizin vicdani, ahlaki ve siyasi sorumlulukları bulunmaktadır. En başta da tüm gazi arkadaşlarımızın kendi içinde bir sorgulamayı yaşaması hayati önemdedir. Her arkadaş mücadeleye katılım ve katkısını hangi düzeyde devam ettirecek? Bir militan mı, bir dost olarak mı kalacak, yoksa gönül bağıyla mı devam edecek? Bu soruları her arkadaş kendisine sormalı ve cevabını da verebilmelidir. En önemlisi de herkesin başta kendi emeğine saygılı olması, kendi emeğini sahiplenmesidir, kişinin kendisine ihanet etmemesidir.

Avrupa sistemi tuzaklarla doludur

İçinde yaşadığınız kapitalist toplum kendini çok iyi örgütlemiştir. Kendinden olmayanı ve kendi sistemine uygun olmayan her şeyi öğütmeyi, tüketmeyi ve kendine benzeterek yeniden üretmeyi esas almaktadır. Yani bazılarına son derece cezbedici görünen Avrupa sistemi aslında tuzaklarla doludur. Kendisinden taviz vermeyi, kendisinden uzaklaşmayı dayatmaktadır. Sistemin öğütücü, kendi özüne yabancılaştırıcı, çürütücü gerçekliğinden kendisini koruyabilmek de başlı başına bir mücadeleyi gerektirmektedir. Tüm arkadaşlarımız gibi gazilerin de sistemin aşırı bireyselleştirici, bencilleştirici etkilerine karşı kendini koruyabilmesi hayati bir görev olmaktadır. Bunun yolu da halk ve mücadele değerlerimize doğru bağlılıktan geçmektedir.

Gazilerin yaşadığı sorunlara çözüm gücü olabilmek ve her gazi arkadaşın üretim içinde yer almasını sağlamak için sorunların kaynaklarını, çözüm yollarını ve gerekli örgütsel yapılanmayı tartışmak ve kararlara ulaşmak önemlidir.

Kuşkusuz tartışmalarda ortaya çıkan sonuçları idealize etmek ve salt tartışma platformlarıyla tüm sorunların çözülebileceğini, ondan sonra hiçbir sorunun yaşanmayacağını düşünmek, böyle bir beklenti içinde olmak doğru olmaz. Aynı zamanda tartışma platformunu sorunların tekrarlandığı ve çözümün gelişmeyeceği bir platform olarak görmek, böyle yaklaşmak da bir o kadar yanlıştır.

Yüksek bir kararlılık düzeyine ulaşmak, doğru örgütsel yapılanmayı ve mekanizmayı oluşturmak ve gazi arkadaşların kendi yönetim düzenlemelerini oluşturması gerekir. Bu anlamda gaziler konferansında kararlaştırılan tüm hususları uygulayacak ve tartışma platformlarında ulaşılan sonuçları iddia, istek ve azimle yerine getirecek bir görevlendirmeye gitmek önemlidir.

Diğer önemli bir konu da üretime katılım noktasıdır. Nicelik olarak gazi arkadaşlarımızın ağırlığının bulunduğu bir alan olan Avrupa sahasındaki gazi arkadaşların fiziki durumları elverdiği oranda üretime katılması önemlidir.

Yine savaşımımızın önemli ve yakıcı bir gerçeği olarak gaziliği basın yayın organlarında işleyebilmek gerekir. Bir grup arkadaş gaziler üzerine bir kitap çalışması yapabilir. Derleme niteliğinde olabilecek bu kitap çalışmasıyla mücadele gerçekliğimiz anlatılırken, özelde de gazilerimiz tarihe mal edilmiş olur. Yine yazılı basına düşünsel anlamda (kadın, gençlik vb) katkıda bulunmak için gereken çaba sergilenmelidir. Aynı zamanda şehit, tutuklu ve kayıplara yönelik çeşitli çalışmalar yapılabilir. En önemlisi de halkın gazi arkadaşların yaşamına daha duyarlı hale getirilmesi amacıyla görselde gazilere yönelik bir program yapılabilir.

Avrupa sahasındaki gazi arkadaşların yaşamlarını bir sisteme kavuşturmaları için mevcut olanaklar diğer sahalara göre daha elverişlidir. Buradaki imkanların ülkedeki, Türkiye'deki ve Kafkasya'daki gazi arkadaşların da hizmetine konulabilmesi için bu alanlarla düzenli bir diyalog içinde olmak, maddi ve manevi olarak karşılıklı katkı ve destek sunmak önemlidir.

Tartışmalarda ortaya çıkan sorunları ve çözüm yöntemlerini ortaya koymak, pratik uygulamada sorunların yaşanmayacağı anlamına gelmez. Ancak gaziliğin mücadelemiz açısından taşıdığı manevi değerin bilincinde olarak ve hareketimizin bugünlere bedel vererek geldiği gerçeğini unutmayarak, yitirilen her değere çoğaltarak, yaratarak cevap olabileceğimizi bilerek bir katılım gösterirsek, sorunlarımızı böyle bir yaklaşımla çözme gayreti içinde olursak kendimizi yürütecek bir düzeye ulaşmış oluruz. Gerekçelere sığınmadan, içten ve kendini adamaya hazır bir yaklaşımla ihtiyaç duyulan her görevlendirmeyi gönüllü bir temelde üstlenmek, en doğru, olması gereken ve beklediğimiz yaklaşım olacaktır. Görevler karşısında kendini geri çeken değil, görev talep eden bir iddianın ortaya çıkması gaziliğe oynaması gereken asıl rol olan manevi, moral değerlerin temsilcisi olma misyonunu da verecektir.

Hilvan Siverek pratiği ve çıkarılması gereken dersler

"PKK biraz da Hilvan-Siverek'te yürüttüğü mücadeleyle tanınır hale geldi. Kürdistan özgürlük mücadelesi ve PKK biraz da burada geliştirdiği mücadele ile Kürt halkının gönlünde yer etti, örgütlülüğü ete kemiğe büründü. Eksiklikleri, yetersizlikleri ve bu temeldeki eleştirilerimiz bir yana, Hilvan- Siverek mücadelesi hem parti tarihimizin dersler çıkarılması gereken önemli bir dönemi hem de partimizin tüm eksikliklerine rağmen her koşul altında sahipleneceği bir pratiğidir. Hilvan-Siverek PKK ve Kürt halkı açısından bir okuldur"

KCK Yürütme Konseyi Üyesi Cemil Bayık anlatıyor

Hilvan-Siverek'te çeteleşen ve sömürgeciler adına halkı sömürü ve baskı altında tutan feodal ağalık sistemine karşı başlatılan mücadelenin üzerinden otuz yıla yakın bir zaman geçti. Parti tarihimizin bu önemli mücadele dönemi halkımızı büyük kazanımlarla buluşturdu. Halkımız feodal komprador kurum ve sisteme karşı geliştirilen bu mücadelede yerini alarak, ağalık düzeni ve sistemine karşı olduğunu gösterdi. Hilvan'da feodal gericiliğe karşı geliştirilen mücadele, kuşkusuz halk tarihimizin yeniden yazılmasında önemli bir yere sahiptir.

Hilvan-Siverek'te yürütülen mücadele hangi şartlarda ve nasıl yürütüldü? Bilindiği gibi Apocu hareket, Türkiye metropollerinde başta üniversiteler olmak üzere aydın gençlik içerisinde şekillenmeye başlamıştı. Araştırma, inceleme ve ideolojik yapılanma bu alanda sağlanmış, ilk kadro ve sempatizanlar burada devşirilmiş, ilk toplantılar burada yapılmış, bazı önemli kararlar burada alınmıştı. Küçük de olsa ilk örgütsel grup burada, ülkemizden ve halkımızdan uzak topraklar üzerinde şekillenmişti. Halktan ve ülkeden uzakta küçük bir grup da olsa, halka ve ülkeye dönme ve mücadeleyi başlatma, önemli bir amaç ve hedef olarak o dönem kadroların önündeki temel görevdi. Kürdistan'a dönme ve mücadeleyi başlatma kararına da bu şekilde varıldı.

Ülkeye dönme kararının alındığı Dikmen Toplantı'sına katılan ve Kürdistan'a dönecek olan ilk arkadaşlar arasında ben de vardım. İlk olarak, *Kemal Pir* arkadaşla birlikte faaliyet yürütmek ve kurtuluş ideolojisini halkımıza taşırmak amacıyla Antep'e gittik. Burası daha önce tanıdığımız bir yer değildi. İlişkilerimiz yoktu. Önümüzde çok ciddi tehdit ve tehlikeler vardı. Ancak biz bunları biliyorduk ve bu güçlükleri göğüsleme kararlılığı içindeydik.

Önderlik tedbirlerini almadan adım atmazdı

Her devrimci partinin tedbirli davranma ve yedekli çalışma gibi bazı temel prensipleri vardır. Henüz çok küçük bir grupken bile ihtiyatlı davranma ve yedekli çalışma bizde diğer sosyalist ve devrimci partilerden çok daha belirgindi. Önderliğimizin tarihten ders çıkarma anlayışı muazzamdı. Kesinlikle tedbirlerini almadan adım atmazdı. Bu dönemde alınan karar, Kürdistan'a dönmeye yönelikti ve biz çalışanların çoğu da faaliyet yürütmek üzere dönecektik. Hatta çoğu arkadaşın nereye gideceği, nerede faaliyet yürüteceği de tespit edilmişti. Ama buna rağmen hepimiz bir çırpıda yola çıkıp faaliyet alanlarımıza yönelmedik. Bu da Önderliğin tedbirliliğinden, ihtiyatlılığından kaynaklanan bir durumdu. Uzun erimli bir mücadele yürütülecekse, böyle davranmak zorunluydu. Bu temelde ilk olarak ben ve Kemal arkadaş Kürdistan'a, Antep'e gitmiştik. Sonrasında diğer arkadaşlar da faaliyet yürütecekleri alanlara yönelmişlerdi.

Biz sömürge bir ülkeye, daha doğrusu sömürge olduğu bile kabul edilmeyen, İsmail Beşikçi'nin dediği gibi, sömürge bile olamayan bir ülkeye, kendi ülkemize faaliyet yürütmeye gidiyorduk. Partimizin kurtuluş ideolojisini üzerinde uygulanan sömürünün farkında bile olmayan halkımıza taşıracaktık. Bunun bizler açısından çok ciddi bir tehlike olduğunun farkındaydık. Devlet, Ankara'dan çıkmamızı kesinlikle istemiyor, bizim de diğer hareketlerin başına gelenlerden payımızı almamızı istiyordu. Devlet, başta Önderliğimiz olmak üzere, grubumuzu Ankara'da tutmak için çok uğraşmış, bu temelde grubu kontrol altında tutmaya da çalışmıştı. Pilot olarak bilinen Necati Kaya adlı ajanın grup içindeki görevi de bu temeldeydi. Grupta bulunan bizlerin, Pilot'un bu durumundan yeterince haberdar olduğumuz söylenemez. Ama Önderlik sezgileriyle de olsa Pilot'un durumunun farkındaydı ve onu bir kontrol aracı olarak grubun güvenliği için kullanıyordu. Grubumuz bununla tehlikeler-

den korunuyor, böylelikle devletin gruba direkt yönelimleri engellenmiş oluyordu. Çünkü devlete hep kontrol altında olduğumuz ve devletin pençesine düşeceğimiz imajı yaratılıyordu. Pilot'un Kürdistan'a döneceğimizden haberi yoktu, olmamıştı. Bundan dolayıdır ki nispeten güvenlikli bir şekilde Kürdistan'a dönebilmiştik.

Tehlike sadece Ankara'dan çıkmakla sınırlı değildi. Tehlikenin esas büyüğü partinin kurtuluş ideolojisinin halka taşırılması esnasında yaşanacaktı. Az çok bunun çok farkında ve bilincindeydik. Devletin bu faaliyetimize sessiz kalmayacağı kesindi. Kendi adlarına hareket ediyor gibi bir izlenim verseler de, gerçekte devlet adına hareket eden güçlerin varlığı da tarafımızdan biliniyordu. Örneğin feodalizm ve onun aşiretçilik biçimindeki örgütlü yapısının önümüzde engel olarak duracağını, bizi Kürdistan'a sokmamak için elinden geleni yapacağını tahmin etmenin de ötesinde biliyorduk. Bu güçler Kürdistan devriminin önünde engeldi ve bir noktada çatışma kaçınılmaz olacaktı. Programsal düzeyde biz de bu güçlere karşıydık ve bunları tasfiye etmeyi düşünüyorduk. Aksi takdirde Kürdistan'da devrimi ilerletmek ve halkımızı kurtuluşa taşımak mümkün olmayacaktı.

Yine Kürdistan'da örgütlü bulunan ilkel milliyetçi güçler ile reformist teslimiyetçi küçük burjuva örgütlerin de engel olarak önümüze dikilmeleri kaçınılmaz görünüyordu. Sosyal şoven örgütlerin ciddi bir engel olarak önümüze dikilmeleri de işin cabasıydı. Sömürgeci devleti de bunların örgütlü koordinasyonu olarak en tepeye yerleştirirsek, hangi güçler arasında kendimize yer açmamız gerektiği, dolayısıyla nasıl bir tehlike ortamında mücadele edeceğimiz ve tehlikenin düzeyi kendiliğinden anlaşılır.

Kürdistan'da ilk yapılması gereken gerici inkarcı ideolojileri yenmekti

Deyim yerindeyse, herkesin bir Kürdistan'ı vardı. Biz de halkımızın Kürdistan'ını, kendi Kürdistanımızı istiyorduk. Bu da herkesin tekerine çomak sokmamız anlamına geliyordu. Dolayısıyla rahat çalışmamıza, halkımızı örgütlememize izin vermeyeceklerini tahmin etmek bizim için zor değildi. Öncelikli görevimiz, ideolojik bir mücadele yürüterek bunları etkisiz duruma getirmekti. Daha sonra bazılarıyla silahlı çatışmalara girsek bile, başlangıçta görüntü düzeyinde bile olsa sol adına hareket eden güçlere karşı silah kullanma gibi bir düşüncemiz kesinlikle yoktu.

Ülkeye bu düşünsel yaklaşım, hazırlık ve öngörü temelinde yöneldiğimizi söyleyebilirim. İdeolojik planda her şeyden önce yapılması gereken, Kürdistan'da varolan gerici, inkarcı ideolojileri geriletip yenmekti. İdeolojik mücadele esasen bu dönemde gelişti. PKK'nin ideolojisi, diğer tüm ideolojileri geriletip etkisiz kılarak üstünlük sağladı. Bu ideolojik mücadele, PKK'nin Kürdistan'da hangi sonuçlara yol açabileceğini de ortaya çıkardı. Kürdistan'da egemen ve etkin olan devletin resmi ideolojisiydi. Bununla birlikte feodal, mezhepçi vb birçok gerici anlayış ve ideoloji söz konusuydu. Bunlarla hesaplaşmadan, ideolojik planda bunların işini bitirmeden Kürdistan'da hiçbir gelişme söz konusu olamazdı.

Ülkeye girişle birlikte bazı Türk sol grupların sosyal şoven anlayışlarıyla karşılaştık. Bizim faaliyet yürüttüğümüz ilk alanlar, Kürdistan'da Türk solunun egemen olduğu yerlerdi. Partimiz gittiği her alanda önemli bir gelişme ortaya çıkarıyor ve bu, diğer güçlerin gerilemesine neden oluyordu. Bu durumda yaşam zeminlerini kaybeden bu güçler, varlıklarını korumak ve ayaklarının altındaki zeminin kayışını durdurmak amacıyla da olsa partimizin üzerine şiddetle geldiler. 1977 yılı başlarında ***Aydın Gül*** arkadaş Dersim'de, sosyal şoven bir örgüt tarafından katledildi. Oysa biz hiçbir zaman bu güçlerle silahlı mücadeleye girmek istemiyorduk. İdeolojik alanda mücadeleye 'evet' diyorduk, ama silahlı çatışmaya karşıydık. Bu güçleri bitirmek gibi bir niyetimiz yoktu. Fakat tüm bu iyi niyetimize rağmen bunlar üzerimize silahla geldiler.

> **"Dünyanın hiçbir yerinde bir güç kendi ülkesine girişte büyük bir tehdit ve tehlikeyle karşılaşmamış, şiddet kullanarak girmemiştir. Bu halkımıza reva görülen bir yaklaşımdı. Kürdistan'ın sahipleri çoktu ve kendilerine rakip ya da ortak kabul etmiyorlardı. Biz de hiç kimsenin yapmadığını yaparak, zora başvurarak kendi ülkemize giriş yapmak durumunda kalacaktık"**

Her zaman meşru savunmayı esas alan bir örgüt olduk

18 Mayıs'ta ***Haki Karer*** arkadaş ajan provokatör bir örgüt olan Sterka Sor tarafından, içimize sızdırılmış birkaç ajan unsurun da desteğiyle Antep'te katledildi. Görüntüsü ne olursa olsun, düşman saldırılarıyla erkenden karşılaşmıştık. Bu güçlerin bizi çalıştırmayacakları anlaşılıyordu. Ellerinden gelse, bizi Kürdistan'a bile sokmayacaklardı. Bu da istemesek bile, yine kimi yönleriyle kendimizi koruma temelinde de olsa, bizi şiddet kullanma temelinde ülkemize girmeye mecbur etti.

Her zaman meşru savunmaya inanan bir hareket olduk. Önderliğimiz bunun bir doğa yasası olduğuna ikna olduğunu savunmalarında açıkça ifade ediyor ve şöyle diyor: *"Saldırganlık doğada olsa da, esas olan varlıkların doğal oluşum yasalarıdır. Meşru savunma bu anlama geliyor. Bir kişinin bile bu anlamda dünyaya karşı başarılı meşru savunma yapabileceğinden kuşku duymam. Burada geçerli olan, karşı güçlerin fiziki ağırlığı değil, gelişimin özündeki yasadır."*

Bu, çok ilginç bir durumdur. Dünyanın hiçbir yerinde bir güç kendi ülkesine girişte bu kadar büyük bir tehdit ve tehlikeyle karşılaşmamış, kendi ülkesine şiddet kullanarak girmemiştir. Bu durum ülkemize ve halkımıza reva görülen bir yaklaşımdı. Kürdistan'ın ve Kürt halkının sahipleri çoktu. Bu sahipler kendilerine rakip ya da ortak kabul etmiyorlardı. Böyle olunca, biz de hiç kimsenin

yapmadığını yaparak, zora başvurarak kendi ülkemize giriş yapmak durumunda kalacaktık.

1978'lere doğru Kürdistan'ın önemli bir kesimine öncü birimler halinde dağılmıştık. Gittiğimiz her yerde toplantılar düzenleyerek parti ideolojisini halka taşırmaya çalışmıştık. Böylece sınırlı da olsa ülkede öğrenci gençlik kesiminden, kısmen de emekçi kesimden belli bir kadro potansiyeli açığa çıkarılmıştı. Bu toplantıların geliştirildiği döneme kadar hareket belli bir kitlesellik yaratmış, sınıf temelini kazanmaya doğru hızlı bir gelişme ortaya çıkarmıştı. Gerçekleştirilen eylemler, suikastlar ve sabotajlarla faşistlere büyük darbeler vurulmuş, bunlar Kürdistan'ın bazı şehirlerinden söküİüp atılmışlardı.

Antep ve Urfa'ya girdiğimizde, devrimciler ve demokratlar faşistlerin örgütlülükleri ve etkinliklerinden dolayı adım atamazken, buralar faşistlerden temizlenmiş ve devrimcilerin önemli merkezleri haline getirilmişti. Bu gelişme giderek ülkenin diğer sahalarına da taşırılmıştı.

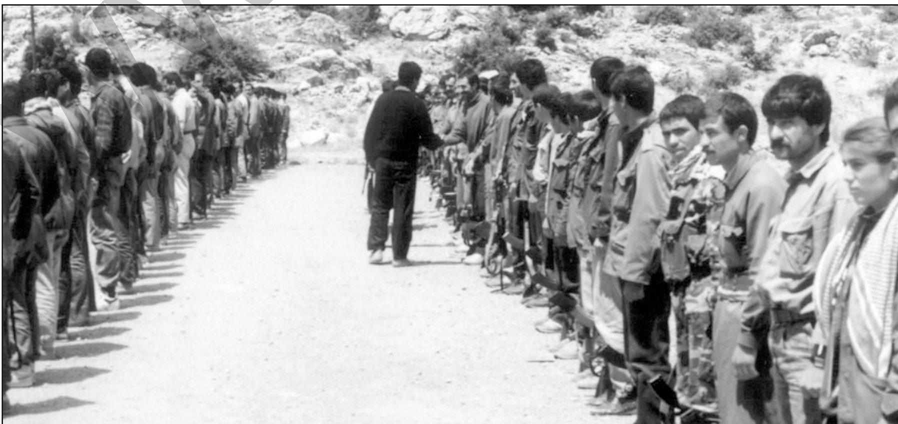
Partimizin yaşadığı bu gelişmeye paralel olarak düşmanın da hareketimize karşı saldırıları gelişti. Eskiden sadece sosyal şoven güçlerle karşı karşıya gelip çatışma yaşarken, bu gelişmelerle birlikte karşımızdaki saldırı cephesi giderek genişledi. Sosyal şoven oluşumların, ajan örgütlerin ve faşistlerin yanı sıra, ilkel milliyetçi ve reformist Kürt örgütlerinin, yine feodallerin saldırıları da gündeme gelmeye başladı. Partimiz büyüyüp etki alanlarını genişlettikçe saldırıların çerçevesi de genişledi, saldırı kervanına katılanlar daha da çoğaldı.

Süleymanlar devleti aratmayacak bir otorite ve baskının sahibiydi

Hatırlıyorum, Diyarbakır'daydık. Haki arkadaşın şehadetinin yıldönümüydü. Bizler şehitlerimizi anma amacıyla eğitim fakültesine Haki Karer ile Aydın Gül arkadaşların posterlerini asmak istiyorduk. Reformist Kürt milliyetçileri de bu afişleri asmamızı engellemeye çalışıyorlardı. Bunun üzerine bir çatışma başlamıştı. Aslında burada yapılmak istenen, Kürdistan'a girmemizi engellemekti. Reformist küçük burjuva milliyetçileri bizim için "ya onlar burada kalacak ya biz" demişlerdi ve bu doğruydu. Onlar kaldığı müddetçe bizim ideolojimizi halka taşımamız mümkün olmayacaktı. Haki Karer ile Aydın Gül arkadaşların afişlerinin asılmasının engellenmek istenmesinin, bizim de asma isteğimizin böylesi bir arka planı vardı. Çatışma bu temelde ve çerçevede gelişmişti.

Diyarbakır'ı onlara dar etmiştik ve neredeyse onları tamamen saf dışı etmek üzereydik ki, Hilvan'dan acı haber geldi; ***Halil Çavgun*** arkadaş katledilmişti.

Halil arkadaşın Süleymanlar denilen çeteleşmiş bir aşiret eliyle katledilmesi, yepyeni bir olayla karşı karşıya olduğumuzu çok net ortaya koyuyordu. Diyarbakır'da o kadar sıkıştırdığımız DDKD (Devrimci Doğu Kültür Dernekleri)'yi bir yana bırakarak, Hilvan'da olup bitenleri öğrenmek ve gelişmeleri yerinde görmek üzere Kemal arkadaşla birlikte Hilvan'a gittik. Başından beri devrimci gelişmenin önüne dikilen Süleymanlar'a karşı artık mücadeleyi başlatmak gerekiyordu. Bu önemliydi, böyle bir mücadele öne alınacaktı.

Hilvan'da durum oldukça kötüydü. Süleymanlar ile MHP örgütlenmesi iç içeydi. Süleymanlar, Urfa yöresindeki MHP teşkilatını elinde tutan bir aşiretti. Ayrıca çete tarzı bir örgütlülükleri vardı ve daha da önemlisi devlete dayanıyordu. Bu özellikleriyle bölge üzerinde tam bir egemenlik inşa etmişlerdi. Devleti aratmayacak bir otorite ve baskının sahibiydiler. Güçlü ve örgütlüydüler. Bu özellikleriyle de topluma korku salmışlardı. Tam bir savaş ağalığı tarzında örgütlenmişlerdi. Otoritelerine karşı gelinmesini asla kabul etmiyorlardı. Zaten kimse de otoritelerine karşı çıkmaz, istese de buna cesaret edemezdi. Halk, devletten daha fazla bu kesimlerle yüz yüze geliyordu.

Kürdistan'da sömürgecilik aşiretçiliğe dayanarak ayakta kalmıştır

Aşiretçilik Kürdistan'daki temel örgütlenme modeliydi. Ağalık gibi tüm gerici kurum ve örgütlenmeler bu toplumsal sistemden besleniyordu. Aşiretçilik, derebeylik düzeni ya da ağalık sistemi aslında çağın dışında kalan bir sistemdi. Ama Kürdistan'da çağın gerisinde kalmasını bir yana bırakın, hakimiyeti oldukça etkindi. Bu ilişkilerin dışında bir iş yapmak neredeyse mümkün değildi. Tüm kanallar bu çağ dışı sistem tarafından denetim altında tutuluyor ve bu sistem son derece sağlam bir görüntü de sergiliyordu.

Toplumu daraltan, adeta nefessiz bırakan bu yapının halka karşı kullanılmasının sonucudur ki, yüzyılın başlarında gelişen kimi isyanlar da yine bu engele takılarak başarısız kalmıştı. Bu çağ dışı araçlarla ulusal demokratik bir gelişmeyi yakalamak son derece güçtü, dahası mümkün değildi. Bunu bilen düşman, Kürdistan'da hemen her kurumun tasfiye edilmesine onay vermişti. Diğer tüm kurumların ya da halkların kültürel yapısını tasfiye etmek için yoğun bir çaba geliştirmiş olmasına rağmen, bu çağ dışı kurumun ayakta tutulması için elinden geleni ardına koymamıştı. Bu sistem zorla ayakta tutulmuştu.

Sömürgeci devlet yetkililerinin konuşmalarına bakıldığında, feodalizme, aşiretçiliğe, ağalığa karşı görünmelerine, bu yapılanmaları hep kötüleyip karalamalarına rağmen, sıra Kürdistan'a gelince, tam tersine bu kurumların ayakta tutulması için yoğun çaba harcamışlardı. Devlet bu kurum ve sistemleri adeta kendi yönetim temsilcilerini atar gibi görevlendirmişti. Kürdistan'daki egemenliğini kendi devlet sistemi ya da kurumlaşmaları aracılığıyla yürütmekten ziyade, bu geri kurumlar aracılığıyla sürdürmüştü. Kürt halkını kendi içlerinden çıkan bu gerici kurumlar aracılığıyla denetlemeye ve yönetmeye çalışmıştı. İşine geldiği oranda ayakta tutmuş, işine gelmediği oranda da tasfiye etmişti. Aşiretlere dayanarak gelişen isyanlar bastırıldıktan sonra, aşiret toptan cezalandırılmış, bunun dışında aşiret ve ağalık ilişkileriyle birlikte ayakta tutulmuştu.

Halen de Kürdistan'daki ilişkiler 'aşiret ilişkileridir' denilerek aşağılanır, ama yine de bu geri kurum ayakta tutulur. Sistemin kendisini bununla ayakta tutmaya ve sürdürmeye çalıştığını, geçmişte de kendisini bu temelde sürdürdüğünü gayet iyi biliyoruz. Bunun dışındaki tüm söylemlerin ikiyüzlü bir politikanın sürdürülmesinden başka bir anlamının olmadığı açıktır. Türk devlet sistemi bu geri kurum aracılığıyla Kürt halkını kontrol ve denetim altında tutmaya çalışmıştır. Son yüzyıllık politikalarının bu temelde olduğunu ve başarıyla yürütüldüğünü söylemek de mümkündür.

Aşiretçilik Kürdistan'daki en yaygın ve en eski örgütlenme modelidir. Kürdistan'dan da öte, Ortadoğu'da yaygın bir modeldir. Bu yapılanmanın aşılmasının önündeki engellerin en önemlilerinden biri de buradan kaynaklıdır. Coğrafi yapının durumu da hem bu kurumlaşmanın gelişmesinde hem de korunmasında rol oynamıştır. Her şeye rağmen çağın gerisinde kalan ve aşılması gereken bir kurum olarak o dönem olduğu gibi bugün de halen önümüzde engel olarak durmaktadır.

PKK ilk adımında gerici yapılanmayla mücadeleyi esas almıştır

Bu ilişkilerin en yaygın ve örgütlü olduğu alanların başında da Urfa ve çevresi gelir. Bu anlamda Hilvan'da Süleymanlar yerel bir devlet gibi görülmüş, böyle davranılmıştır. MHP ile de ilişki içinde olunca, kendilerini tam anlamıyla devlet yerine koymalarını anlamak zor olmasa gerek. Artık adam da vururlar, istediklerinde de dağa kaldırırlar. Kimse bir şey söyleyemez, kimse bir hesap soramaz. Yasa, hukuk zaten yoktur veya hukuk onların diliyle, onlara hizmet edecek temelde yazılmıştır. Yargı işlemiyorsa, yol kapalıysa ve bireylerin de karşı koyacak gücü yoksa, o zaman devlet adına ötecek olan boru da ağanın borusu olacaktır. Ya da ağa devletten aldığı güçle kendi borusunu öttürecektir. Köylüye istediğini yaptıracak ve kimse de buna karışamayacak, 'niye yapıyorsun' diyemeyecektir.

PKK gelişmeye başladığı ilk anlardan itibaren feodal kalıntıların Kürdistan toplumunun gelişmesi önünde engel olduğunu görmüş ve bunun mutlaka tasfiye edilmesi gerektiği sonucuna varmıştır. Daha o zamanlar hazırlanan "***Kürdistan Devriminin Yolu***" adlı manifestoda, devrimimizin milli ve demokratik olmak üzere iki yanı tespit edilmiş; demokratik yan bu feodal kalıntıların, aşiretçiliğin, ağalık ilişkilerinin son bulması biçiminde isimlendirilmişti. Bu ilişkilerin en fazla öne çıktığı alan olarak Urfa ve çevresinin mücadelenin de en fazla yoğunlaşacağı alan olması beklenen bir durumdu. Ama partimiz inisiyatifi kendi elinde tutabildiği ve örgüt olarak kendisini hazır hissettiği bir dönemde bunu gerçekleştirmek amacındaydı. Ancak çelişkilerin yoğunluğu bu çatışmayı çok daha erkene aldı. Henüz hazır olmadığımız bir dönemde ve şartlarda bu mücadeleyi kabul etmek zorunda kaldık.

Halil Çavgun arkadaş, 18 Mayıs 1978 günü, yani tam da Haki Karer arkadaşın şehadet yıldönümünde katledilmişti. Halil Çavgun değerli bir arkadaştı. Önder Apo'nun bizzat konuşup tartıştığı ve hazırladığı bir arkadaştı. Halil arkadaş partiye, mücadeleye ve halka bağlı, dürüst, fedakar ve çalışkan bir arkadaştı. Bu özellikleriyle halk üzerinde ciddi bir etki yaratmıştı. Güvenilirliği, fedakarlığı, halka bağlılığı ve cesareti halkın da bu temelde karşılık vermesini sağlıyordu. Bu özellikleriyle Halil arkadaş, Hilvan'da kısa sürede belli bir gelişme yaratmayı başarmıştı.

Süleymanlar halk üzerinde terör estiriyordu

Halil arkadaşın katledilmesi haberini Diyarbakır'da almıştık. Hemen Kemal arkadaşla birlikte Hilvan'a gittik. Neler olduğunu görecek, anlayacak ve neler yapılabileceğine karar verecektik. Hilvan'a gittiğimizde karşılaştığımız manzara ürkütücüydü. Süleymanlar Halil arkadaşı katletmekle yetinmemiş, Hilvan'da halk üzerinde terör estirmişlerdi. İnsanlar büyük bir korku ve panik içindeydiler. Son derece tedirgin bir ruh halleri vardı. Ne yapacaklarını bilemez durumdaydılar. Adeta geçmiş yeniden canlanmış, karşılarına çıkmış gibiydi. Süleymanlar her an saldırıp birilerini yok edebilecek durumda ve o birileri de kendileri olabilirmiş gibi bir ruh hali egemendi.

Partimizin yürüttüğü faaliyetler temelinde kısa bir süre önce oluşturulan güven ve inanç da bu saldırı sonucunda neredeyse yok olacaktı. Eğer erkenden müdahale edilmez, Halil arkadaşın intikamı alınmaz, Süleymanlar yaptıklarına pişman edilmez ve bir daha böylesi bir yaklaşım içine giremez duruma getirilmezlerse, tüm çabalarımız yerle bir ola-

caktı. Bu da bir daha Hilvan'a girmemizi imkansız hale getirmese bile son derece zorlaştıracaktı. Buna karşı mutlaka bir şeyler yapmamız, halka güven vermemiz ve üzerlerindeki korkuyu kırmamız gerekiyordu.

Korku Hilvan'a hakim hale gelmişti. Örneğin Kemal arkadaşla birlikte Hilvan'a gittiğimizde, daha önce bize teklifsiz açılan kapılar bir türlü açılmıyor, bizi evlerine kabul etmiyorlar veya kabul etmek istemiyorlardı. Bize kapılarını açanlar bir Halil arkadaşın, bir de başka bir arkadaşın ailesiydi. Başka da kimse bize kapılarını açmaya yanaşmadı. Korku bu kadar egemen hale gelmişti. Tabii bize kapılarını açanlar da bunu bizi sevdikleri kadar acımalarından da yapıyordu. Öyle ki, bu ailelerin bize söyledikleri halen bugünkü gibi hatırımdadır. Bize aynen şunları söylüyorlardı: "Halil şehit düştü gitti. Bu işi fazla sürdürmeyin, sürdürmek isterseniz size de yazık olur, sizi de öldürürler. Bunlar Süleymanlardır, ne kadar vahşi ve acımasız olduklarını bilmiyorsunuz. Halil gitti, biz ona da razıyız, hiç olmazsa başka arkadaşlar gitmesin. Bunlarla baş edilmez, hem sizi öldürürler hem bizi. En iyisi bunu kabullenmektir."

Bize bağlı halkımızın, ailelerimizin söyledikleri bunlardı. Bu söylemde güçsüzlük, var olanı değiştirmeye olan inanç zayıflığı oldukça belirgindi. Bizler bunu görüyor, bir şeyler yapılması gerektiğini de biliyorduk. Bir şeyler yapmazsak, Süleymanlar kazanmış olacaktı. Kürdistan'a daha adım attığımız ilk gün de böylesi durumların gelişebileceğini biliyorduk. Bu sınıflarla zaten bir mücadele kararlılığımız vardı. Dolayısıyla korkup geri çekilmemiz söz konusu olamazdı. Biz böylesi bir saldırı karşısında sinecek, geri çekilecek bir hareket değildik. Tam tersine, bu türden saldırılar hareket olarak bizi birbirimize kenetliyor en sert şekilde karşılık vermek gerektiğini de öğretiyordu. Tarihsel tecrübemiz bunu bize kavratmıştı. Dolayısıyla hareketimizin irade ve mücadele gücünü Süleymanlar çetesine de mutlaka göstermeliydik. Bu bizim açımızdan oldukça hayatiydi.

"Apocuyduk, şehit düşen arkadaşlarımızın anılarına sonuna kadar bağlıydık, kararlarımıza sonuna kadar sadıktık. Düşmanın büyüklüğüne, küçüklüğüne bakmadan özgürlük uğruna sonuna kadar savaşma kararlılığındaydık. Olanakların azlığına ya da çokluğuna bakmadan savaş içerisine giren bir harekettik. Yeter ki kararlılığımız olsun, bir karara ulaşmış olalım"

Apocu eylem tarzı kesin başarı kazanmaktır

Apocu hareket geliştikçe Hilvan'da Süleymanların ayakları altındaki zemin de kayıyordu. Bu gelişmeyi Süleymanlar da fark ediyordu. Bu, onlar açısından ciddi bir tehlikeliydi. Önü alınmazsa o alanda otoritelerinin sarsılacağı ve biteceği açıktı. Bu tehlikeyi gören Süleymanlar, devletin desteğini de arkalarına alarak hareketimize yönelmiş, Halil arkadaşı katletmişlerdi. Dikkat edilirse, Halil arkadaşın rasgele seçilen bir hedef olmadığı görülecektir.

Halil arkadaşa yönelik saldırı gündeme geldiğinde, biz hazırlıksızdık. Elbette düşmandan saldırılar gelebileceğini biliyorduk ve bu beklemediğimiz bir durum değildi. Hazırlıksızlığımız bu anlamda değildi. Hazırlıksızlığımız teknik boyutluydu. Yani eğitilmiş yeterli kadromuz yoktu, geniş bir örgütlenme ağına henüz sahip değildik. Böyle bir mücadeleyi ya da savaşı yürütecek yeterli derecede silah ve donanımımız yoktu. Sınırlı sayıda olanağımız ve birkaç tane tabancamız vardı. Büyük silah anlamında bir kalaşnikofumuz bile yoktu. Zaten bu olayın ardından bir kalaşnikof alacak, böyle bir silahın sahibi olacaktık. Yani bir kalaşnikof, birkaç tabanca ve sınırlı sayıda arkadaş gücüyle geniş bir aşiretçi yapıya ve çete tarzında örgütlenmiş olan feodal ağalık sistemine karşı savaş içerisine girecektik. Bu öyle kolay değildi, çok zordu.

Her şeyden önce Süleymanlar geniş bir aşiretti, binlerce üyesi vardı. Yüzlerce büyük silaha ve birkaç katı da tabancaya sahiptiler. Bunun da ötesinde, MHP'nin bölgedeki temsilcileriydi ve devletle iç içe geçen bir ilişkileri vardı. Bu açıdan savaş ilan edeceğimiz güç sadece Süleymanlar değil, bir bütün olarak devletti, devletin maskelenmiş gizli yüzüydü. Dolayısıyla zordu. Başaramama durumunda, bölgeye bir daha adım atamama gibi bir gerçeklik de vardı. Zaten bize saldırılmış, bir arkadaşımız katledilmişti. Buna karşı sessiz kalmak da hemen hemen aynı anlama geliyordu. Bu durumda da alanda faaliyet yürütmemiz hayli zor olacaktı. Partimizin geleceği açısından risk bu kadar büyüktü.

Ama biz de Apocuyduk, şehit düşen arkadaşlarımızın anılarına sonuna kadar bağlıydık, kararlarımıza sonuna kadar sadıktık, düşmanın büyüklüğüne veya küçüklüğüne bakmadan özgürlük uğruna sonuna kadar savaşma kararlılığındaydık. Apocu hareket olarak bizim bir özelliğimiz vardı: Biz olanakların azlığına ya da çokluğuna bakmadan savaş içerisine giren bir harekettik. Yeter ki kararlılığımız olsun, bir karara ulaşmış olalım, bu yeterliydi. Kararlılık varsa, kervanı yola koymak mümkündü. Temel yaklaşımlarımızdan biri de buydu. Dolayısıyla Süleymanlar'a karşı mücadelemizde de temel yaklaşımımız bu olmuştu. Bir kalaşnikof, birkaç tabanca ve sınırlı sayıda arkadaş topluluğuyla bu örgütlü güruha karşı erkenden bir savaş içine girmiştik.

Bize silah doğrultanlar zaman geçmeden karşılığını gördüler

Mevcut olanaklarımızı da dikkate alarak bir planlama geliştirdik. Halil arkadaşın şehadetinin üzerinden fazla bir zaman geçmeden, sıcağı sıcağına karşılık vermemiz gerekiyordu. Bize yönelen silahların dumanları hala tüterken misilleme eylemlerimizi gerçekleştirmiş, kendilerine karşılık vermiştik. Bu da bizim bir özelliğimizdi. Bize silah doğrultanlar zaman geçmeden karşılığını göreceğini bilirdi, bilmeyenler de öğrenecekti. Süleymanlar'a da aynı yaklaşımla cevap verildi. Planlamamız en kısa

sürede en etkin tarzda bir vuruşu gerçekleştirme temelindeydi.

Hedef planlamamız aşiretin ya da saldırının beyin takımına, MHP'nin örgütçüleri de olan en üstteki kesime yönelikti. Savaşı öyle geniş tutma, tüm aşirete yayma gibi bir fikrimiz ve yaklaşımımız yoktu. Daha sonra Siverek'te bu tarza kayan savaş bize fazlasıyla zarar verecek veya parti taktiğinden sapmaya götürecekti. Hilvan ve Süleymanlar ilk olmasına rağmen, taktik doğrultusunda hareket edilmiş ve başarılı sonuçlar alınmıştı.

Eylem hedeflerimiz doğrultusunda planlamalara gidildi. İlk eylemlerimizin mutlaka başarılı olması gerekiyordu. Başarısız bir eylem, süreci farklılaştırabilirdi. Buna fırsat tanımamamız gerekiyordu. Dolayısıyla eyleme katılacak arkadaşlar kesin bir başarı temelinde hedeflerine yönelmek durumundaydılar. Apocu eylem tarzı da buydu; kesin başarı kazanmak, hedefin mutlak imhasını gerçekleştirmek. Süleymanlar'dan hedef seçilenlere de aynı temelde yönelim sağlandı. Eylemlerimiz eksiksiz gerçekleşti, hedefler istenilen düzey ve biçimde imha edildi. Bir kısmı olay yerinde öldü, bir kısmı yaralandı. Yaralılar da Antep'e hastaneye kaldırılırken, hastane kapısında öldüler. Biri Mersin'e kaçarak partiden kurtulacağını sandı, ancak yanılmıştı. Mersin'de arabadan inerken vuruldu. Süleymanlar karşı saldırıyla taraftar bir arkadaşı vurdular. Bu da partinin daha fazla yönelmesine yol açtı. Etkili darbeler peş peşe vurulmaya başlandı. Süleymanlar şaşkına uğramış, evlerinden çıkamaz duruma gelmiş ve Hilvan'ı terk etmek zorunda kalmışlardı. Yaptıklarına pişman olmuşlardı. Apocuları artık tanımışlardı, ama onlar açısından artık çok geçti.

Bir süre devam eden mücadele ve çatışma sonrasında, Süleymanlar Apocu harekete teslim olmak zorunda kaldı. O zamana kadar ellerinde olan Hilvan Belediyesi'ni bize bıraktılar. Yine silahsızlandırıldılar, ellerindeki silahlara hareketimiz tarafından el konuldu. Biz o zaman ciddi bir silah birikimine sahibi olduk. Şüphesiz bu önemliydi. Ama bundan daha önemlisi, Süleymanların partimize teslim olmalarının yarattığı etkiydi.

O zamana kadar bize kapalı olan alanlar, yerler, köyler, evler birer birer açılmaya başladı. Hareketimizin otoritesi, tek hakim otorite haline geldi. Doğal olarak bu başarının etkisi sadece Hilvan'la sınırlı kalmadı, başta çevre il ve ilçeler olmak üzere Kürdistan'ın her tarafında etkili olmaya başladı. Süleymanların teslim olmasının etkisi, mücadelemizin hızlı gelişim kat etmesinde önemli bir rol oynadı.

Bucaklar tasfiye edilmeden feodalizme karşı başarıdan bahsedilemezdi

Bu durum, aşiretçi feodal yapıların kendilerini yeniden konumlandırmalarını da beraberinde getirdi. Kürdistan'da çanlar artık feodal kurumlar ve ağalık sistemi için çalıyordu. Böyle bakınca, feodallerin Apocu harekete karşı yeni bir örgütlenme ve ittifak içerisine girmeleri kaçınılmazdı. Bu durum yeni bir saldırıyla karşı karşıya gelmemizin ortamını yaratıyordu. Artık kendilerinde saldırı geliştirecek güç bulmasalar, buna cesaret etmeseler de, savunma amaçlı da olsa bir araya gelmeleri ve hareketimize karşı ittifak kurmaları mümkündü.

Artık hareketimizin önüne koyduğu yeni bir hedef vardı. Kürdistan'ın en büyük savaş ağası durumunda olan Bucaklar tasfiye edilmeden, feodalizme karşı tam bir başarı ve zaferden bahsedilemezdi. Bu da bu savaş ağasına karşı bir savaşım içerisine girmemizi zorunlu kılıyordu. Hilvan'ı tamamlayan Siverek ve Bucak çatışmaları bu temelde gelişecekti.

Süleymanların karşı saldırısında şehit düşen taraftar arkadaşımız için bir cenaze töreni düzenlemiştik. O arkadaşın cenazesi görkemli bir yürüyüşle kaldırıldı. Cenaze töreni silahlarımızın gölgesinde, silahlı güçlerimizin koruması altında gerçekleştirildi. Bu, Kürdistan'daki ilk silahlı yürüyüş hareketiydi. Hilvan halkının tümü bu silahlı cenaze törenine katılmıştı.

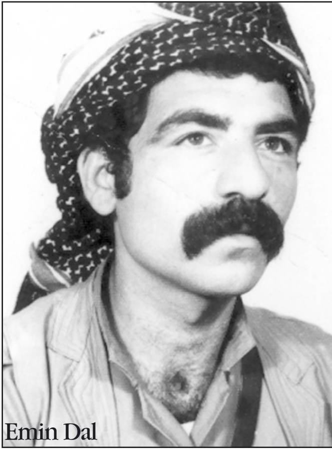
Salih Kandal arkadaş, yüksek ajitasyon yeteneği ve yaptığı konuşmayla halkı ayağa kaldırmış, yürüyüşü başarılı bir şekilde sonuçlandırmıştı. Ondan sonra Hilvan'ın merkezi tümüyle denetimimize geçti. Bu önemliydi ve sürdürmek gerekiyordu.

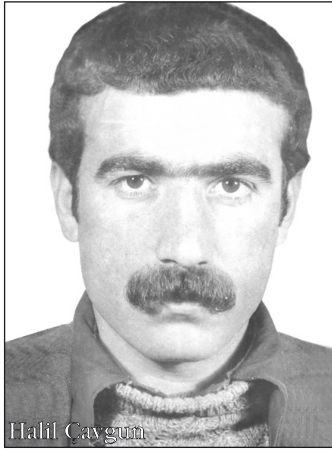
O dönemde ***Cuma Tak*** arkadaş Hilvan'da kalıyordu, ***Mazlum Doğan*** arkadaş da zaman zaman alana geliyordu. Hilvan'da yürütülen mücadelede emeği geçen arkadaşları saymak gerekirse, bunların en başında ***Kemal Pir*** arkadaş olmak üzere ***Mehmet Karasungur***, ***M. Hayri Durmuş*** ve ***Mazlum Doğan*** arkadaşlardı. İkinci derecede kadro düzeyinde yer alan arkadaşlar ise ***Salih Kandal, Cuma Tak, Mehmet Sevgat*** ve ***Emin Dal*** arkadaşlardı. Şüphesiz başka arkadaşlar da vardı, ancak esas emeği geçenler bu arkadaşlardı. Hilvan'daki direnişi bu arkadaşlar yaratmışlardı. Bunların hepsi de partimizin büyük şehitleridir, anıları önünde saygıyla eğiliyor, kendilerini minnetle anıyoruz.

Siverek'te hukuk Bucak'a karşı işleyen bir şey değildi

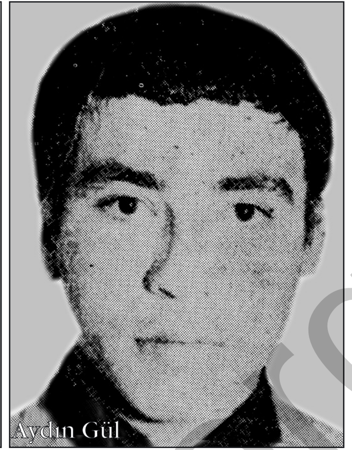
Siverek'te Bucak çetesine karşı mücadeleyi başlatmak, Süleymanlar'a karşı mücadele etmekten biraz daha farklıydı. Süleymanlar Bucak aşiretiyle kıyaslandığında nispeten daha zayıflardı. Bucaklar, Kürdistan'da kıyaslama kabul etmeyecek kadar güçlü bir çete ve ağalıktı. Yüzlerce köyün sahibiydi, on binlerce insanı yönetimi ve denetimi altında bulunduruyordu. Hakimiyeti Siverek'in sınırları dışına taşmıştı. Bu çetenin başı iktidar partisinin milletvekiliydi. Silahlandırıp savaştırabildiği binleri bulan aşiret adamlarının yanı sıra, yüzlerce silahlı eşkıyayı da besliyor, denetimi altında tutuyor ve kullanıyordu. Siverek'te ona karşı duracak kimse yoktu. Küçük çaplı aşiret ve ağalar kelimenin tam anlamıyla Bucak'a teslim olmuşlardı. Benimsemeseler de karşı koyacak güçleri olmadığından boyun eğiyor, haraç veriyorlardı.

Halkın durumu ise çok daha korkunçtu. Karşı koymalarını bir yana bırakalım, söylediklerine karşı konuşmak bile sıradan insanlar için zordu. Yani Bucak'a 'gözünün üstünde kaşın var' demek, vatandaş için hayati tehlike demekti. Çünkü tanık oldukları olaylar vardı; Bucak'ın insanları evlerinden alıp öldürdüğünü, evlerini ve köylerini yaktığını, kadınları ve kızları alıkoyduğunu, bunları açıktan yapma-

Emin Dal

Halil Çaygun

Cuma Tak

Aydın Gül

sına rağmen kimsenin bir şey yapamadığını Siverek'te bilmeyen yoktu.

Siverek'te hukuk, Bucak'a karşı işleyen bir şey değildi. Dahası, mahkemelere başvurarak, Bucak hakkında dava açma cesaretini kim gösterebilirdi ki! Her şeye rağmen birinin Bucak hakkında dava açmaya cesaret ettiğini hatırlıyorum. Tabii ki mahkemede bir sonuç alması mümkün olamazdı. Çünkü mahkeme hemen her zaman Bucak'ın haklılığının ispatı doğrultusunda kararlara varıyordu. Mahkeme yargıçları ya tehdit altında ya da satın alınarak kararlara varırdı. Demek istediğim, Bucak'ın tam bir devlet gibi etkin ve hakim olduğuydu. Zaten neredeyse parlamentonun da daimi üyesi gibi her dönem mebusluk koltuğunda oturuyordu. Bu da gücüne güç katıyor, devleti keyfince ve istediği gibi kullanmasını beraberinde getiriyordu. Yani Siverek başta olmak üzere, Urfa yöresinde Bucak'a rağmen bir şeyler yapmak çok zordu. Bunu ancak biz aşabilir, halkımızı bu zulümden kurtarabilirdik.

Bucak'ın partimiz karşısında fazla şansı yoktu

Bucak'a karşı bir eylemsellik sürecinin başlatılmasına, Hilvan'da Süleymanlara karşı başlattığımız mücadeleden bir süre sonra karar vermiştik. Bu mücadele biraz daha farklı oluyordu, kararı biz veriyorduk. Yani Hilvan'daki gibi bir saldırı sonucu zorunlu bir savaşım değildi. Bunun bizler açısından avantajları fazlaydı. Ne zaman, nerede ve nasıl başlayacağımıza biz karar verecektik. İnisiyatif tümüyle bizim elimizde olacaktı. Savaşta inisiyatifi elde bulundurmak büyük bir önem taşır. Aynı kural burada olduğu gibi bizim için de geçerliydi. Önceden karar vermiş olmak, ona göre hazırlanma zamanı da yaratıyordu. Önemli bir kadro birikimimiz oluşmuştu. Bu alana ayırabilecek daha fazla kadromuz da vardı. Yine tecrübeli arkadaşlar da bu alana kaydırılmışlardı. Başlangıç açısından bu da yeterli bir kadro ve savaşçı birikimi demekti.

Hilvan'da Süleymanlar'a karşı mücadelede Kemal Pir arkadaş görev almış, kısa bir süre sonra da bir talihsizlik sonucu yakalanmıştı. Kemal Pir arkadaştan sonra hareketimizin askeri faaliyetlerinden de sorumlu hale gelen Mehmet Karasungur arkadaş bu alanda görevlendirilmişti. Karasungur arkadaş, Hilvan'la birlikte Siverek alanında da görev üstlenmişti. Yani Bucak'a karşı faaliyetlerin komutasında en üst düzeyde arkadaşlar yer almışlardı. Partimiz buna bu kadar önem veriyordu. Karasungur arkadaşın yanı sıra Cuma Tak, Salih Kandal, Mehmet Sevgat gibi partimizin yerel militan kadroları, ***Şahin Kılavuz*** gibi hareketi bilen, tanıyan ve eylem konusunda önemli tecrübeleri olan arkadaşlar da komuta düzeyinde yer alıyorlardı. Bu mücadelede yer alan yönetim ve kadro yapımız güçlüydü. Dolayısıyla önemli sonuçlar alacağımızı düşünüyorduk.

Bucak'ın partimiz karşısında fazla şansı yoktu, ama yine de karşı koyması beklenen bir durumdu. Bu güçlü kadro ve yönetimimizle buna fazla fırsat tanımayacağımızı düşünüyor, eylemsel planımızı da buna göre planlıyorduk. Süleymanlardan edindiğimiz tecrübe hızlı, ani ve seri eylemlerin bizi daha erken sonuca götüreceği yönündeydi.

Siverek'te başlayacak savaşa göre hazırlanıyorduk. Bir savaşa girmeden önce yapılması gereken şey, hedef yapının iyice teşhir edilmesi, halkın örgütlülüğünün yüksek düzeye çıkarılmasıdır. Bucak'ın teşhir edilmesi için çalışmaya gerek bile yoktu. Çünkü halka uyguladığı baskıdan dolayı kendisini yeterince teşhir etmişti. Bu da örgütlenmeye açık bir kitle yapısı yaratmıştı. Bunun sonucudur ki kısa bir dönem yürüttüğümüz çalışmalar sonucunda önemli bir zemin yakalanmış, halkın böylesi bir savaşta desteği sağlanmıştı. Ama ilginçtir, bu destek açık değil koşulluydu.

Bu destek Bucak'ın kişi olarak imha edilmesine bağlıydı. İlişkilendiğimiz halkın bir kesimi, dahası taraftarlarımız bize açıkça, "Bucak ölürse sizinle birlikte, ölmezse size karşı savaşırım" diyorlardı. Bucak'ın yarattığı korku bu düzeydeydi. Herkesle, hatta devletle savaşmaya hazırlardı, ama Bucak'a karşı savaşmak, üzerinde yüz kez düşünülmesi gereken bir konuydu. Hele Bucak yaşarsa intikamının korkunç olacağı, tüm Sivereklilerin üzerinde hemfikir oldukları bir konuydu. 'Yukarıda Allah, aşağıda Bucak' vardı. Korku bu düzeydeydi ve tanıklıkları da bu korkunun nedensiz olmadığını gösteriyordu.

Kürdistan'da siyaset yürütmek için her mevzi sağlama alınmalıdır

Hilvan'da Süleymanlar etkisiz duruma getirilmiş ve mücadelemiz de önemli bir mevzi kazanmıştı. Ancak bunun kalıcı olması gerekiyordu. Güçlü bir mevzi de olsa sağlama bağlanmamışsa, elden gitmesi işten bile de-

ğildi. Hele hele Kürdistan gibi bir alanda siyaset yürütenler, her mevzinin mutlaka sağlama bağlanması gerektiğinin bilinciyle hareket etmek zorundadırlar. Biz bunun farkındaydık.

Bucak çeteciliğine karşı savaşım içerisine girmek, hem Hilvan'da kazanılan mevziyi korumak, hem yeni mevziler yaratmak hem de Bucak'ın şahsında feodallere ciddi bir darbe vurmak anlamına gelecekti. Bucak'a darbe vurmak, hareketimize karşıt tüm feodal odakları sindirebileceği gibi, hareketimizin demokratik yönünü daha da güçlendirip açığa çıkaracaktı. Kaldı ki, biz Bucak'a yönelmesek bile Bucak bize yönelecek ve yine bir çatışma ortamı oluşacaktı. Gözlemlerimiz ve aldığımız istihbarat bilgileri de Bucak'ın partimize karşı bir saldırı hazırlığı içerisinde olduğu yönündeydi.

Bucaklar cephesinde bunun haklı bir nedeni vardı: Apocular Hilvan'da güçlü bir aşiret olan Süleymanlar'a karşı mücadele başlatmış ve onları etkisiz duruma getirmişti.

PKK, Kürdistan'da ağalık sistemine karşı olduğunu açıkça ilan ediyordu ve en büyük baskıcı savaş ağası da Bucak'ın kendisiydi. Urfa yöresinde feodalizmi temsil eden, devletle işbirliği içinde olan ve birinci derecede hedef haline gelen ağaydı. Bunu Bucak'ın kendisi de görebilecek durumdaydı ve buna karşı tedbirli davranması da anlaşılırdı. Kısacası, Bucak'la bir çatışma her halükarda önümüzde duruyordu. Hazırlıklı olmak ve inisiyatifi elde bulundurmak bizim açımızdan doğru olan yaklaşımdı.

Siverek'teki mücadelede başka amaçlarımız da vardı. Hilvan mücadelesiyle zamansız bir şekilde feodallerle karşı karşıya gelmiştik. Hem teknik anlamda yeterli araçtan yoksunduk hem de askeri anlamda bir örgütlenmemiz yoktu. Mücadele silahlı bir aşamaya doğru evriliyordu. Mücadelenin bundan sonraki gelişiminin güvence altına alınabilmesi için, askeri bir örgütlenmeye gidilmesi zorunluluğu ortaya çıkmıştı. Mücadele giderek kızışacaktı, bu durum artan saldırılardan anlaşılıyordu. Bu saldırıları göğüslemek ve hareketin geleceğini, gelişimini sağlama almak için, onun silahlı kolunu yaratmamız gerekiyordu. Siverek bunun için uygun bir zemin ve kitle yapısı sunuyordu.

Hilvan-Siverek direnişi gerilla savaşına geçişin ilk adımıdır

Siverek'te silahlı propaganda taktiği uygulanacak, sonuç alınırsa gerillaya geçilecek ve gerilla da Botan'a oturtulacaktı. Gerillayı geliştirmek ve Botan'a oturtmak 1979-80'lerde Önderliğimiz tarafından değerlendiriliyordu. Siverek'teki esaslı amaçlarımızdan biri de buydu.

Belirtilen bu planın geliştirilmesi Halil arkadaşın şehadetiyle gündeme gelmiş, ancak koşullardan dolayı o zaman bunu gerçekleştirmek mümkün olmamıştı. Bu anlamda Siverek mücadelesi daha da planlıydı. Dikkat edilirse, 1980'lerde gerillayı Botan'a oturtma gibi büyük bir hedef ve mücadele vardı. Ancak Siverek'te istenen sonuçlar alınmadığı ve taktik uygulanamadığı için bu hedefe ulaşılamadı, fakat bundan da vazgeçilmedi.

Siverek'te daha planlı ve hazırlıklıydık. Kısa sayılamayacak bir hazırlık çalışması yürütülmüş, oldukça geniş bir kesime ulaşılmıştı. Bir anlamda şartlı da olsa halktan önemli bir destek alınmış, önemli bir örgütlenmeye ulaşılmıştı. Evlerini bize açan geniş bir taraftar kitlemiz vardı. Hilvan'la kıyaslandığında çok daha fazla sayıda arkadaşımız Siverek'te faaliyetler içerisindeydi. Hilvan'la birlikte tecrübemiz artmıştı. Silah ve donanımımız halen yetersiz olmakla birlikte, önceki dönemlerle kıyaslanamayacak kadar fazlaydı. Süleymanlar'ın silahsızlandırılması teknik donanım olarak bizi güçlendirmişti. Yani bu yönleriyle biz yeni bir mücadeleye hazırdık.

Biz bu mücadele ortamına girmeden, bu mücadeleyi daha geniş bir zemine ve toplumsal temele oturtmak istiyorduk. Bu amaçla Siverek'te faaliyet yürüten ve kendilerine devrimci diyen kimi örgütlere de çağrıda bulunduk.

Siverek'te egemen olan DDKD, KAWA, TİKKO, Ala Rızgari vb örgütler vardı. O zamana kadar bu örgütlerin Celal Bucak'a karşı bırakalım eylemsel bir faaliyet içerisine girmelerini, söz düzeyinde bile en ufak bir karşılık verme durumları yoktu. Siverek'te çalışmaya başladığımızda bu örgütlere şu öneriyi götürdük: "Kendinize devrimci diyorsunuz. M. Celal Bucak halka bu kadar baskı uyguluyor. Gelin buna karşı birlikte bir mücadele geliştirelim. İstiyorsanız, hanginiz istiyorsa mücadeleye öncülük etsin, biz destekleyelim." Bu, kabul edilmedi. O zaman biz, "mücadeleye biz öncülük edelim, siz destekleyin" dedik. Bu da kabul edilmedi. Hiç biri buna yanaşmadı. Bu güçler mücadeleye katılım gücünü gösteremeyince biz yalnız başladık. Bizim esas düşüncemiz bunların hepsini mücadeleye katmaktı. O zaman M. Celal Bucak'a karşı çıkma cesaretini ne bu örgütler ne de halktan insanlar gösteremiyorlardı. Oldukça sindirilmişlerdi.

Bu dönem, partileşme doğrultusunda önemli adımların atıldığı bir dönemdi. Halil Çavgun arkadaşın şehadeti üzerine Parti Önderliği'nin hazırladığı manifesto ile partileşme doğrultusunda önemli bir adım atılmıştı. Eski amatör ilişkilerle mücadeleyi sürdürmek ve saldırılara karşı koyabilmek zaten mümkün değildi. Profesyonellik, partileşme bu anlamda önemli bir gelişmeydi. Çoğu arkadaşımız o dönem bunun farkında olmasa da, parti kuruluşu yeni bir dönem demekti.

PKK'nin ilanı Bucak'a karşı eylem ile kamuoyuna duyurulacaktı

Hilvan mücadelesinden kısa bir süre sonra, 27 Kasım 1978'de PKK'nin Kuruluş Kongresi gerçekleştiriliyordu. PKK fiilen kurulmuştu. İlanı da büyük bir eylem olacak olan, Bucak'a karşı gerçekleştirilecek eylemle kamuoyuna duyurulacaktı. Bu hazırlıklarımız tamamlandığında, eylemin planlama safhasına geçilmişti.

Eylem direkt M. Celal Bucak'ın şahsına ve çevresindeki birtakım yakın adamlarına yönelik olacaktı. Öyle dallandırıp budaklandırmadan, aşireti işin içine fazla sokmadan, dar eylem gruplarıyla ve profesyonel bir tarzda eylem gerçekleştirilecek ve sonuçlandırılacaktı. Hilvan'da başarılı bir tarzda uygulanan, edinilen tecrübelerle daha yetkin bir tarzda uygulanacaktı.

Planlamamız bunun üzerineydi. Eylem gerçekleştirildiği gün partinin ilanı da gerçekleştirilecekti.

Hilvan ve Siverek başta olmak üzere, sayısal bileşimleri küçük, ama eylem kapasiteleri yüksek gruplarımız hazır bir vaziyette yerleştirilmişlerdi. Bu gruplarımız her an harekete hazır durumdaydılar. Gelecek bilgiye ve talimata göre hareket edecek, hedefe yönelip yok edeceklerdi.

Bucak'ın 30 Temmuz tarihinde Urfa'da bir düğüne gideceği bilgisi edinilmişti. Bu bilgi üzerine eylemin Urfa'da düğünde yapılması planlandı. Bu amaçla iki arkadaş otomatik tabancalarla bu alana yerleştirildiler. Diğer gruplarımız da tam teçhizatlı ve hazır pozisyonda planlandığı biçimde yerlerinde kalıyorlardı. Gelecek bir talimatla anında hedefe yönelebilecek pozisyondaydılar.

M. Celal Bucak Urfa'daki düğüne giderken, Hilvan'la Urfa arasında kızının bulunduğu Kırbaşı köyüne uğramış ve geceyi burada geçirmeyi kararlaştırmıştı. Bu bilgi, kısa bir sürede o köye çok yakın olan Hilvan'daki birimimize ulaşmıştı. Hilvan ve Siverek'teki faaliyetlerden sorumlu olan Mehmet Karasungur arkadaş da bu sırada Hilvan'daydı. Bu da eylem karar ve inisiyatifinin Hilvan'daki birime geçmesini sağlıyordu. Zaten oradaki arkadaşlar da eylem için hazır durumdaydılar. Böyle olunca tereddüt bile etmeden, istihbarat alınır alınmaz eylem planı hazırlanıp yola çıkılmıştı. Eylem planı köye baskın yapma, Bucak'ı yakalama ve sonrasında da köylerde teşhir etme üzerine kurulmuştu. Bu doğrultuda harekete geçilmişti.

Kırbaşı köyü, Hilvan'ın çıkışında bulunan küçük bir köydür. Köy yolun kenarındadır. Karayolu oradan geçtiğinden, arabayla oraya varmak hem kolaydı hem de dikkat çekmezdi. Arkadaşlar da arabalarla dikkat çekmeden köyün içine kadar giriyorlar. Zaten arabadan çıkıp evi kuşatmak veya eve saldırmak, saniyelerle ölçülebilecek bir zamanda gerçekleştirilebilecek bir eylemdir. Arkadaşlar da o kısa zaman süresinde belirlenen eve, yani hedefe ulaşıyorlar. Bucak tedbirli olsa da hazırlıksızdır. Arkadaşlar imha temelinde hedefe yönelecek olsalar, Bucak karşılık vermeyi bir yana bırakalım, hareket etmeye bile zaman bulamayacaktır. Ancak arkadaşlar Bucak'ı sağ yakalayıp teşhir etmeyi düşündüklerinden ve bu temelde bir karara vardıklarından, imha temelli bir saldırıdan ziyade, teslim olması çağrısında bulunuyorlar. Bu da Bucak ve adamlarının toparlanmalarına ve karşılık vermelerine yetecek zamanı yaratıyor.

"Başlangıçlar genelde gidişatı belirler. 'Başlangıç nasılsa sonuç da öyledir' denir ya, bu doğru bir değerlendirmedir. İlk adım veya ilk yaklaşım neyse, sonrası da aynı zemin üzerinde yükselir. Başarısız ve zayıf bir pratik, başarısız ve zayıf bir sonuç yaratır. Bu doğrultu her olayda olamasa bile, çoğunlukla karşılaşılan bir durumdur"

'Teslim ol' çağrılarına ateşle karşılık verilince, arkadaşlar zorunlu olarak imha etme temelli bir saldırıya girişiyorlar. Baskın böylece çatışmaya dönüşüyor. Her ne kadar Bucak yaralansa ve adamlarından bazıları ölse de eylem planlandığı gibi yürümüyor, başarısız bir sonuç ortaya çıkıyor. Dahası Salih Kandal arkadaş şehit düşüyor, bazı arkadaşlar da yaralanıyorlar. Çokça değerlendirmelere konu olan Siverek çatışması, bu ilk çatışmayla birlikte böyle başlamış oluyordu.

İlk adım neyse sonrası da aynı zemin üzerinde yükselir

Başlangıçlar genelde genel gidişatı belirlerler. 'Başlangıç nasılsa sonuç da öyledir' denir ya, bu doğru bir değerlendirmedir. İlk adım veya ilk yaklaşım neyse, sonrası da aynı zemin üzerinde yükselir. Başarısız ve zayıf bir pratik, başarısız ve zayıf bir sonuç yaratır. Bu doğrultu her olayda olamasa bile, çoğunlukla karşılaşılan bir durumdur.

Hilvan'daki mücadele de bu temelde değerlendirilebilir. İlk eylemin başarılı geçmesi için çok uğraşılmış, zaman iyi değerlendirilmiş, başarılı ilk eylemin ardından başarılı bir sonuç alınmıştı. Hem de çok az kayıp vererek ve büyük gelişmeler sağlanarak bu başarılmıştı. Ama Siverek için aynı şeyleri söylemek mümkün değildi. İlk eylem kayıp ve kısmi bir başarıyla tamamlanmış, bu da sonrasında gelişecek olan savaşın biçimine yön vermişti.

Kısa süreli ve kadrosal düzeyde yürütülmesi planlanan bir savaş, son derece geniş bir zamana yayılan, çokça kayıplara ve olanakların heba olmasına yol açan bir savaşa dönüştü. Köylü tarzı öne çıktı, savaş yüzlerce insanın katıldığı bir köylü savaşı halini aldı. Bu da inisiyatifin elden kaçırılmasına, savaşın ardına takılmamıza neden oldu. Bu ise devletin arayıp da bulamadığı bir fırsattı. Devlet bunu körükledikçe körükledi, yer yer de güçlerini devreye sokarak, Bucaklar'ı organize ederek ve yöneterek bu çatışmayı çözümsüz hale getirmek için elinden geleni yaptı.

Önderliğimizin ve yönetim düzeyindeki bazı arkadaşların yurtdışında olmaları, Mazlum ve Kemal arkadaşların tutuklanmış olup cezaevinde bulunmaları nedeniyle, bu pratiğe yeterince müdahale de edilemedi. Dolayısıyla partinin ülke içindeki dönem yöneticileri, bu yetersiz pratiğin peşinden sürüklendiler.

Zayıf da olsa bir savaş teorimiz vardı

İlk eylemin başarısı ya da başarısızlığı her zaman önemlidir. Eğer Kırbaşı eylemi istediğimiz gibi gerçekleşmiş olsaydı, Siverek'teki mücadele çok daha farklı bir rota izleyebilirdi. Yani M. Celal Bucak ilk eylemde imha edilmiş olsaydı, aşiretin bütünlüğünü çok daha kısa zamanda etkisiz duruma getirmek ve fazla zayiata yol açmadan bunu gerçekleştirmek mümkün olabilirdi. Bu olmayınca, Bucaklar kendilerini toparladılar ve savaşın zamana yayılmasına neden oldular. Bu da hem büyük bir güç hem de zaman kaybına neden oldu.

Hatta burada uygulanan ciddi bir savaş tarzı yoktur. Elbette partimizin savaşa yaklaşımı ve zayıf da olsa bir savaş teorisi vardı. Ulusal kurtuluş mücadeleleri incelenmiş, bunların savaş tarzları her yönüyle gözden geçirilmişti. Birebir onların uyguladıklarını alıp uygulama diye bir sorunumuz hiç olmadı. Hareketimizin grup aşamasında bile hep kendi koşullarımızdan, kendi ülkemizin ve halkımızın somutundan hareket ederek kendi teorimizi oluşturmuştuk. Savaş konusundaki yaklaşımlarımız da hemen hemen aynıydı. Uzun süreli halk savaşını açılım düzeyinde olmasa da, formülasyon düzeyinde biliyorduk. Kaldı ki, daha önce küçük bir grup olduğumuzdan ve hedeflerimiz de geniş çaplı olmadığından, küçük çaplı suikastlar ve sabotaj gibi eylemlerle hedeflerimize yöneliyorduk. Hilvan'da ve öncesinde bunu başarıyla uygulamıştık.

Eylemcilik boyutuyla değerlendirecek olursak, aslında Siverek'te de başarılıydık. Cesareti ve eylemciliği konusunda hiç kimse arkadaşlarımızla yarışamazdı. Arkadaşlarımız harika eylemcilerdi. Yeter ki hedeflerini görsünler, tanısınlar ve bilsinler, o eylem kesinlikle gerçekleştirilmiş olurdu. Siverek'te eğer bir düzey tutturulduysa, bunun nedeni arkadaşlarımızın cesareti ve eylemci yapılarıydı. Aksi takdirde farklı bir sonuç da ortaya çıkabilirdi.

Siverek'te yürütülen savaş esasen köylü savaşı olmuştur

Siverek'te koşullarımıza denk düşen ve sonuç alıcı bir savaş tarzından bahsetmek gerçekten de mümkün değildir. Yürütülen savaş tarzı esasen köylü savaş olmuştur. Sınırlı sayıda kadro ile çok sayıda köylünün katıldığı ve etkin oldukları bir savaş yürütülmüştür. Köylülerin savaşa katılması kötü bir şey değildir, bu olumludur, ancak bizim kastettiğimiz bu değildir. Bizim sözünü ettiğimiz savaş tarzı, köylülerin düzensiz, disiplinsiz, plansız tarzlarını partiye dayatmaları ve yetersiz kadroların da bunların ardına takılmalarıdır. Daha sonra bu pratik parti tarafından değerlendirilmiş, taktik dışı olarak eleştirilmiştir. Bu anlamda partinin eleştirisi haklı, doğru ve yerindedir.

Kemal Pir arkadaş yurtdışından dönüşünde, Siverek'te gördüğü manzarayı bir mektupla Önderliğimize rapor etmişti. Kemal Pir arkadaşın Parti Önderliği'ne yazdığı mektubun özü şuydu: *"Bu işin sorumluları kimse, yakalarına yapışıp hesap sormak istiyorum. Kimin bu savaşı, bu hale getirdiğini görürsem, iki elimle yakalarına yapışacağım ve kendilerinden hesap soracağım. PKK adına burada neler yapılmış? PKK'ye ancak bu kadar düşmanlık yapılabilir. Kim bunu yaptı?"*

Parti Önderliği de *"o mektup, Siverek'in içinde bulunduğu durumu, bu durumun nedenlerini ve sorumlularını ortaya koyar"* diyerek, büyük öfkesini bu sözlerle dile getirmişti.

Partimiz Siverek'te gerilla tarzı bir mücadeleyi geliştirmeyi hedeflemişti. Belki ilk anda bir gerillaya geçiş olmayabilirdi. Ama gerilla burada geliştirilecek, Botan'a oturtulacak ve oradan da tüm ülkeye yayılacaktı. Hedefimiz de planlamamız da buydu. Gerilla neydi ve örgütlülüğü nasıldı? Gerilla küçük güçlerin büyük güçlere karşı yürüttüğü savaşın adıydı. Küçük, gizli, seri, inisiyatifli savaş tarzıydı. Ne zaman, nerede ortaya çıkacağı, ne zaman nerede ve hangi hedefe karşı eylem koyacağı bilinmeyen; ortaya çıkmaları, eylem koyup kaybolmaları bir anda olan, küçük ve son derece gizli yürütülen bir savaş tarzıydı. İnisiyatifi her zaman elinde bulunduran, istediği yer ve zamanda ortaya çıkan ve eylem koyan, istemediği ve inisiyatifinde olmayan hiçbir yer ve zamanda ortaya çıkmayan ve eylem yapmayan, bu anlamda da inisiyatifi asla düşmana kaptırmayan bir savaş tarzıydı. Eylemlerini saniyelere, bilemediniz dakikalara sığdıran, eylemlerini zamana yaymayan, zamana yayılan çatışmaların kendisine elinde bulundurduğu inisiyatifi kaybettireceğini bilerek hareket eden ve dolayısıyla zamana yayılmış çatışmalara zorunlu olmadıkça girmekten kaçınan, son derece hızlı ve aktif bir savaş tarzıydı. Toplanma dağılma ilkesini iyi uygulayan, eylemin çapına göre toplanan ve eyleminden sonra da zaman geçirmeden dağılan, pusu ve baskın gibi eylem inisiyatifini hep elinde bulunduran bir savaş tarzıydı.

Çatışmayı geniş zaman aralığına yaymak gerilla için ölümdür

Biz böyle bir gerillayı Siverek'te yaratmak istiyorduk. Eylemlerimizin de gerillanın bu yaklaşımına göre yürütülmesi gerekiyordu. Partinin tarzı ve taktiği buydu. Buna uygun davranıldığı müddetçe parti taktiğine uygun yüründüğü, bunun dışına çıkıldığında ise parti taktiğinin dışına çıkıldığı nettir. Siverek'te yürütülen tarz, parti tarz ve taktiğinin dışında bir tarz ve taktikti. Vereceğimiz bir örnek o dönem yaklaşımlarının nasıl olduğunun anlaşılmasına yardımcı olabilir.

Onlarca, hatta bazen yüze varan arkadaş Bucaklara ait bir köyün basılmasına katılırlardı. Köy gece karanlığıyla birlikte kuşatmaya alınır ve sabaha kadar bu kuşatma çatışmalı bir biçimde devam ederdi. On binlerce merminin yakıldığı bu çatışmaların sayısı bir hayli fazladır. Köylülüğü içine alarak, köylülüğün savaşına dönüşüyor. İşte o kozik savaş dediğimiz, mevzi savaşı dediğimiz çatışma tarzı bu biçimde giderek egemen oldu. Bu tarz Kürdistan'da oldukça egemen olan ve çokça yaşanan bir tarzdır. Kürdistan'da Kürt insanı bu tarza yatkındır. Geçmişte birçok birimimizde yaşanan bu geleneksel tarzdı ve halen de zaman zaman aynı tarzla karşılaşıyoruz. Yani hemen mevziye yatma, çatışmayı sürdürme ve çatışmayı daha geniş zaman aralığına yay-

ma durumunu yaşıyoruz. Oysa bu durum gerilla için ölüm demektir.

Neden bu yapılıyor? Kuşkusuz çok kötü niyetli olduklarından değil. Geçmişte hep aşiret çatışmaları, köy çatışmaları yaşanmış, bu çatışmalarda uygulanan tarz da bu tarz olmuş. Bu da oradan bizlere yansımış. Önderlik o kadar müdahale etmesine rağmen, gerillamız bu tarzın etkilerinden kolay kopmadı. Halen de etkileri var, söküp atmaya çalışıyoruz. Sonraki savaş pratiğimizde de tanımladığımız bu gerilla tarzının dışına çıkıldı. Kısa sürede bitirilmesi gereken eylemler zamana yaydırıldı, girilmemesi gereken çatışmalara girildi. Gizlilik esaslarına fazla riayet edilmedi. Uzak durulması gereken köylerin çevresine yerleşmeler yaşandı, düşmana çokça görüntü verildi ve gereğinden fazla istenmeyen çatışmalara girildi. Toplanma dağılma ilkesine fazla uyulmadı. Esneklik, hız ve inisiyatife fazla dikkat edilmedi veya gerillanın bu özellikleri yeterince uygulanamadı. Önderliğin gerillayı oturtma temelinde bu yönlü kapsamlı eleştirileri oldu. Tüm bunlar sonraki süreçte de çok sayıda yersiz kaybın gelişmesine neden oldu.

Yukarıda anlattığımız şeyler, tanımını yaptığımız gerillaya hiçbir yönüyle benzemiyor, uymuyor. Bu, sürdürülebilir bir savaş tarzı değildir. Böyle bir savaşa ne adam, ne silah ne de cephane yetiştirilebilir. Öyle bir duruma gelmiştik ki, sınırlı kaynaklarımızın büyük çoğunluğunu da Siverek'te yürütülen bu mücadeleye ayırmak zorunda kalıyorduk. Bu savaşı kabullenmek ve sürdürmek zorunda kalmıştık. Bırakmak çok daha farklı sonuçlara yol açardı ve buna da izin veremezdik.

Siverek'te uygulanması gereken silahlı propaganda taktiğiydi

Siverek'te uygulanması gereken neydi, ne uygulandı? Siverek'te uygulanması gereken silahlı propaganda taktiğiydi, ama uygulanan mevzi savaşı oldu. Yani taktik uygulanmadı. Taktik dışı bir tutuma sapma yaşandı. Onun için de sonuç alınamadı. Tam tersine, bu taktik dışı tutum orada bizi çıkmaza sürükledi, çıkmazı derinleştirdikçe derinleştirdi. Bu da maddi manevi birçok kayba yol açtı. Birçok arkadaşın şehit düşmesine, birçok değerlerimizin yitirilmesine yol açtı.

Evet, Bucak'a darbeler vuruldu, birçok köy etkisinden kurtarılıp köylülere geri verildi. Bucak'ın baskılarından ve ölüm tehditlerinden dolayı evlerini, köylerini terk edip kaçan, metropollere yerleşen köylüler geri gelip köylerine yerleşti. Bucak, 145 civarında köyü otoritesi altında tutuyordu, bunların büyük bir kesimi kurtarıldı. Halkın büyük bir kesimi mücadeleden olumlu yönden etkilendi.

Bizim esas amacımız, silahlı propaganda birliklerini geliştirip gerillaya ulaşmaktı. Ancak bu amacımıza ulaşamadık. Silahlı propaganda taktiğini uygulamadığımız için, silahlı propaganda birliklerini geliştiremedik, gerillaya hiç ulaşamadık.

Eylemsiz program su üstüne yazı yazmaya benzer

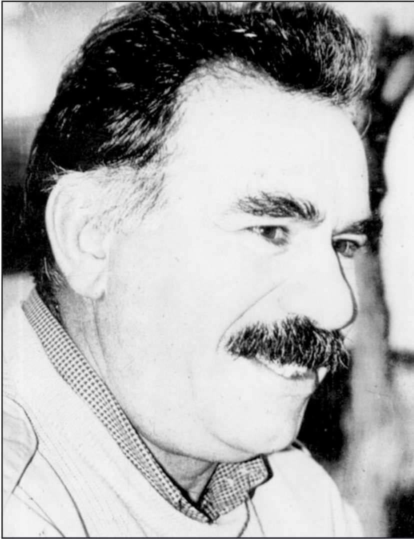
1980 yazında Lübnan'da eğitim görüp dönen arkadaşların müdahalesiyle, bu savaş biraz düzene girer gibi olmuştu. Ancak Kemal arkadaşın talihsiz bir biçimde yakalanması yaşandı. Hemen ardından da 12 Eylül faşist darbesinin gelmesiyle devlet, durumu tüm yönleriyle kontrol altına aldı ve partimize karşı saldırıya geçti. Devrimci hareketlerin kısa sürede dağılması, cuntaya karşı bir şey yapamaması, bizim de kendi başımıza cuntaya karşı durabilecek güç ve örgütlülükten yoksun olmamız ve bütün bunların sonucu olarak Önderliğin yeni döneme hazırlanmak üzere partiyi yurtdışına, Lübnan sahasına çekmesi, bu sürecin böylece kapanmasını sağladı.

Hilvan-Siverek güçlü birer mevzi olmuştu. PKK biraz da Hilvan ve Siverek'te yürüttüğü mücadeleyle tanınır hale geldi. Kürdistan özgürlük mücadelesi ve PKK, biraz da burada geliştirdiği mücadele ile Kürt halkının gönlünde yer etti, örgütlülüğü ete kemiğe büründü. Eksiklikleri, yetersizlikleri ve bu temeldeki eleştirilerimiz bir yana, Hilvan ve Siverek mücadelesi hem parti tarihimizin dersler çıkarılması gereken önemli bir dönemi hem de tüm eksikliklerine rağmen partimizin her koşul altında sahipleneceği bir pratiğidir. Hilvan-Siverek, PKK ve Kürt halkı açısından bir okuldur. Mücadelemizin bugünlere gelmesinde çok önemli bir temel olmuştur ve bu asla göz ardı edilemez.

PKK küçük bir güçtü. Ciddi iddia ve ütopyaları vardı. Kürdistan'ı sömürge konumundan çıkarmak, Kürt halkını da onurlu her halk gibi özgürlüğüne kavuşturmak, kendi tarihinin öznesi yapmak esas amaçlarındandı. Kürt halkının demokratikleşmesinin önündeki engelleri kaldırmak, bu anlamda çağ dışı kurum ve örgütlenmeler olan aşiretçilik ve ağalık sistemine son vermek ve halkımızı sosyalizmle buluşturmak esas amaçlarımızdandı. İşte Hilvan ve Siverek'te geliştirdiğimiz mücadele bu doğrultuda attığımız önemli adımlardı. Yarattığı sonuçlar da son derece olumluydu. Halkımızı kendi kimlik ve kişiliğiyle buluşturdu. Halkımızı kendi özgürlük mücadelesiyle buluşturdu. Kürt halkının o döneme kadar örgütsüz ve mücadelesiz bir toplum olduğu gerçeği gözönüne getirildiğinde, yaratılan gelişme ve sonuçların anlam ve önemi daha iyi anlaşılıp değerlendirilebilir.

Hilvan-Siverek mücadelesi PKK'nin antifeodal, antikapitalist ve sosyalist özünü tüm çıplaklığıyla açığa çıkardı. Teoride sosyalist olmak, feodalizm ve kapitalizm karşıtı olmak yetmez. Devrimci ve sosyalist geçinen çok sayıda örgütün programları bu temeldeki değerlendirme ve çözümlemelerle doludur. Ama pratik dendiğinde, dişe dokunur bir tek eylem ve pratiklerinin olmadığı görülür. O zaman nerede kaldı sosyalistlik, nerede kaldı antifeodallik. Her ikisi de eylem ister.

Eylemsiz program su üstüne yazı yazmaya benzer. Etkisi anla sınırlıdır. Marx ve Engels'in, *"sosyalizm doğrultusunda atılan her adım, bir düzine programdan daha değerlidir"* biçimindeki sözleri, eyleme yönelen düşüncenin gücünü göstermesi açısından önemlidir. PKK ilk iki sözü bir araya getirdiği andan itibaren eyleme yönelmiştir. Hilvan ve Siverek, amacı gerçekleştirme doğrultusunda çok ciddi eylemselliklerdir. Tüm eksikliklerine rağmen, tarih yapıcı rolleri de asla göz ardı edilemez, inkar edilemez.

Abdullah Öcalan

Doğru bildiğimi hayatım pahasına da olsa söylerim

"Değer aşınması varsa, aşındıranların üstüne gideceksiniz. Herkes sorumluluğunu tam yerine getirecek. Bir şey yapamayan, mücadele edemeyen herkes bana göre sadece insan taslakları niteliğindedir. Siyasetçiysen siyaseti tam yapacaksın, demokratsan tam bir demokrat olacaksın. Demokratlığın ilkelerini yerine getireceksin. Gerillaysan gerillacılığını tam yapacaksın, avukatsan avukatlığını tam yapacaksın"

Üzerime düşeni yapmaya her zaman hazırım

Hücre cezasını uygulamaya henüz başlamadılar. 5 sayfalık bir dilekçeyle itiraz etmiştim 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ne. İtiraz dilekçemde, bana verilen bu cezanın siyasi ve idari bir karar olduğunu ifade ettim. Bu cezayı infaz hakimliğinin vermesi gerektiğini belirttim, cezaevi idaresinin vermemesi gerekli. Avukatlarım da gerekli itirazı yapmalıdırlar. Dilekçeme henüz bir cevap gelmedi. Cezanın uygulanıp uygulanmayacağını bilmiyorum.

Siyasi süreci izliyorum. Bu konuda değerlendirme yapacağım. Gazetelerden okuduğum kadarıyla benimle ilgili bazı hususlar basına yansımış. DTP'ye müdahale ettiğime dair basına yansıyan değerlendirmeler var, palyaço siyasetinden söz ediliyor. Tam öyle demedim, basına yanlış yansıtılmış olabilir. Mehmet Metiner benimle ilgili bir yazı yazmış galiba. Bu tür yazılara karşı cevap hakkımı kullanmam gerekiyor.

Doğru siyaset yürütülmesi gerekiyor. Beni çocuk mu sanıyorlar! PKK'de de bana bu muameleyi yapıyorlardı; ya yaşlı bilge insan muamelesi yapıyorlardı ya da çocuk yerine koyuyorlardı. Çocuk da değilim, yaşlı bilge de değilim. Aktif siyasi yaşamı olan canlı siyasi bir figürüm. Benim siyasi iddiam da, gücüm de var. Kimse beni kabul etmek zorunda da değil, hatta avukatlar da buraya gelmek zorunda değil. Zaten kendileri gelmiyorlar mı? Devlet de benim bu siyasi misyonumun, gücümün farkında. Onların da hesapları var. Neden İmralı deniyor, İmralı siyasetinden bahsediliyor? Benim görüşlerim işte cümle cümle kaydediliyor. Devlet benim bu görüşlerimden 24 saat yararlanıyor ve günlük siyasi olarak cevap veriyor. Fakat ne PKK ne de legal siyaset yapanlar beni anlıyor. Öyle görüşler net değil deniliyor, bu doğru değil. Buraya geldiğimden beri, 9 yıldır sürekli proje üretiyorum, öneride bulunuyorum.

Siyaset onurlu yapılır

Benim kimseyi yönlendirmek, kimseye talimat vermek gibi bir durumum söz konusu olamaz. Yazdığım savunmalarda da belirtmiştim, politik özgür yurttaş olarak görüşlerimi belirttim ve buna hakkım da var. Siyasi bir kişiliğim var, tabii ki siyasi konularda değerlendirmeler yapacağım, siyasi görüşlerimi belirteceğim; ben siyasi bir figürüm. Son yazdığım 5 sayfalık itiraz dilekçesinde de bunları belirttim. Ondan önce yazdığım 124 sayfalık dilekçede de açık açık bunları belirttim. Siyasi bir tutukluyum, davam da siyasi bir davadır. Hiçbir şeyden çekinmeden doğruları söylerim, hiçbir şeyden de korkmam. Benim burada bu koşullarda yaşamamın gerekçesi de budur.

Yükselen tansiyonu düşürmeye dönük bir tavır içerisinde oldukları söyleniyor. Gerginlik böyle mi düşürülür! Siyaset ilkeli yapılır, onurlu yapılır. Hiçbir karşılık almadan politika yapılmaz. Sen dilini bile doğru dürüst öğrenip konuşamıyorsun, çocuklarına öğretemiyorsun; Bahçeli bu konular ve genel olarak Kürt sorunu hakkında ne düşünüyor, çözüme dönük bir politikaları var mı, yoksa inkarda ısrar mı ediyorlar? Bahçeli'nin bu konudaki görüşleri nedir, konuşuldu mu? Seni inkar ediyorsa, sen onunla hangi temelde buluşabilirsin. Seni inkar eden, yok sayan bir zihniyetle kucaklaşılabilir mi, senin onurun nerede kalır! Halkımızın bu kadar emeği, çektiği acılar ne olacak? Siyaset onurlu yapılır.

Uzlaşma olmayacak, tokalaşma olmayacak demiyorum. Bunun hangi temelde olduğu önemlidir. Çözüme dönük bir irade gösterilirse, samimiyet varsa, kardeşçe bir tutum sergilenecekse tokalaşılır da, kucaklaşılır da. Ben de burada sorgucularımla tokalaştım, bu ayıplanacak bir şey değil. Onlar samimi olduklarını, bu sorunun çözülmesi konusunda ellerinden geleni yapacaklarını ifade etmişlerdi ve karşılıklı saygı çerçevesinde tokalaşmıştık. M. Kemal'i boşuna örnek vermiyorum. Cumhuriyetin kuruluş yıllarında Kürtlerle ittifak sağlanırken, kucaklaşılırken, M. Kemal gerektiğinde Kürt büyüklerinin elini de öpmüştü.

Yemin meselesinde de önceden bir protokol hazırlanıp halka ön açıklama yapılabilirdi. Bu yeminin hangi koşullarla yapılacağı belirlenirdi. Tamam, bu yemin anayasal bir zorunluluktur, yapılması gerekir. Fakat böyle olduğu gibi kabul etmek doğru değil. Bu halkın bu kadar çabası, emeği göz ardı edilmemeliydi. Şöyle denilebilirdi; "Biz bu yemini, Kürt milletvekilleri ve Türk

demokratları olarak Kürt sorununun çözümü için, Türkiye'deki faşist uygulamaları ileride düzeltebilmek adına, onurlu bir birlikteliği, kardeşliği tesis etmek adına içeceğiz." Bu şartlar ve kayıtlardan sonra Türk demokratı olarak da çalışılabilir, o zaman "Türk demokratıyız" da denilebilir. Hatta ben de kendime "Türk demokratı" diyebilirim, bu şekilde kendimi tanımlayabilirim.

Küresel sermayeye karşı mücadelem her zaman sürecek

En azından Birinci Meclis'teki Kürt milletvekillerinin tutumu örnek alınabilirdi. Onlar da 1920 meclisinde yemin ettiler. Burası önemli; bu vatanı birlikte işgalden kurtarmak ve birlikte özgürce yaşama adına yemin ettiler. O dönemin meclisi, anayasası, o dönemin koşulları araştırılmalıdır. Bu şekildeki bir yemin kabul edilebilecek bir yemindi. Eğer Bahçeli de samimiyse, Türkiye'nin karşı karşıya bulunduğu tehlikeleri görüyorsa, finansal sermayenin Ortadoğu'ya müdahalesini, çatıştırıcı, parçalayıcı politikalarını ve Irak'ı ne hale getirdiğini görüyorsa, gerçekten söylediği gibi milliyetçi ve yurtsever ise ve inkar politikaları yerine kardeşlik temelinde kimliğimizi tanıyacaklarsa, 1920'lerdeki kucaklaşmayı gerçekleştirmeye hazırsa gerçek bir kucaklaşma yaşanır. Türkiye demokratik, güçlü ve örnek bir model halinde gelebilir.

Küresel finansın göz ardı edilemeyeceği, küreselleşmeyle birlikte yaşamayı öğrenmek gerektiği şeklinde yaygın bir kanı var. Bu görüşe kesinlikle katılmıyorum, benim küresel sermayeye karşı mücadelem her zaman sürecek. Bu politikaları kabul etmek zorunda değilim. Ben öyle son zamanlarda söylendiği gibi liberal demokrasi anlayışına sahip değilim. Benim anlayışım uzun süredir geliştirdiğim, savunmalarımda da işlediğim komünal demokrasidir. Aşırı bireyciliğin, liberalizmin insanlığı getirdiği nokta ortadır.

DTP'nin elindeki silah konusuna gelince, DTP'nin öyle silahla bir ilgisi yok, PKK ile hiçbir bağlantısı ve ilişkisi yok. DTP, Kürt sorununun çözümüne dönük politika yapan bir partidir. Sorunun çözümü adına PKK ile arabuluculuk yapmaya çalışıyor, onu da yapabilirler mi tartışılır.

Halkı açlıkla terbiye etmeye çalışıyorlar

Son savunmamda da belirttim; Türkiye sanki başka bir alternatif yokmuş gibi iki dayatmayla karşı karşıya bırakılıyor. Bir yanda AKP'nin küresel sermayenin tam desteğini alarak yürüttüğü ılımlı islam politikaları, öte yanda da ulusalcı milliyetçi cephenin dayattığı inkarcı politikalar. Halk seçeneksiz bırakıldı, insanlara alternatif sunulamadı. DTP bu politikaları deşifre edip, başka bir yol olduğunu anlatamadı insanlara. AKP, başta Diyarbakır olmak üzere bölgede halkı açlığa mahkum edip oy devşirme politikası gütmüştür. Bu tür politikalar ahlaki ve doğru değildir. Halkı çok açık bir şekilde açlıkla terbiye ediyorlar, daha sonra da mikro kredi vb şekillerle satın almaya çalışıyorlar. Basında da yazıyordu; AKP finansal sermayenin desteğini sonuna kadar kullanmıştır bu seçimde.

Diyarbakır ve bölgede erzak ve gıda yardımı yapmışlar. İnsanların maddi çıkar karşılığında oyunu satması onurlu bir davranış değildir. İnsanlar sadece onur adına aç yaşayamazlar, ama onursuz da yaşanmaz. Bölge halkını suçlamak da doğru olmaz, mağduriyetleri had safhadadır, bilinçli olarak aç bırakılmışlardır. Aç insan her şeyi yapar. Aslında yardıma da karşı değilim. İnsanlar açsa tabii ki karınları doyurulmalı, yardım edilmeli. İnsanların aç bırakılacak hali yok. Ama DTP neden bu bilinci halka veremedi, halkı uyaramadı, uyandıramadı.

AKP'nin arkasında küresel sermaye var, bu doğru, ama bu demek değil ki DTP hiçbir şey yapamazdı. DTP de yoksulların ihtiyaçlarını gidermek için çeşitli organizasyonlar, yardım kampanyaları düzenleyebilirdi. Neden çalışmıyorlar, bunlar hiç bir şey yapmıyor mu? Bu kadar sorun varken yapacak bir iş mi bulamıyorlar? Bu kadar açlık varken, doğal çevre adeta yok edilirken, işsizlik sorunu bu kadar büyükken, sadece oturup seyir mi ediyorlar? AKP bu kadar çalışıyorken onlar ne yapıyordu? DSP'yi de mi kendilerine örnek alamıyorlar. DSP kurulur kurulmaz kadrolarını gerekli düzeyde eğitip donatmak için bir siyaset okulu açtı. Benim ise dilimde tüy bitti. 8-9 yıldır, çok sayıda siyaset okulu açılması için öneride bulundum, bir tane bile açıldı mı? Hiç mi anlaşılmıyorum?

İran'da da devrimci demokrat ve sol güçler İslam Devrimi'nden önce Humeyni'ye destek vermişlerdi. Aldatıldılar, devrimden hemen sonra çoğu öldürüldü, yok edildi. Cezayir'de de benzer şeyler yaşandı. Ben, Dev Genç kökenliyim, bu mirası sahipleniyorum. AKP bugün 1920'lerin rövanşını alıyor. Hepsini kastetmiyorum, ama asker de bu sürece katkıda bulunmuş oldu. Ilımlı islam, finansal sermayenin desteklediği bir projedir. Kolay değildir, CHP'yi bile ne hale getirdiler,

DTP onlar için çerezdir. CHP ulusalcı milliyetçi politikalarını sürdürürse, bir dahaki seçimde % 10'un altında kalacak. CHP bitmiştir, milliyetçilik gelişecekse MHP ile yükselecektir.

Beni anlamak demek çalışmaktır

Siz de beni tam anlamıyorsunuz. Gerekinse gidin konuşun ilgililerle, uzun uzun anlatın. Beni anlamayacaksanız buraya gelmeyin, başka amaçlarla buraya gelmeyin. Meclise girenler arasında benim avukatlarım var, Aysel var. Onlar da zamanında çok gelip gittiler. Beni hiç mi anlamamışlar? Neden bu hale gelindi? Beni anlamak demek çalışmaktır. Bunlar hiç çalışmıyor mu? Bunca şey boşuna mı yaşandı? Kimse sırtını bana dayamasın. Bunların gece gündüz demeden çalışmaları gerekir, oturup bu halkın sorunlarını nasıl çözeriz diye sabahlara kadar tartışmaları gerekir. Halktan kopuk olmamaları, sürekli halkla iç içe olmaları gerekir. Bunlar ne yapıyorlar!

Kadınlar için de söyleyeceklerim var. Ben bir kadın özgürlük savaşçısıyım, bu konuda çok radikalim. Kadın benim için çok önemlidir. Kadına tanrıça seviyesinde değer verdim. Kadına ilişkin çözümlemelerim biliniyor. Kadın milletvekillerimiz de var. Üzerlerine düşeni yapmalıdırlar, kadınların sorunlarıyla ilgilensinler, tabii ki milletvekili de olmalılar. Tabii beni doğru anlayarak doğru uygulamalılar. Ve en önemlisi çalışmalılar.

Bir de DTP'li yöneticiler benim adımı kullandıklarında beni övdükleri gerekçesiyle ceza alıyorlar. Eşbaşkanlar da yanılmıyorsam bu konuda birkaç yıl hapis cezası almışlardı. Bunlara gerek yok. F tiplerindeki tutuklulara nasıl yaklaşıyorlarsa bana da o şekilde yaklaşsınlar. Benim diğer tutuklu arkadaşlardan hiçbir fazlam yok. Onların koşulları için ne yapılabiliyorsa benim için de onu yapsınlar.

Temsiliyet önemlidir. Yetenek, uzmanlık, kapasite, bağlılık, fedakarlık gibi kriterler tabii ki olmalı. Ama dağdaki çobanın bile siyaset yapma hakkı vardır, bunu göz ardı edemeyiz. Şunu da biliyorum; bir süre sonra milletvekillerine yönelecekler, düşürmeye çalışacaklar. Zor da kullanacaklar, gerektiğinde satın almaya çalışacaklar, milyarlarca lira söz konusu olacak, bu işler böyledir. Bu tehlikelerin farkında değiller. Bu tür şeyler geçmişte de yaşandı. Ranta bulaşma olayları yaşanabilir, buna dikkat etmek lazım. İçlerinde avukatlarım da var. Buraya geliyor gidiyorlar, milletvekili oluyorlar, olabilirler, ama beni anlamalılar ve çalışmalılar. Başka şeylere bulaşmamalılar, yoksa rezil olurlar.

Doğru bildiğimi hayatım pahasına da olsa söylerim

Ben, doğru bildiğimi hayatım pahasına da olsa söylerim, hücre cezası vermeleri de önemli değil. Gazete, kitap vermiyorlar, zor da olsa böyle de idare ederim. Her zaman, İmralı öncesinde de sonrasında da çözüm için ne gerekiyorsa doğru bildiklerimi söyledim. Komplo sürecinde ABD, gerçeklerin açığa çıkmaması için çok direndi, ama bu gerçekleri kamuoyuyla paylaşabilmek adına konuştum. Herkes beni böyle kabul etsin, düşüncelerim ortadadır, somut önerilerimi sundum, herkesçe de biliniyor. İlla herkes benim görüşlerimi benimsemek zorunda değil. Ama başından beri herkesin farklı düşüncelere sahip olsa da özverili bir şekilde mücadelede yer almasından yana oldum. Sürekli bütün sol güçleri, devrimci demokratları, herkesi kapsayan bir çatı örgütünden söz ettim. Bunun mümkün olduğunca geniş tutulmasından yana oldum. Mesela Baskın Oran üzerinde de bu nedenle durdum. Kendisi gerçek bir demokrat, Türk yurtseveri ve gerçek bir Kemalisttir. Babası da paşadır. Türkiye'nin gerçek anlamda demokratikleşmesini isteyen bir isimdir.

"İmralı öncesinde de sonrasında da çözüm için ne gerekiyorsa doğru bildiklerimi söyledim. Herkes beni böyle kabul etsin, düşüncelerim ortadadır, somut önerilerimi sundum, herkesçe de biliniyor. Herkes görüşlerimi benimsemek zorunda değil. Ama başından beri herkesin farklı düşüncelere sahip olsa da özverili bir şekilde mücadelede yer almasından yana oldum"

DTP'nin kongresi de olacakmış. Herkesin sorumluluğu var, bu sorumluluğun bilinciyle hareket edilmeli, hiç kimse bahane aramamalıdır.

Yeni sivil bir anayasa hazırlanması tartışılıyor. DTP'nin de fırsatı değerlendirip, sorunun çözümüne ilişkin somut önerilerini ve taleplerini kamuoyu ve ilgili mercilerle paylaşması gerekir. Yeni anayasada nasıl bir vatandaşlık anlayışı öngörülecek ? Kürtlerin asgari talepleri karşılanacak mı?

PKK'yi yem olarak kullanmaktan vazgeçilmeli

Şengal'de yapılan intihar saldırılarında 700 civarında ezidinin hayatını kaybettiğini duydum, çok üzüldüm. Ölenlerin yakınlarına, başta ezidiler olmak üzere bütün halkımıza başsağlığı diliyorum. Ama bu konuda daha önce uyarıda bulunmuştum, ezidilere sahip çıkılması gerektiğini belirtmiştim. Daha ne yapayım! Ezidilerin imha tehlikesi altında olduğu konusunda, başka diğer konularda da defalarca uyarıda bulundum, üzerime düşeni fazlasıyla yerine getirdiğimi düşünüyorum. Ama beni dinliyorlar mı, gereğini yerine getiriyorlar mı, bilmiyorum.

İran ve Türkiye'nin Irak sınırında ortaklaşa operasyon yapıp, top atışı gerçekleştirdiği, hatta İran'ın Kandil'e bir operasyon hazırlığında olduğu da söyleniyor. Bunu hala göremiyorlar mı? Barzani ve Talabani'ye de bu mesajım iletilebilir. Türkiye liderliğinde Suriye ve İran tarafından bir savaş yürütülüyor, bu başlamış durumdadır. Türkiye Irak'ı kolay kolay bırakmaz. Barzani ve Talabani Türkiye ile masaya oturup bu konuları doğru temelde konuşup çözmeliler. Öyle PKK'yi yem olarak kullanmaktan da vazgeçilmeli.

PKK de kendini yem olarak kullandırtmamalı. Ayrıca buna güçleri de yetmez. Eğer bu konuda Türkiye ve Suriye savaşı derinleştirirse, Kürt-şia ittifakı gelişir, bunu biliyorum. Bu tür saldırılar karşısında doğal olarak kendilerini savunacaklardır.

"AKP'nin her yolu mubah görüp Diyarbakır Belediyesi'ni almaya dönük girişimde bulunması durumunda PKK'nin yanıtı çok sert olacaktır. Bu yine bir tehdit olarak algılanmasın. Böyle olacağını bildiğim için söylüyorum ve uyarıyorum. Diyarbakır halkını açlıkla terbiye edip, para, rüşvet, rant vb gayri ahlaki yöntemler uygulanırsa Diyarbakır halkı buna gerekli cevabı verecektir"

Halkın çektiği bunca acı ve yılların çabası bir çırpıda yok sayılamaz

Ayrıca ezidiler konusunda daha önce yaptığım uyarı gibi AKP'nin düşürmek için bütün gücü ile yöneldiği Diyarbakır konusunda da şimdiden uyarıda bulunuyorum. AKP'nin her yolu mubah görüp Diyarbakır Belediyesi'ni almaya dönük girişimde bulunması durumunda PKK'nin yanıtı çok sert olacaktır. Bu yine bir tehdit olarak algılanmasın. Böyle olacağını bildiğim için söylüyorum ve uyarıyorum. Diyarbakır halkını açlıkla terbiye edip, para, rüşvet, rant vb gayri ahlaki yöntemler uygulanırsa Diyarbakır halkı buna gerekli cevabı verecektir. Diyarbakır halkı fedakardır, yiğittir, mücadelenin yükünü canları pahasına omuzlarında taşımıştır. Halkın çektiği bunca acı, yılların çabası ve emeği bir çırpıda yok sayılamaz. Öyle para uğruna rant ilişkilerine bulaşmış aileler de bu tutumlarını terk etmelidir. Bu tür aileler ile oturup konuşulmalı, gerekli uyarılar yapılmalı. AKP bu yöntemlerde direnirse Diyarbakır'da çok kan akacaktır. Ben uyarıyorum.

PKK'nin ne durumda olduğunu bilmiyorum. Şu anda onlarla herhangi bir ilişkim söz konusu değildir, olamaz da. Öyle buradan bu koşullarda talimatlarla örgüt yönetilemez. Bir örgütü böyle ayda bir yapılan bir saatlik görüşme ile yönetemezsiniz. Bu mümkün de değil, ahlaki de olmaz. Bir örgütü yönetmek için bazen günde 40 talimat vermek bile yetmez. Zaten bütün konuşmalarımız banda kayıtlı, her şey ortada. Geçmişte de PKK'nin fiilen başında olmama rağmen, kontrol dışı grupların ortaya çıktığını defalarca anlattım. Şimdi de PKK'de böyle gruplar var mı yok mu bilemiyorum. Söylediğim gibi, PKK üzerinde hiçbir kontrolüm yok. AKP'nin Diyarbakır, Van vb illere yönelmesi durumunda bu tür grupların nasıl tepki vereceğini bilemiyorum, bu nedenle uyarıyorum. Bunların kontrolsüz, şiddet uygulama ihtimalleri vardır. Benzer gruplar geçmişte beni bile tasfiye etmeye çalıştılar. Şahin Baliç, Mehmet Şener, Sarı Baran, Hogır, Kör Cemal, Şemdin'in çetesi vb beni tasfiye etmeye çalışmışlardı.

Çok sevdiğim Hasan Bindal'ın şehadetini unutmadım. O zaman neden Hasanı yanlarında götürmek istediklerini anlayamamıştım. Gidip yerinde incelediğimde, Hasan'ın 300 metre kadar derinlikte bir kovuğun içinde büzülmüş halde, göğsünü içerden parçalayan tek bir özel kurşunla ölmüş olduğunu gördüm. Bunları örnek olsun diye söylüyorum. Sorgu sırasında yetkililer de bana "Apo, komutanların sana yanlış raporlar gönderiyordu. Biz bunları fark ediyorduk" demişlerdi. İşte bunlar sonradan kaçan Botan ve onun gibi komutanlardı. Söylediğim gibi, bilgim dışında onaylamadığımız pratikler de yaşandı. Duruşmalarda da söylemiştim, savunmalarımda da değinmiştim; 20 yıl boyunca aynı zamanda bu tür anlayışlarla da mücadele ettim. Zaman zaman beni bile kandırdılar.

Özgür birliktelik için adım atılacaksa elimden geleni yaparım

Basından okumuştum, cumhurbaşkanı tarafından Jak Kamhi'ye Türkiye'nin en yüksek devlet madalyası verilmiş. Bu madalyayı O'na boşuna vermiyorlar. Ben ta başından söylemiştim; bir taraf İsrail'den yardım alıyor, sırtını oraya dayıyor. Bir tarafsa Suudilere, Dubai Emiri gibi arap şeyhlerine sırtını dayıyor, para yardımı alıyor. Bu çok açık ortadadır. Bu iki kesim de kendisini hem milliyetçi hem de Atatürkçü olarak lanse ediyor. Milliyetçilik bu mudur? Yabancı sermayeye sırtını dayamak mıdır? Bunların M. Kemal'e de saygıları yok. M. Kemal olsa böyle mi hareket ederlerdi. Zamanında masonlar Selaniği alması için onu çok zorlamışlardı. Ama onu ikna edememişlerdi. M. Kemal son derece gerçekçi yaklaşmıştı. Bu son madalya olayı da kendilerine ulusalcıyız diyenlerin aslında M. Kemal'le ne kadar çeliştiğini göstermektedir. Bütün bu ve benzeri gerçeklerin Türkiye halklarına çok iyi anlatılması gerekir.

Üzerime düşeni yapmaya her zaman hazırım. Daha önce de ifade ettim; eğer gerçekten kardeşlik temelinde bir çözüme gidilecekse, özgür birliktelik için adım atılacaksa ben de elimden geleni yaparım. Bir yetkili gelip benimle bu konuları açıkça konu-

şabilir. Artık ne bir damla askerin kanı ne de gerillanın kanı aksın istemiyoruz. Bu duruma son vermek gerçekten mümkündür. Yeter ki taraflar bu konuda irade göstersinler ve samimi olsunlar. Sonuç olarak da parlamentoda bir grup var. Parlamentoda barışın ve diyalogun yolu açılabilir.

Savunma düzenine geçmeyen bir toplumun korunabilmesi mümkün değildir

Hücre cezasının uygulanmasına başlandı. Sekizinci gününe girdi. Operasyonlar yoğun olarak devam ediyor sanırım. Cenazeler de verilmiyormuş. Ailelerin avukatları başvuruda ve suç duyurusunda bulunabilirler. Bu konuda gerekli girişimlerde bulunsunlar.

Kahtaniye'de ezidilerin katledilmesi büyük bir olaydır. Ezidilerin katledilmesi tehlikesine karşı daha önce de uyarmıştım. İran ile ilgili de uyarı yapmıştım. İran çok acımasızdır, güçlü devlettir, katliam yapacaktır. Orada tehlike altında bulunan bir kısım halkımızın güvenli bir bölgeye, Bradost bölgesine taşınması gerektiğini belirtmiştim. Bu konuda bir şeyler yapılıyor mu, söylediklerimi yerine getiriyorlar mı, bilmiyorum. Oradaki savunmasız halkımızın güvenli bölgelere taşınması ve BM şemsiyesi altına alınması sağlanabilir.

PKK yeterince sağlıklı anlamıyor. 1915'lerden önce Ermenilerin çok destekçileri vardı. Uluslararası güçler anlaştılar ve desteklerini çektiler, yalnızlaşan Ermeniler 1915'teki katliamdan kurtulamadılar. Şimdi Rumlara, Ermenilere yaptıklarını Kürtlere de yapmaya çalışacaklar. Kürtleri birçok bölgeden kovmaya, çıkarmaya çalışacaklar. Ama Kürtlerin sığınabileceği bir oluşum var Güney'de.

"Ezidilere yönelik saldırıların olacağı konusunda uyarmıştım. Kerkük'te de her gün katliam oluyor. Halkın kendisini savunma olanaklarını sağlarlarsa öyle köylerin içerisine gidip araçla, 500 kiloluk patlayıcılarla eylem yapamazlar. Şengal katliamı, İran operasyonları, napalm kullanılması hadisesi ve bana uygulanan hücre cezası birbirleriyle bağlantılıdır"

Güney'deki Kürtleri BM şemsiyesi altına almaya çalışacaklar. ABD bu konuda Avrupa ile anlaşmış olabilir. İran, Türkiye, Suriye de Kürtlere bütün güçleriyle yüklenmeye çalışacaktır. ABD belki de bu üçlü baskıyı kırar. Hangi olasılığın güçlü geleceğini ileride göreceğiz.

Savunmasız bırakılan halkımızın tedbirlerini almıyor

Talabani ve Barzani ezidiler ile ilgili savunma düzeni almadığı için bu katliama yol açıldı. Savunma düzenine geçmeyen bir toplumun korunabilmesi mümkün değildir. Talabani, Barzani de her zaman öyle çok direnebilecek durumda değiller. Konjonktüre göre siyasi duruşları değişiyor. PÇDK de çok yetersiz, görevlerini yapamıyor. Oradaki savunmasız bırakılan halkımızın tedbirlerini almıyor. Savunma düzenine geçip katliama engel olamıyor. Savunma düzenine geçmezsen halkı nasıl koruyabilirsin? Talabani, Barzani için de işbirlikçi kavramını kullanmıyorum, onları bu şekilde suçlamıyorum, ama onlar da görevlerini yapmıyorlar. Bu konuda yorum yapmak istemiyorum.

Suriye, Türkiye ve İran bu tür eylemleri ileride daha da çoğaltacak, daha büyük eylemler olacak. İran hizbullah üzerinden, Suriye ise Arap örgütleri üzerinden katliam yapacak. Kemalist aydınların tasfiye edilmesi de bununla bağlantılıdır. Uğur Mumcu, Bahriye Üçok, Ahmet Taner Kışlalı ve diğer Kemalist aydınların öldürülmesinin ardında İran vardır. Devlet de buna yeşil ışık yaktı ve katliamların önünü açtı. Yeşil ışık yakılmasından dolayı Batman ve diğer bölgelerde bize karşı savaşıp, binlerce insan öldürdüler. Baskın Oran da Kemalist bir aydındır. Onun için bahsetmiştim. Ama onlar da zayıftırlar, sayıları azdır. Uyarıyorum! Daha önceden de uyarmıştım ezidilere yönelik saldırıların olacağını. Neden güvenlik önlemi almıyorlar? Kerkük'te de her gün katliam oluyor. Halkın kendisini savunma olanaklarını sağlarlarsa öyle köylerin içerisine gidip araçla, 500 kiloluk patlayıcılarla eylem yapamazlar. Şengal katliamı, İran operasyonları, napalm kullanılması hadisesi ve bana uygulanan hücre cezası birbirleriyle bağlantılıdır.

İran saldırıları sonucunda köyler boşaltılmıştı. Halen devam ediyor herhalde. Haciümran bölgesinde 5 metre yükseklikte 4 km uzunluğunda beton duvar örüyormuş. Türkiye'de de Irak sınırında 470 km uzunluğunda duvar örme düşüncesinin tartışıldığı, Ankara'da bunun planlarının yapıldığı yazılıyor. Bu, hükümetin planıdır. Yeni Şafak gazetesinin görüşü hükümetin görüşüdür. Duvar örmekle oradaki insanları tamamen kendiniz ayırmış olursunuz. İsrail-Filistin arasında örülen duvar gibi.

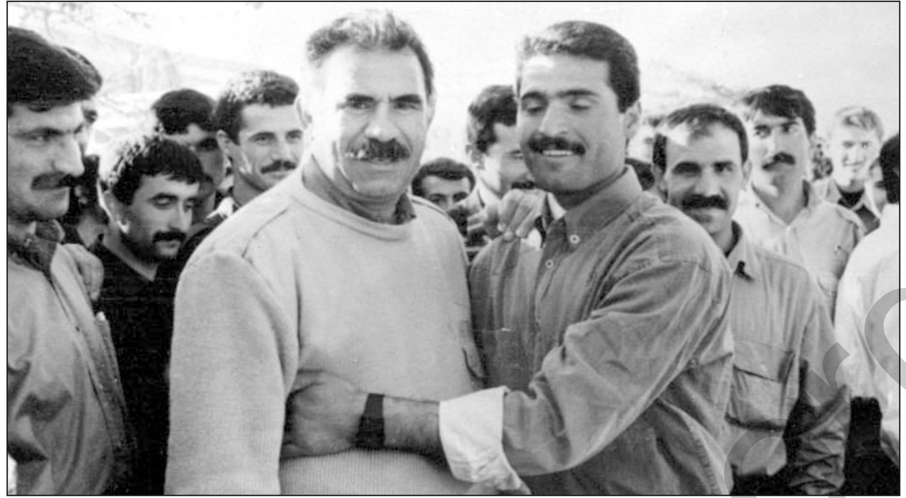
Doğu'da Komela ve İ-KDP gibi örgütler önemli oranda zayıflamışlar ve diğer gruplarla birlikte PJAK'a karşı tavır almışlar galiba, bir dönem Türkiye'deki küçük örgütlerin PKK'ye karşı takındıkları tavır gibi. Bu sorunlar aşılır.

AKP'nin yükselişi marifet değil devlet düzenlemesidir

AKP'nin yükselişi, % 46'lık bir oy alması sadece AKP'nin marifeti değil, demokrasi de değildir. Sahte demokrasidir, devletin işidir. Yani bir devlet düzenlemesidir. Sezer ve CHP, hepsi anlaşmıştı, AKP'nin yükselişini sağladılar. Ilımlı islam modelini getirttiler, islam modeli değil. Bu devlet düzenlemesine göre AKP'ye bir rol verildi, CHP'ye ayrı, MHP'ye ayrı bir görev verildi. MHP'nin İç Anadolu'da oy alması sağlandı. CHP'ye aldığı kadar oy sağlandı. DTP'de de bazı şahıslar üzerinden yapmaya çalışacaklardır. DTP devletle görüşmesin demiyorum. Devletle, başka kurumlarla, herkesle de görüşülebilir. Bunlar bir partinin siyasi faaliyetleridir, fakat ilkeli siyaset yapılmalıdır.

AKP de bundan böyle tek taraflı bir düzenleme yapacak. İlk savunmamda "güdümlü demokrasi" tabirini kullanmıştım. AKP de bundan böyle güdümlü demokrasiyi geliştirecek. Yani her şeyi bir devlet düzenlemesi etrafında yapmaya çalışacak. Demokrasinin tanımı olan, devlet müdahalesi olmadan toplumda kendiliğinden bir gelişme varsa, bunu engelleyecekler. 8 yıl evvel yetkililere, tek taraflı adım atamazsınız demiştim. AKP bundan sonra güdümlü demokrasiyi işletecek, bölgede insanları işsizleştirip yoksullaştıracak, tarikat şefleri ve aşiret kalıntılarına dayanacaktır. Gerçek tarikatları kastetmiyorum. Gerçek tarikatlar, dürüst tarikatlar vardır, bunlara bir diyeceğim yok. Ama bu tarikatlar gerçek tarikatlar değil, bunları iyi tanıyorum. Bunlar namaz dahi kılmazlar, oruç tutmazlar. Her birinin bir sürü karısı, şuyu buyu vardır. Bunlar sahtekardırlar, bunlara çok dikkat edilmesi gerekir. İşsizlikle, yoksullukla bunlar insanları kandıracaklar.

Belediye başkanlarının üzerine de gidecekler, daha fazla da gidebilirler. Daha fazla üzerlerine giderlerse görevden de alabilirler. Bu mantıkları demokrasi ile bağdaşmıyor. AKP, tarikat şefleriyle kurduğu ilişkilerle bölgede oyunlar içerisindedir. M. Kemal 1920'lerde tarikatları tasfiye etti. Nedeni dine karşı olduğundan değildi. Gericidirler diye tasfiye etti. Bundan sonrada tek taraflı olarak ciddi olmayan birkaç düzenleme yapacak, bizi de muhatap almamaya çalışacaklardır. Ağar'ı tasfiye ettiklerine göre, beni muhatap almalarını beklemek saflık olur. Ağar, Türkiye'de gerçekten liberal demokrasiyi istiyordu, kendini buna hazırlamıştı. Daha önce de bunu ifade etmiştim; Ağar devletin en tepesinde güvenlik ve idari hizmetlerde bulundu. Devlete en çok

hizmet eden biriydi. Devlet Ağar'ı istemedi ve tasfiye etti. Ağar'ı tasfiye ettiklerine göre beni hayli hayli tasfiye etmeye çalışacaklardır.

Buradaki koşulların çok ağır

PKK beni pratik Önder olarak görüyor. Bu doğru bir anlayış değil. Biz devletin esiriyiz, devletin elindeyiz. Buradan pratik önderlik yapamam. Benim buradan pratik önderlik yapamayacağım anlaşılmalıdır. Onlar da bunu anlamak zorundadırlar. Bunu herkes bilmeli. Tecrit çok ağır bir şeydir. Burada sanki bir tabuttayım. Tabutta olan birisi dışarıya seslenemez, dışarıyla konuşamaz. Bu durumda iletişim ne kadar sağlıklı olabilir. Pratik önderlik günlük en az kırk talimat gerektirir. Ben bunu bu koşullarda nasıl yapabilirim. Bu koşullara rağmen benim pratik önderlik yapmam haksızlık olur, ahlaki de olmaz. Devlet müsaade etse bile ben yapmam. Kendileri hangi örgütlenmeyi yapacaklar, nasıl başarılı olacaklar, nasıl örgütlenecekler, başarılı olacaklar mı olmayacaklar mı, ben bilemem, karışamam.

Bir iki konuda açıklamada bulunmuştum. Devlet de bundan dolayı disiplin cezası verdi. Devletin bana disiplin cezalarını vermesinde, benim bu duruma gelmemde PKK'nin de sorumluluğu vardır. PKK beni pratik önder olarak görüp ona göre davranıyor, devlet de bunu görüyor ve ciddiye alıyor. Konuşmalarıma ceza vermeye çalışıyor. Devlet istese her sözüme farklı bir anlam biçip disiplin cezalarıyla beni boğabilir, ama devlet anlayışlı bile davranıyor.

Avukatlarım da Avrupa'daki, AİHM'deki davalarımı takip etmeye devam edip, haklarımı korumak için hukuki mücadele verebilirler. Yunanistan'daki davayı da açabilirler. Orada hakkımda verilen karara itiraz eder veya yeni bir dava açabilirler. Bu mümkün olmazsa, durumu AİHM'e taşıyıp orada da dava açılabilir. Bunun bir yolu bulunmalı.

Buradaki koşullarım çok ağır. Hiç kimse bu şartlara dayanamaz. Benim yerimde siz olsaydınız ancak üç gün dayanabilirdiniz, bas bas bağırıp kafanızı duvarlara çarpardınız. Ben yine de dayanmaya çalışıyorum. Bu koşullarda farklı bir yola da başvurabilirdim; Kemal Pir ya da diğerleri gibi anlık çok şiddetli bir direniş gösterebilirdim. Ama bunları bu koşullarda yapmayı doğru bulmuyorum. Kaldı ki bunun yararı da yok. Çok düşündüm, yaşamam daha yararlı olabilir. Bu şartlara rağmen dayanmaya, görüşlerimi ifade etmeye çalışıyorum.

Her şeye rağmen bu süreci bundan sonra da götürmeye çalışırız. Vicdanlı olunmalı. Benim içinde yaşadığım koşullar her yerde anlatılmalı. Halit Çelenk, Deniz Gezmişin avukatıydı. Halit Çelenk Deniz Gez-

"Ben ancak politik görüşlerimi ifade edebilirim, pratik önder olamam. Bazı özdeyişlerim var, onları ifade ediyorum. Herkes beni pratik önder olarak görüyor; PKK pratik önder olarak görüyor, DTP pratik önder olarak görüyor. Benim gelip onları kurtarmamı bekliyor. Ben tanrı değilim, bir kahraman da değilim. Sadece dürüst, vicdan sahibi bir demokrat, halkçı biriyim"

miş'e ilişkin birkaç kitap yazmıştı. Kaldı ki Deniz Gezmiş 1-2 yıl hapiste kalmıştı. Ben 9 yıldır buradayım. Avukatlarım da koşullarımla ilgili en az 5-10 kitap yazabilirdi. Bana acıyın demiyorum, ama yapılacak çok şeyin olduğunu ifade etmek istiyorum.

İktidar olma hastalığı bir nebze herkeste vardır

Ben ancak politik görüşlerimi ifade edebilirim, pratik önder olamam. Bazı özdeyişlerim var, onları ifade ediyorum. Herkes beni pratik önder olarak görüyor; PKK pratik önder olarak görüyor, DTP pratik önder olarak görüyor. Benim gelip onları kurtarmamı bekliyor. Ben tanrı değilim, bir kahraman da değilim. Sadece dürüst, vicdan sahibi bir demokrat, halkçı biriyim. Benim ideolojik, felsefik düşüncelerimle ilgili 500 kitabım var her şey var orada, alsınlar okusunlar daha ne istiyorlar benden. Bu şartlarda kimseyi kurtaramam.

Avrupa'daki davalarım devam edecek, bunları birlikte takip etmeye devam edeceğiz. Görüşlerimi ifade etmeye devam edeceğim. Yeni bir savunma hazırlıyorum. Çok kapsamlı, çok değişik bir savunma, yazmaya başladım. Uzun zaman alacak. Avukatlarım da savunmamı hukuk tekniği bakımından inceleyebilir.

Bana bağlı olduğunu iddia edenlerin gözyaşı dökmesi ve maruzat bildirmesi doğru değil. Kimse bana bu tür mazeretlerle gelmesin. İktidar hastalığı ile en çok ben savaştım. İktidar olma hastalığı bir nebze herkeste vardır. Bunu herkes için söylüyorum. İktidar odaklarıyla, oyunlarıyla savaşamayacaklarsa bu işe girmesinler. Değer aşınması varsa, aşındıranların üstüne gideceksiniz. Bunu kimseye bireysel olarak söylemiyorum, herkes için söylüyorum. Herkes sorumluluğunu tam yerine getirecek. Bir şey yapamayan, mücadele edemeyen herkes bana göre sadece insan taslakları niteliğindedir. Siyasetçiysen siyaseti tam yapacaksın, demokratsan tam bir demokrat olacaksın. Demokratlığın ilkelerini yerine getireceksin. Gerillaysan gerillacılığını tam yapacaksın, avukatsan avukatlığını tam yapacaksın. İşini tam yapamayacaksan bu doğru bir anlayış olmaz.

Mandela'ya selamlarımı gönderiyorum, ona adıma şunlar iletilebilir: Benim Afrika yolculuğum Güney Afrika'ya ulaşmak ve kendisiyle görüşmek amaçlıydı. Daha sonra Kenya oyununu karşıma çıkardılar ve beni engellediler. Onların mücadelesine yüksek değer biçiyorum. Bizim mücadelemize bakışlarını değerli buluyorum.

Herkes için söylüyorum; herkes bu süreçte görev almalıdır.

Basında Irak'ta Bush ve Talabani'nin görüştüğü belirtiliyor. Talabani, Barzani ve Bush önemli kararlar alacaklar. Daha iyi gelişmeler de olabilir, daha kötü gelişmeler de. ABD'de Kerkük referandumunun ertelenmesi mi tartışılıyor? Ne referandumu! Kerkük'te her gün katliamlar oluyor. Bu sahtekarlıktır. Kerkük'te her gün bomba patlamıyor mu? Bir de Güney'de AKP ile ilişkili Adalet ve Özgürlük Partisi'nin kurulduğu belirtiliyor. Kurup ne yapacaklar, herhalde birtakım şeyleri hesaplıyorlar.

Demokratik özerklik demokratik siyaset demokratik toplum demokratik cumhuriyete dayanır

Bir savunma hazırlıyorum. Verilmeyen 125 sayfalık savunmadaki görüşlerimi de içeriyor, hatta aşıyor. Son hücre cezasına ilişkin de 5 sayfalık bir dilekçe yazmıştım. İnfaz hakimliğinden cevap geldi. Dilekçemi cezaevi idaresine ve savcılığa göndermişler. Ordan alınabilir.

Son 5 sayfalık savunmamda da savcılara söyledim. Benim görüşlerim şunlardır, beni yargılayacaksınız bunlardan yargılayın. Bunlar benim doğru bildiklerimdir. Benim siyasi bir kişiliğim var, sorumluluğum gereği bunları söylemek zorundayım. Beni hücreye de atsanız bunları söylemeye devam ederim. Ama benim görüşlerimi herkes doğru bilsin, görüşlerim bunlardır diye belirttim. Önceki cezalarda olduğu gibi, cımbızla birkaç cümleyi alıp ceza vermeleri doğru değil. Savunmamda bütün bunları işliyorum.

Avrupa Konseyi buradaki koşullarımı çok iyi biliyor. Buraya getirildiğim ilk gün CPT'den bir kişi de buradaydı. Koşullarımı onlarla görüşüp öyle belirlemişler. Hatta o zaman bana "şimdi koşullarınız bu, biz izlemeye devam edeceğiz" diyordu. O gün burada olduklarına göre onlar da biliyordu. Bu nedenle onların da sorumluluğu var. Bu komployla amaçlanan PKK'nin, daha doğrusu Özgürlük hareketinin tasfiyesiydi ve birçok devlet yer aldı. Avrupa Konseyi, Rusya, ABD, Yunanistan, tabii İsrail, İran ve Suriye daha sonra ikili görüşmelerle bağlandılar, Güney'deki federe yapı bir bütün olarak bu işin içindeydi.

Bizim tasfiyemiz karşılığında her devletin kendine göre bir hesabı vardı. Avrupa'nın ekonomik istekleri vardı, Türkiye ekonomisi onlara açılmadı mı? Türkiye ekonomisinin % 50'sini götürmediler mi? Rusya daha ben oradayken doğal gaz ile ilgili Mavi akım projesini imzaladı ve beni çıkardı. Yunanistan'ın Türkiye ile Kıbrıs ve Ege meseleleri çözülecekti, bu süreç devam ediyor. Söylediğim gibi, amaç bizi, Özgürlük hareketini tasfiye etmekti, ama işler her zaman beklendiği gibi olmuyor, kağıt üzerinde planlandığı gibi yürümüyor. Özgürlük hareketi, biz, gördüğünüz gibi halen buradayız. Bu yaşadıklarımız ABD'nin Ortadoğu'ya dönük planlamalarından bağımsız değildi. Ama söylediğim gibi, işler planlandığı gibi yürümüyor.

Geçtiğimiz haftalarda Altan Tan'a ilişkin olumlu sayılabilecek değerlendirmeler yapmıştım, ama bunu bir özeleştiri olarak söylüyorum. Hatta ken-

“Otoriter cumhuriyetten demokratik cumhuriyete geçişi sağlamak gerekiyor. Benim söylediğim de otoriter cumhuriyetten demokratik cumhuriyete geçiştir. Ama AKP’nin duruşu cumhuriyetin bütün kazanımlarını tehdit etmektedir. Cumhuriyet, demokratik cumhuriyete dönüştürüleceğine siyasal islama teslim edilmiştir. Bunu açıklıkla söylüyorum ve bu Baykal eliyle yapılmıştır”

disiyle konuşulabilir, görev de alabilir demiştim. Daha sonra gazetedeki yazısını okudum, ihale işlerine de karışmış. Alevi ve ezidi Kürtleri, solcuları Kürtlerin başına getirdiğimi söyleyerek, güç kaybetmemi sağlamaya çalışıyorlar. Böylece kitleden uzaklaştıracaklar, kafa karıştıracaklar, nifak sokacaklar, beni halkın gözünde düşürmeye çalışıyorlar. Duruşumdan dolayı benden nefret ediyorlar, ellerinden gelse bir kaşık suda boğarlar.

Bunlar bir ekiptir ve bilinçli hareket ediyorlar, bunların oyununa gelmemek lazım. Halkımıza bu oyunlar iyi anlatılmalı. Bazı isimler de vereceğim; Ali Bulaç, Altan Tan, Mehmet Metiner gibi.

Bektaşi tarikatının tasfiyesinden sonra Nakşilik devlet tarikatı haline geldi

Bunlardan ikisi daha önce partide de görev almışlardı. Daha önce bunlarla görüşülsün demiştim, ama şimdi tekrar söylüyorum, özeleştiri olarak anlayabilirsiniz; onlar hakkında yanılmışım. Bunlar Kürt işbirlikçileridir. Halkın bunları tanıması gerekiyor. Bunlar AKP’nin içindeler, hepsi Güney’de çok büyük ihaleler alıyorlar. Bu ihaleler dışında da milyarlarla para aktarılıyor. Bir ayakları her zaman Güney’dedir. Bunlar Türkiye’nin ajanıdır demiyorum. Ajandırlar, ama karmakarışık ilişkileri var.

Bunlar aynı zamanda Nakşi geleneğinden geliyorlar. Bunlar gözü kara adamlardır. Bunların mazisi Sultan Mahmut’a kadar gider. O dönem, Yeniçeri Ocağı’nın kaldırılmasına, 1826’lara kadar gider. Yeniçeri Ocağı Bektaşi tarikatıydı, biliyorsunuz. Büyük bir katliamla tasfiye edildikten sonra, Nakşilik bir çeşit devlet tarikatı haline geldi ve onların yerine geldi. Tabi bu gelişmelerle birlikte Yavuz Selim döneminde başlayan Kürtlerin mirlikler dönemi de sona ermiştir. Mirlikler düzeninin yerini tarikatlar ve şeyhler almaya başlamıştır. Mesela Halidi Bağdadi var, Süleymaniyelidir. Ondan sonra bugüne dek Nakşi geleneği devam etmiştir.

M. Kemal zamanında Seyit Abdülkadir de bu geleneğin temsilcisidir. M. Kemal kendisine İngiliz süsü verilmiş iki ajan gönderip düşüncelerini öğrenmiş ve İngiliz yanlısı olduğu için ilk idam edilenlerdendir. Said-i Nursi de Nakşilik geleneğinden gelir, biliyorsunuz; Teşkilat-ı Mahsusa’nın adamı olarak Moskova’dan Şam’a kadar görev yapmıştır. M. Kemal cumhuriyetin başında Said-i Nursi ile görüştü, cumhuriyet için çalışmasını istedi. Said-i Nursi buna yanaşmadı ancak bildiğiniz gibi Şeyh Sait isyanına da katılmadı, kenarda durdu.

Siyasal islam, cumhuriyetin başından beri partilerle ilişkili. Geçmişte DP, daha sonra AP ve Milli Selamet, şimdi de AKP ile devam ediyor. Bu yeni bir şey değil. Siyasal islamın bir kanadı Suriye üzerinden Suudilere dayanıyor, oradan ekonomik yardım alıyor. Bir kısmı da İran ile ilişkili. Binlerce Kürt yurtseverini vahşice katleden hizbullah bunlardan bağımsız değildir. Bunlar halkımıza iyi anlatılmalıdır. Yaşanan vahşeti unutmamak gerekiyor. Diyarbakır’da insanlara arkadan yaklaşıp baltayla ya da enselerine tek kurşun sıkarak binlerce gariban Kürt yurtseverini öldürmediler mi? Bıraksalar hepimizi vahşice katlederler. Önce Bahriye Üçok, Uğur Mumcu gibi sol Kemalistleri katlettiler, daha sonra devlet –ki devletin tümünü zan altında bırakmak istemem– bazı valiler ve garnizon komutanları eliyle özellikle 1992’de hizbulkontra olarak Kürtlere karşı kullandı. Örneğin Batman Valisi. Diyarbakır mahkemesi yıllar sonra verdiği kararda, bu yöntemin ne kadar hatalı olduğunu belirtiyordu. Yani mahkeme bile bunu kabul edilemez bulmuştu.

Bugün artık M. Kemal’in cumhuriyeti bitmiştir, Ilımlı islam dönemi başlamıştır. Bunun böyle olmasında Baykal’ın çok büyük günahı vardır. Ordudan da bir kesimin katkısı oldu buna. Baykal, kemalizmin sol demokrat yorumunu yaparak güncelleştirebilseydi, bunun önüne geçebilirdi, ancak ulusalcı faşist söylemde direndi ve bugünkü gelişmelerin önünü açtı. Baskın Oran gibi kemalistleri bu yüzden sık sık anıyorum. Onların gerçek kemalistler olduğunu ve bu tehlikeyi görmesi gerektiğini düşünüyorum. Baskın Oran iyi bir hocadır, demokrattır, ama tehlikeyi tam olarak göremiyorlar. Bu, sadece Kürtlerle ilgili değil. Ben de başında siyasal islamı önemsemedim. Bir dönem gençliğimde, lise çağlarımda içlerinde yer aldım, daha sonra sosyalizm düşüncesiyle tanıştım. İdeolojilerinin tehlikesini göremedim, bir avuç softa deyip geçtim, ama yanıldığımı sonra anladım. Bunlar öyle çok basit değil, çok planlı, kapsamlı çalışıyorlar. Son derece acımasızlar. Özellikle İran’a dayananlar.

İran’ın komplocu geleneği çok eski ve meşhurdur. İran’ın komplocu geleneğini Iraklı Kürtlerden

öğrendim. Bilindiği gibi Büyük Selçuklu Veziri Nizamülmülk, dini kisve altında bir Haşhaşinin elini öpme bahanesiyle yanına yaklaşıp çorabından çıkardığı hançeri saplamasıyla öldürülmüştür. Ben de benzer bir anımı anlatayım: Beni Suriye'de görmeye gelen bir İranlı ile aynı odadaydık. Elbiselerini almak için arkamda duran valizinin başına gidince bu olayı hatırladım ve yönümü İranlıya döndüm. Adam benim bunu yaptığımı görünce şaşırmıştı. Hizbullah da aynı yöntemleri uyguluyordu. Normal sizin gibi kıyafetler giyip, hiç belli etmeden arkadan yaklaşıp gariban yurtsever insanlarımızı katletmedi mi?

Danıştay baskınını yapan Alpaslan Arslan ifadesinde "Cumhuriyet gazetesine bomba attım, cumhurbaşkanını da vuracaktım" diyor. Adam rahat rahat konuşuyor. Öyle sabukluyor diye düşünmeyin, söylediklerinde gerçeklik payı vardır. Bu adamlar gözü karadır, arkaları da boş değildir. Radikal islam falan diyorlar, ama bunlar siyasal islamdan bağımsız değil. O da, İstanbul'daki sinagog saldırılarını yapanlar da Bingöllü değil miydi?

Bir de bu Velioğlu ekibi vardı, onlar da Mardin ekibiydi. Hizbullah'ın 1992'de kullandığı yöntemleri şimdi bunlar kullanıyor. Bunlara dikkat çekmek istiyorum. Bunların hepsi Kürt değil mi? Halkımız bu tehlikelere karşı uyanık olmalıdır.

Türkiye iki çizgi arasında seçim yapmak zorunda değil

Boşuna güdümlü demokrasi tabirini kullanmadım. Türkiye'de CHP ve MHP, devlet bürokrasisinin de bir kesimini yanına alarak faşizme varan bir ulus devletçilik geliştiriyorlar. Kürtleri tamamen dışlayan, Kürtlere hiç yer vermeyen bir duruşları var. AKP ise islamı kullanarak işbirlikçi Kürtlerle, işte bu yukarıda bahsettiğim Kürtlerle siyasal islamı geliştirerek cumhuriyeti bugünkü haline getirdi. CHP'nin ülkücülerden daha koyu faşizan ulus devleti savunan kızıl elmacı çizgisiyle AKP'nin siyasal islam çizgisi arasında tercihe zorlanıyoruz. Sadece Kürtler için söylemiyorum. Bu iki çizginin dışında demokratik cumhuriyetin benim çizgim olduğunu belirtiyorum.

Türkiye iki çizgi arasında seçim yapmak zorunda değil. Demokratik cumhuriyet seçeneğinin yeniden ciddi biçimde tartışmaya açılmasını istiyorum. Demokratik cumhuriyet üniter yapıyla da, sınırlarla da çelişmiyor. Bu söylediğim kemalizm ile de çelişmiyor. M. Kemal cumhuriyeti kurmuştur, otoriter cumhuriyetten demokratik cumhuriyete geçişi sağlamak gerekiyor. Benim söylediğim de otoriter cumhuriyetten demokratik cumhuriyete geçiştir. Ama şu an AKP'nin duruşu cumhuriyetin bütün kazanımlarını tehdit etmektedir. Atatürk'ün cumhuriyeti demokratik cumhuriyete dönüştürüleceğine siyasal islama teslim edilmiştir. Bunu açıklıkla söylüyorum ve bu Baykal eliyle yapılmıştır.

Baykal yürüttüğü kötü siyaset tarzı ile bunlara sebep olmuştur. Baykal'ın oynadığı rolü DTP içinde oynayacak biri de olabilir. Baykal şimdi de bas bas bağırıyordur. Ordunun da bir bölümünü –bütünü diyemiyorum– arkasını alarak seçime gitti, ama seçimlerin sonucu ortada. Darbe yaptırmaya da çalıştı. Sonuç alamadı. Muhtemelen şimdi yine çalışacaktır. Ama büyük ihtimalle sonuç alamayacaktır. Baykal, kalelerini bir bir AKP'ye kaptırdı. Bunu zaten tartışacaktım, ama yeri gelmişken bahsetmek istiyorum.

Siyaset uzağı ileriyi görme sanatıdır

Baydemir'in bazı açıklamaları olmuştu. Bizimkiler uyanık olmalı. AKP çok sistemli çalışıyor. Doğrudur, devletin bütün imkanlarını kullanarak üzerlerine gidecekler. Seçimlerde halka ekonomik yardım da yapmışlardır oy almak için. Ben belediyelerin ekonomik olarak çıkar elde ettiklerini söylemiyorum, ama belediyecilik böyle yapılmaz. Siyaseten gerekli ciddiyeti, duruşu göstermezseniz AKP sizi aşıp geçer. Daha önce defalarca söylemiştim; doğru siyaset yürütmezseniz sizi tasfiye ederler. Siyaset dediğiniz uzağı, ileriyi görme sanatıdır. Benim için siyaset budur. AKP'nin bölgeye yöneleceği çok önceden belliyken, tedbir almadılar, halkı bu konuda örgütlemediler. Halkın demokratik örgütlenmesini sağlayın, halkı binlerce sivil toplum örgütü ile toplayın demedim mi? Bu kuşatmayı ancak bu şekilde aşabilirsiniz.

Bu işler söylemekle olmaz. Baykal'ın kalelerini birer birer düşürdüler. Senin kaleni de düşürürler. AKP'nin arkasında ABD dahil uluslararası güçler vardır. Ordunun bir kısmı da AKP'nin karşısında duramadı. AKP sizin bütün ekonomik olanaklarınızı kesecek. Sonra da halkımıza gidip, bunlar çalışamıyor, bunlar beceriksiz diyecektir. Demeye de başladılar. Siz halkımızı başınıza toplayacak, AKP'nin Kürtlere yönelik politikalarını deşifre edeceksiniz, siyasal islamın hizbullah pratiğini unutturmayacaksınız.

Şimdi yeni anayasa tartışması yürütülüyor galiba. Bu konuya ilişkin şimdiden söyleyeyim; demokratik özerklik sağlanmazsa benim oyumun rengi hayırdır. Eğer demokratik özerkliğe ilişkin tutumlarında bir değişiklik olmazsa, Kürtlere önerim budur. DTP ye önerim de demokratik özerkliği siyasal programlarına almalarıdır. Bunları öneri olarak söylüyorum. Yoksa öyle DTP benim kurduğum bir partidir şeklindeki iddialar gerçekçi değildir. Ben sorumluluğum gereği bu önerileri yapmak zorundayım. Uyup uymamak onların sorunudur, düşüncelerimi söylüyorum. Devlet de alıp kullanabilir, DTP de. Ben Kürtlere önderlik ettim. Sonra Apo bize

önderlik etti, başımıza bütün bunlar geldi, bizi yarı yolda bıraktı demesinler diye uyarılarımı yapıyorum.

Daha önce uyardım ezidilere saldırı yapılabilir diye, tehlike altındaki halkı Bradost bölgesindeki güvenli alanlara taşıyın demiştim, işte görüyorsunuz. Ne kadarı hayata geçiriliyor, bilmiyorum.

Siyaset ciddi bir iştir ciddi siyaset yapsınlar

Şimdi de üzerime düşen uyarı görevimi yapıyorum. DTP doğru siyaset yapmalı, halkla iç içe olmalı. AKP halka gidiyor, siyaseti halka indiriyor. AKP'nin yaptığı çalışmanın bin katını yapmalı. Demokratik toplumun bir gereği olarak mahalle mahalle, köy köy, hatta sokak sokak örgütlenmelerini önermiştim. Her türlü demokratik örgütlenmeyi yaratın; demokratik toplum, demokratik kadın, demokratik gençlik, demokratik çevre, demokratik ekonomi, demokratik sanat, demokratik kültür vs. Siyaset ciddi bir iştir. Ciddi siyaset yapsınlar. Yoksa bırakıp gitsinler.

Daha önce de söylemiştim. Uyarılarımı ne kadar ciddiye aldılar? Belediye başkanları tasfiye de edilebilir. Sen bunlara karşı ne önlem aldın? Karşınızdakiler çok acımasızdırlar, sizin canlarınıza da yönelebilirler. Hatta burada beni de öldürebilirler. Siz buna ne diyebilirsiniz. Ben ne yapabilirim ki? AKP'nin bu gücü var. Siyaseti yapacaksanız bunları göreceksiniz, yoksa yaptığınıza şarlatanlık derim. Bunu daha önce de size defalarca söyledim. Bunları artık bana tekrarlatmayın. İşte görüyorsunuz, ağzımı açtığımda hücre cezaları gündeme geliyor.

İşte bazıları haber gönderiyor, şikayet ediyor. Böyle siyaset olmaz. Siyaset ciddi bir iştir yapacaksanız ciddi ciddi yapın, öyle şikayetle ağlayarak siyaset olmaz. Böyle ciddiyetsiz siyasetiniz devam ederse ben de desteğimi çekerim, beni sevenlere, taraftarlarıma artık sizi desteklemediğimi söylerim.

Belediye başkanlarını da DTP'yi de tasfiye edebilirler. Ben onların tasfiyesine değil, halkın onlara verdiği desteğe, emeğine, binlerce öldürülen yurtseverin dökülen kanlarına acıyorum. Siyaseti yapacaklarsa bunu bilerek yapsınlar.

Gül'ün gezisi Kürtleri tasfiye hareketidir

Gül'ün gezisi Kürtleri tasfiye hareketidir. Gül'ün gidişi Kürtlerin tasfiyesinin başlangıcıdır. Bunun görülmesi gerekiyor. Bunu bilerek politika yapsınlar. AKP'nin arkasında uluslararası destek var. Bizi tasfiye edecekler, bir iki kültürel hakkı tanıyacaklar, AB'ye karşı da KDP, HAK PAR gibi partilerin çalışmasına göz yumacaklar. Bunları öne çıkaracaklar.

Bu böyle olmaz. Adamların amacı belli, seni tasfiye etmek istiyor. Siyaset yapacaksanız ilkeli siyaset yapın, sizi tasfiye etmeye çalıştıkları gerçeğini görerek siyaset yapın. Cumhurbaşkanı ile görüşülmesin demiyorum, ama bunlar bilinerek görüşülsün. Konsensüs sağlanmış ve tasfiye de başlamıştır. Gül'ün cumhurbaşkanı seçildiği gün beni tecride aldılar, bu tesadüf müdür? Normalde böyle günlerde af çıkarılır. Bir yandan da çatışmalar devam ediyor.

Cumhurbaşkanlığını ve başbakanlığı bizim üzerimizden yaptıkları siyasetle aldılar. AKP çatışmaların sona ermesini istemez, çatışmalar üzerinden kendisini var ediyor. Erdoğan da siyasetini yürütürken bazı adımlar atıyor, ama kendisi de bunun nereye varacağını bilmiyor. Çözüme dönük herhangi bir mesajları var mı?

Vatandaşlık tanımı ile ilgili tartışmalar basına yansıyor. "Türkiye cumhuriyetinde yaşayan bütün etnik gruplar Türk'tür" şeklinde bir tanımdan bahsediliyor. Bu kabul edilemez. Bu şekildeki bir tanım dayatma olur. M.Kemal bile "ne mutlu Türküm diyene" sözünü o dönem hor görülen Türk kimliğini onure etmek için söylemişti. Osmanlı döneminden kalma Türklüğe yüklenen olumsuz anlamların önüne geçmek, Türklüğün utanılacak bir şey olmadığını anlatmak için bunu söylemiştir. Ben de "ne mutlu kürdüm diyene" diyebilirim, bunda bir sorun olmaz. Kürtlük utanılacak bir şey değil. Anayasada yapmaya çalıştıkları değişiklikler şekli değişikliklerdir. Özde demokratik bir değişim gerekiyor, özde demokrat değiller.

Bir belediyeler ve demokratik özerklik, bir de anayasayla ilgili olarak daha önce belirtmiş olduğum düşüncelerimi iki broşür haline getirip DTPlilere, belediyelere, aydınlara ve diğer ilgililere verirsiniz.

PJAK ve PKK zaten kendi topraklarında siyaset yapıyor. İran'la çatışmalar devam ediyor mu? İran, Suriye ve Türkiye anlaşmışlardır. Bu çok nettir, buna göre hareket edilmelidir.

Doktorlar gelmişti, bazı tedaviler uyguladılar, ilaçlar falan verildi, burun spreyi. Şimdi daha rahat nefes alabiliyorum. Ancak vücudumda kasılmalar var. Kramp biçiminde değil, tüm vücudumda kasılmalar oluyor. Eskiden de uykuda zorlanıyordum, şimdi kasılmalarla daha da güçleşti. Onun dışında sağlık eskisi gibidir.

Demokratik özerklik de demokratik siyaset, demokratik toplum, demokratik cumhuriyete dayanır. Benim KCK dediğim sistem, bunun Kürtlere uyarlanmış şeklidir. Ne ulusalcı faşist politikalar ne de siyasal islam Kürt sorununu çözebilir. Bu konuda getirdikleri hiçbi proje de yoktur. Demokratik özerklik olabilecek en makul ve uygulanabilir yegane çözümdür. Bunu savunmalarımda ayrıntılı işledim. Federerasyonun da bir çözüm olamayacağını biliyorum.

Barış mücadelesi ideolojik ve aktif savunma mücadelesiyle sonuca ulaşacaktır

"Kürtler açısından barış mücadelesi, çok güçlü bir ideolojik yapılanma, politika geliştirme ve örgütlülük sağlama biçiminde gelişme şansını bulabilmektedir. Nitekim bir özgürlük hareketi olarak gelişen PKK, belirttiğimiz koşul altında gelişme şansını yakalayıp büyüyüp süreklileşebildiyse, nedeni budur. Amansız bir biçimde örülmüş ağların içerisinden, ölüme mahkumiyetten kurtulmak ve barışın mücadelesini vermek, özgürlük hareketinin hem başarısı ve hem de insanlığına sunduğu önemli bir katkıdır"

Barış, uluslar, sınıflar, cinsler, gruplar ve bireyler arası varolan çatışmalı çelişkinin –savaş halinin– sona ermesi ve ilişkilerin birbirini anlama ve eşitlik temelinde yeniden düzenlenmesi sürecidir. Anahtar cümle, 'ilişkilerin birbirini anlama ve eşitlik temelinde yeniden düzenlenmesi süreci' cümlesidir. Bu karmaşık, hatta bazen çatışmayı da içeren bir süreçtir. Düz bir çizgide ilerlemez, tek bir yönteme bağlı olarak gelişmez.

Dünya savaşlarının insanlığa verdiği tahribat sonucunda, II. Dünya Savaşı'nın ardından, savaşın başlangıç tarihi olan 1 Eylül'ün 'Dünya Barış Günü' olarak ilan edilmesi anlamlıdır. Ancak barışı hemen ortaya çıkan bir olgu olarak değil, ilişkilerin ve çelişkilerin yeniden düzenlenmesi süreci olarak tanımladığımızda da yetersiz kalır. Bu süreç zorlu ve karmaşık bir mücadele sürecidir. Barış olgusu mücadele ayağından koparıldığında, güzel bir hayal olmanın ötesine geçilemez. Oysa barış, zengin ve güçlü mücadele yöntemleriyle bütünlüklü ele alındığında, somutlaşan ve somutlaşabilecek bir realitedir.

Dünya insanlığı ve Ortadoğu, bu somutluğu yaratacak zihniyeti ve bu zihniyet etrafında örgütlü mücadeleyi oluşturamamanın sancılarını yaşamaktadır. Aynı nedenle çatışmayı, savaşı kendi iktidarlarını devam ettirmenin temel yöntemi haline getirmiş olan egemen güçlerin sürekli savaş geliştirmesinin önünde bir engelleyici set oluşturulamamaktadır. Tabii savaştan kastımız, sadece silahla yürütülen çatışmalar değildir. Bununla birlikte özel, psikolojik savaş uygulamalarını da kast ediyoruz. Böyle ele aldığımızda, barış mücadelesinin aynı zamanda ideolojik bir mücadele olduğu görülür.

Kürtler sürekli bir barış özlemini ve arayışını yaşamıştır

Kürdistan özgünlüğüne gelirsek; Kürdistan coğrafyasının içinde barındırdığı zenginlikler, kültürel birikim, yine çeşitli uygarlıkların kesişme, geçiş hattı olması sürekli bir savaş haline neden olmuştur. Ağırlıklı dış nedenlerden kaynaklı savaş ortamı, zamanla Kürtlerin bölgede kalıcı bir güç haline gelmemesi için, Kürtler arası bir iç savaş haliyle de beslenmiştir. Tabii böylesi bir durum Kürt iç dinamiklerinin süreklileşerek büyümesini, birikmesini engellemiş ve adeta hep bir geri kalmışlık durumuna mahkum edilmiştir. 20. yüzyılın başındaysa, dört parçaya dağıtarak kimliksizleştirme, çeşitli biçimlerde eritme, inkar ederek imha sürecine tabi tutma resmileştirilmiştir. Karmaşık ve çeşitli ağlarla örülmüş olan bu savaş yazgısı Kürtleri sürekli bir savaş halinde tutarken, sürekli bir barış özlemi ve arayışını da doğurmuştur.

Burada şu ayrıntı çok önemlidir: Kürtler açısından savaş bir döneme, bir sürece has bir gerçeklik değil, çeşitli biçimlerde süreklileşen bir gerçekliktir. Kürtler açısından barış mücadelesi en fazla da bu nedenle çok güçlü bir ideolojik yapılanma, politika geliştirme ve örgütlülük sağlama biçiminde gelişme şansını bulabilmektedir. Nitekim bir özgürlük hareketi olarak gelişen PKK, belirttiğimiz koşullar altında gelişme şansını yakalayıp büyüyüp süreklileşebildiyse, nedeni budur. Amansız bir biçimde örülmüş ağların içerisinden, ölüme mahkumiyetten kurtulmak ve barış mücadelesini bu biçimde vermek, Özgürlük hareketinin hem başarısı hem de dünya insanlığına sunduğu çok önemli bir katkıdır.

Son süreçteki siyasal gelişmeleri değerlendirdiğimizde de egemen güçlerin Kürtler için belirlediği politik kaderin değiştirilmediğini, bilakis daha da ortaklaşan bir biçimde bu kaderi yeniden örmek istediklerini görüyoruz. Türkiye, İran, Suriye ve Irak'ın geliştirdiği anti Kürt ittifakı, bu doğrultudaki işbölümü ve ortaya çıkan saldırılar, Şengal katliamı, Önder Apo'ya yönelik zehirleme politikasının sessizce devamı, yine hücre cezaları, Kuzey'de kimyasal silah kullanma da dahil yoğunlaştırılan operasyonlar, legal ve meşru demokratik tabana çeşitli biçimlerde saldırılar, İran'ın medya savunma alanlarına yönelik gerçekleştirdiği saldırılar, Suriye'de ise Arap Kemeri politikasının güncelleştirilmesi vb politikalar, yıllardır gündemleştirdiğimiz 'Kürt sorununda barışçıl çözüm' yöntemine gelinmek istenmediğinin, tersine, savaşta ısrar etmenin göstergeleri olarak ortaya çıkıyor.

AKP, son seçimlerle birlikte önemli bir oy potansiyeli ile hükümet oldu. Yine aylardır bir krize dönüşmüş olan cumhurbaşkanlığı seçimi, Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı olması ile çözüldü. Ordu, ağustos ayında kurmaylarını belirledi, netleştirdi. Türkiye yönetimi, mevcut iktidar düzenlemelerini tamamlamış, bir uzlaşı içinde Özgürlük hareketini tasfiye etme politikalarını hayata geçirme yaklaşımındadır. Mevcut hükümet, bir savaş hükümetidir.

Hücre cezası demokratik çözüm perspektifini engellemektir

İçine girdiğimiz yeni süreçte yürütülecek politikalar, salt askeri şiddet temelinde değil, bunu da yüksek düzeylerde içeren, ancak ideolojik bir örgütlenme ve mücadelenin de yoğunluklu devrede olduğu bir biçimde olacaktır. Ilımlı islam çizgisi, koyu bir ideolojik ve askeri savaş çizgisidir. Özgürlük hareketini, Önderliğini ve yaratılan mücadele değerlerini eriterek yok etme planıdır. Bu, çok tehlikeli bir plandır. Ve üstelik de seçimlerle birlikte güven tazelemesi yaparak, ordu ile bir uzlaşmaya girerek, yine dış güçlerin de desteğini alarak bu planı devreye sokmaktadır. Kürt tarihi açısından ifade ettiğimiz 'sürekli savaş hali' çok daha derinliğine, kapsamlılığına ve inceliğine güncelleştirilmektedir.

Mevcut hükümetin ve iktidar odaklarının kötü niyetleri, en başta Önderliğimize yaklaşımda belirgin olarak görülmektedir. 1 Mart tarihinde kamuoyuna açıklanan Önderliğin zehirlenmesi konusu görmezden gelinerek sürece sarkıtılmaktadır. Durumun netleştirilmesine yönelik kısmi bazı adımlar atılmışsa da bu sonuçlar kamuoyundan gizlenmekte, herhangi bir tedbir alınmamaktadır. Yine aslı olmayan gerekçelerle Önderliğimize tecrit cezası uygulanmakta, İmralı tam bir tabuta dönüştürülmek istenmektedir. Halkımızın ve hareketimizin Önderliğine bağlılığı ve bu konudaki hassasiyeti bilinmesine rağmen bu tarzda saldırı, savaşı derinleştiren yaklaşımdan başka bir şey değildir.

Önderliğimizin İmralı'daki hücresinin geçen yılla birlikte yeniden düzenlenişi –klima, boya vb– bile bir özel savaş düzenlenişidir. Direkt imhayı amaçlamaktadır. Hücre cezası uygulaması da Önderliğin demokratik çözüm doğrultusundaki perspektiflerini engelleme uygulamasıdır. Bu bile başlı başına, 'biz çözümü istemiyoruz, savaşacağız' mesajını vermektedir.

Türk devleti savaşa göre mevzilenmiştir

Bunun yanı sıra Kuzey'de yıllardır yürütülen savaş açısından yeni uygulamalar gündeme getirildi. Birincisi, artık profesyonelleşmiş özel timler, komandolar yoluyla savaşı geliştirmeyi kararlaştırdılar. Buna yönelik hazırlıklarını daha da güçlendirmektedirler. İkincisi, kara kuvvetleri komutanlığı, şahin komutanlarını Kürdistan'daki savaşı koordine etmek üzere düzenledi. Üçüncüsü, gerilla tarzını esas alarak küçük birimler halinde hareket etmektedirler. Dördüncüsü, gerilla ile halk ilişkisini, yine gerilla ile merkez ilişkisini kopararak gerillayı yalnızlaştırma, yalnızlaştırarak tasfiye etme yaklaşımındadırlar. Beşincisi, bu belirlenen savaş politikası hiçbir kural tanımayacak, her tür yöntem devreye konulacaktır. Daha da detaylandırılabilecek bu maddeler, sürecin temel askeri politikasıdır. Bunda ordu ile hükümet anlaşmışlardır. Abdullah Gül krizi böyle bir anlaşma ile çözülmüştür. Cumhurbaşkanlığı seçiminin arka planında bu uzlaşma vardır.

Siyasi alanda ise birincisi, AKP seçim sonuçlarından aldığı güçle Kürdistan'da hem parti kanalları yoluyla hem de tarikat örgütlenmeleri yoluyla kendini sağlama almaya, örgütlemesini yaygınlaştırmaya çalışacaktır. Bu nedenle DTP üzerinde sürekli bir baskı oluşturma, gözden düşürme gibi politikalar uygulayacaktır. AKP, Kürdistan'da Özgürlük hareketinin yarattığı değerlere karşı örgütlenmekte, bu, ordunun da içinde olduğu kızıl elma cephesi tarafından desteklenmektedir. Bu politikanın temel amacı da Kürt halkını Önder Apo ve özgürlük çizgisinden koparmaktır.

İkincisi, anayasa değişikliği, hukuki bazı yöntemleri kullanarak Kürt sorununda açılım gösteriyormuş gibi bir izlenim yaratmak, halklar arası eşitlik ve özgürlük sorunlarına asla dokunmadan sorunu bazı taleplere, işbirlikçi bir çizgiye indirgeyerek göz boyamaktır. Bununla esas amaçlanan, Önder Apo'yu ve Özgürlük hareketini Kürt sorunundan kopararak marjinalleştirme, terörize, kriminalize etmedir. Bunun için de kendi içlerindeki bazı işbirlikçi Kürtleri öne çıkaracak, kullanacaklardır.

Üçüncüsü, Türkiye cephesinden olası bazı barışçıl girişimleri bastırmak, bu girişimlerin Kürt hareketi ile olası ittifakını engellemeye çalışmak olacaktır.

Dördüncü, Kürt demokratik örgütlenmesini, serhildan gücünü alabildiğine sınırlama, parçalama, bastırma, bazılarına fiziken saldırı, bazılarını tutuklama, bazılarını da göç ettirme yoluyla etkisizleştirme gündeme gelecektir.

Beşincisi de sosyal yaşamda yozlaşmayı geliştirerek, ortaya çıkan özgür Kürt kimliğini inkar ettirme politikasıdır. Yoksullaştırma, fuhuş, uyuşturucu alışkanlığını yayma hemen her egemen gücün politikasıdır, ancak Kürtler üzerinde uygulanan bu politika, kendi kimliğini inkar üzerinden geliştirme amacı ile istisnai bir özel savaş politikasıdır. Esas olarak ılımlı islam çizgisine çekme, buna gelmeyenleri ise açlık, fuhuş, uyuşturucu batağında etkisizleştirme çok kirli bir sosyal politika olarak geliştirilmektedir. Bu, hiçbir değeri ayakta bırakmamacasına bir saldırıdır.

Belediye seçimlerine yönelik hazırlıkların artık gündemleştiği bu süreçte, çok önemli bir politika da Amed'i mer-

keze alarak, tüm Kürt şehirlerindeki belediyeleri eline geçirme politikasıdır.

Ekolojik boyutta da Kürdistan ormanlarını yakma, köylülerin hayvanlarını telef etme, yine tarihi, stratejik bölgeleri baraj projeleri ile sular altına gömme de bir özel savaş uygulaması olarak devreye konulmuştur.

Çok önemli diğer bir boyut ise basın yayın alanının bu konuda bir seferberlik ruhuyla kullanılmasıdır. Bu yönlü de tam destek alan hükümet, çeşitli çarpıtma haberlerini, gündemlerini kamuoyunun beynini zehirlemek üzere yoğun kullanacaktır. Bunun yanı sıra muhalif, eleştirel ve özgürlüğü temsil eden basın yayın kuruluşlarına ise alabildiğine yüklenecek ve engellemeye çalışacaktır.

Tüm bunların toplamında durumu barış talebi açısından ele aldığımızda, Türk devletinin barıştan, çözümden yana değil, savaştan, çözümsüzlükten yana bir tutum takındığını, buna göre düzenlendiğini, mevzilendiğini görüyoruz.

Halklar egemen politikalar karşısında alternatifini yaratır

Barış mücadelesi, doğası gereği çift taraflıdır. Karşılıklı savaşan güçlerin anlaşmasına, birbirine rıza göstermesine dayanır. Ancak Kürt sorununa yaklaşımda görüldüğü gibi, hep bir tarafın barışı gündemleştirmesi, diğer tarafın ya da tarafların savaşta ısrar etmesi, barış mücadelesinin aktif savunma temelinde verilmesinin temel bir gerekçesi olmaktadır. Kaldı ki bunun da bir sınırı vardır. Hiçbir şekilde buna cevap verilmezse, savaş daha da şiddetleneceği gibi, farklı politik tercihler de gündeme gelir. Bu, elbetteki isteyerek tercih edilen bir durum olmaz, ancak karşı taraf hiçbir şekilde barışa fırsat tanıyacak yaklaşımda olmayacaksa, gidişat buraya götürür.

Seçim sonrası daha da netleşen bu politikalara karşı hamlesel bir karşılık vermemiz çok belirleyici olmaktadır. Başta ideolojik alanda olmak üzere siyasi, askeri ve sosyal alanların tümünde hamlesel ve sonuç alıcı bir süreci başlatmak durumundayız. Halklar, kendilerini çepeçevre kuşatmış egemen politikalar karşısında her zaman kendi alternatiflerini yaratabilmiştir. Çeyrek yüzyılı aşan PKK mücadelesi bunun en somut örneği olmaktadır. Önderliğimizin bir tarz olarak esas aldığı pratikten sonuç çıkarmak, onu bir deneyime, tecrübeye dönüştürmek ve çıkarılan dersin kendisini bir hamle haline getirmek barış alternatifinin yaşam bulması anlamına gelecektir. Şimdi bizim de mücadelemizin her alanında bu tarzı esas alan bir yaklaşımı geliştirmemiz yaşamsal bir görev olmaktadır.

Aktif savunma salt askeri bir kavram değildir. Mücadelemizin her alanında geliştirilmesi gereken bir boyuttur. Her alanda aktif ve sonuç alıcı bir tarz olmaktadır. Bunu aynı zamanda bir mücadele ruhu olarak da değerlendirmek gerekir. Daraltılan çemberi aşmak ve mücadele tarihimize bir başarı halkasını daha eklemek için buna ihtiyacımız vardır. Tabii bu soyut ya da geçmiş alışkanlıklarımızla gerçekleştirebileceğimiz bir durum değildir. Çok somuttur ve kendini, hatalarını aşarak gerçekleşecektir.

"Halklar, kendilerini çepeçevre kuşatmış egemen politikalar karşısında her zaman kendi alternatiflerini yaratabilmiştir. Çeyrek yüzyılı aşan PKK mücadelesi bunun en somut örneği olmaktadır. Önderliğimizin bir tarz olarak esas aldığı pratikten sonuç çıkarmak, onu bir deneyime, tecrübeye dönüştürmek ve çıkarılan dersin kendisini bir hamle haline getirmek barış alternatifinin yaşam bulması anlamına gelecektir"

Öncelikle mevcut hükümetin ideolojik bir yaklaşım belirlediğini ve bu ideolojik yayılmayı tasfiye planlarının merkezine koyduğunu ifade etmiştik. O halde buna karşı bizim mücadelemiz de ideolojik muhtevada, yine zengin yöntemlerle kendisini yayan, örgütleyen bir tarzda olmak durumundadır. Herhangi bir süreci yaşamıyoruz. Sıradan bir yaklaşım, alışkanlıkların rutinleştirdiği tarz, süreç açısından kesinlikle başarısızlığa yol açacaktır. Bu nedenle her şeyden önemlisi, mücadelemizin kazanımlarının verdiği güç ve güvenle, hatalarımızın, yetersizliklerimizin özeleştirisini hızla yaparak pozitif bir pratikleşme sürecine girmektir.

Gerillanın yeni süreç açısından başlattığı bir yoğunlaşma ve hazırlık düzeyi vardır. Kendi içinde bu çalışmalar sürmektedir. Gençlerin her zamankinden daha fazla dağla buluşan bir katılımı esas alması önemlidir. Bununla birlikte aktif savunma mücadelesi, herkesin ama herkesin aktif olarak katıldığı bir süreç olmak durumundadır ki, gerillanın da yürüttüğü mücadele siyasal ve toplumsal alanda güçlü sonuçlara ulaşabilsin. Her iki alan birbirini güçlü bir şekilde tamamlamak durumundadır.

İdeoloji yaratılan sistemle hayat bulur

Her şeyden önce Önderliğimizin durumu hala ciddiyetini korumakta ve zaman geçtikçe tehlikeli bir boyuta ulaşmaktadır. Bu nedenle Önder Apo'nun sağlığı ve özgürlüğü ekseninde eylemsellikler geliştirmek sürecin en başat görevidir. Bu konuda sadece Kürt halkını değil, Türkiyeli halkları da duyarlı kılarak bu sürece katabilmek çok önemlidir.

Diğer yandan demokratik konfederalizm sistemini toplumda bir sistem olarak güçlü oturtmak en temel görev olmaktadır. Tabandan örgütlenme, toplumun çeşitli ihtiyaçlarına cevap vermek üzere yerel örgütlenmeleri yaygınlaştırma, doğrudan katılımın sağlanabilmesi için meclis oluşumlarına hız verme esastır. Bu açıdan geçmişte yetersizlikler olmuştur. Tabandan siyaseti esas almayan, elit ve kitle örgütlülüğünden uzak bir siyaset yürütme anlayışı boşluklar ortaya çıkarmıştır. Ve nihayetinde bu durum, egemen güçlerin kendi çizgisini örgütlemesine en büyük zemini sunmuştur. Bu nedenle her kadro, her

çalışan önündeki görevi uzaktan kumanda ile yürütmemeli, bilakis her işin içinde, önünde olmalı, kelimenin tam anlamıyla öncü olmalıdır.

İdeoloji, yaratılan sistemde, örgütlenmelerde hayat bulur. Bundan yoksun bir ideolojik mücadele, soyut ve demagojik kalmanın ötesine geçemez, yine toplumun esas ihtiyaçlarına cevap oluşturamaz. Bu örgütlülük ne kadar güçlü oturtulur ve işler hale getirilirse, ideolojik mücadelemiz de, politik mücadelemiz de karşı tarafı çözüme çekme doğrultusunda çok önemli bir yoğunluk ve baskı oluşturur.

Yine bu örgütlenmeler vasıtasıyla mevcut hükümetin ve iktidar odaklarının savaş yanlısı, yozlaştırıcı politikaları en güçlü biçimde teşhir edilebilir. Taban örgütlülüklerimiz esas gündemler dahilinde örgütlenmeler yaratmalı ve eylemsellikler gerçekleştirmelidir. Savaşı, işsizliği, yoksulluğu, fuhuşu, uyuşturucuya bağımlı hale getirme politikalarını somut, yerinde ve zamanında teşhir etmeli ve buna alternatif yaklaşımımızı hızla oluşturmalıyız.

İnkarı ve kimliksizliği, sosyal alandaki değerlerimizi derinliğine paramparça ederek, kirleterek gerçekleştirmeye çalışan bu politikaya asla izin vermemeliyiz. Öte yandan ılımlı islam çizgisine karşı da tavrımızı açık ortaya koymalı, bunun yanında siyasallaşmayan, kültürel ve dürüst inançsal değerleri ifade eden islam çizgisine saygımızı somut olarak ifade etmeliyiz. Bu, bir çizgi mücadelesidir. Devlet bunu çok ciddiye almaktadır. Bunun için özel örgütlenen tarikatlar vardır, bunların örgütleme yapmasına izin verilmemelidir.

Öz savunma bilinci ve örgütlemesini geliştirmeliyiz

Devletin bu gözükara politikaları, halkımızın da kendi güvenliğini mutlaka sağlamasını zorunlu kılmaktadır. Önderliğimizin bu konuda ciddi uyarıları vardır. Bu nedenle öz savunma bilincini geliştirmek kadar, bunun araçlarını da oluşturmak, örgütlemek önem kazanmaktadır.

Basın yayın alanı bu konuda çok önemli bir rol sahibidir. Sürece ilişkin temel gündemi oluşturma ve yönlendirme boyutuyla önemli olmaktadır. Yeni süreçte bu alana yönelik de yoğun baskıların, engellemelerin olduğu, olacağı açıktır. Her şeye rağmen direnen ve gerçekleri ortaya koyarak kamuoyunu aydınlatan çizgi esastır. Baskılara karşı da inadına kendi alternatiflerini ortaya koyan ve sürekliliğini kesintiye uğratmayan bir tedbirin her zaman olması gerekmektedir.

Demokratik siyaset yürüten güçler üzerinde de çeşitli baskılar mevcuttur. Bu baskılara gelmeden, demokratik siyasetin gereklerine uygun ve ilkeli hareket etmek gerekir. Yine elit siyaset anlayışı hızla aşılmalı, gerçekten halkın temsilcisi olma rolü güçlü oynanmalıdır. Belediyeler, devlet tarafından fethedilmesi gereken ve iştah kabartan bir mevzi olarak ele alınmaktadır. Bunun elde edilmesi için çalışmaların startı şimdiden verilmiş durumdadır.

Bu nedenle yerel yönetim çalışmalarında halka dayanan hizmet anlayışı tam bir alternatif olarak büyük bir ciddiyetle geliştirilmelidir. Bunlarla birlikte Türkiyeli devrimci demokrat ve duyarlı kesimleri tüm bu sorunlar paydasında ortaklaştırabilmek, çeşitli düzeylerde birliktelikler –dönemsel ya da uzun vadeli– örgütlülükler oluşturabilmek çok önemlidir.

1 Eylül günü ilanını yapan Barış Meclisi, önemli bir adım olmaktadır. Bu meclisin aktifleşmesinde, işlevli hale gelmesinde itici bir güç olmak gerekir. Yine giderek bir çatı örgütlenmesini oluşturmak, süreç karşısında dağınık ve parçalı duran sol güçleri birleştirme ustalığını geliştirmek de sürecin en önemli görevlerinden olmaktadır.

Serhıldanları yükseltmek sürecin temel görevi olmaktadır

Barış belirttiğimiz gibi, 'ilişkilerin birbirini anlama ve eşitlik temelinde yeniden düzenlenmesi süreci' ise süreç tablosunda bu tanıma uygun bir yaklaşım görülmemektedir. Devlet, hükümet sürecin çözümsüzlük ve savaş doğrultusunda ilerlemesi için elinden geleni ardına koymuyor. O halde bir yandan buna karşı meşru savunma mücadelesini aktif olarak verirken, diğer yandan da devlet dışı, iktidar dışı kalmış güçleri örgütlemek, Kürt halkı açısından esas olarak konfedere sistemi geliştirmek, doğrudan katılım esasında egemen politikaları teşhir etmek ve alternatifini oluşturmak, serhildanları yükseltmek sürecin en temel görevleri olmaktadır.

Güçlü ve olağanüstü bir duyarlılıkla görevleri sahiplenen, kendini çalışmasının gerçek bir öncüsü ve mütevazı katılanı haline getiren, iddia, ısrar ve inatla çalışmalarına yüklenen militan, başarı halkasını yakalayan ve bunu halkına mal eden militan olacaktır. Mücadele tarihimiz, çok zorlu ve çetrefilli bir mücadelenin, savaşın ardından, yaratılan soylu değerlerin aşkına bu başarıyı, onurlu bir barışı hak etmiştir. Barış mücadelemiz, böyle kapsamlı bir saldırı karşısında ancak kapsamlı bir mücadele ile sonuca ulaşacaktır.

Cinsiyetçilik milliyetçiliktir

"Ortadoğu'nun demokratik devrimi kadın olgusunun ne kadar gündemleşeceğine ve çözüme kavuşacağıyla yakından bağlantılıdır. Dinciliğin, milliyetçiliğin güçlü olduğu Ortadoğu'da toplumsal cinsiyetliği aşmak hayli yüksek bir çabayı ve hassasiyeti gerektirir. Ulus devletlerin yerine yeni markayla kurulan ulus devletler demokrasiyi, özgürlüğü getiremez. Demokratikleşmenin esası kadın özgürlüğüne dayanır"

Toplumsal cinsiyetçilik öylesine tehlikeli bir aşamaya gelmiştir ki, milliyetçilik olarak belirlemek yerinde olacaktır. Toplumları, halkları, toplumsal kesimleri, bireyleri birbirine karşı zehirleyen, savaşların öz suyu olan milliyetçiliği salt politikanın kendisi olarak tanımlamak yetersiz olacaktır. Politik sahada milliyetçilikle mücadele etmek kadar, milliyetçi karakter alan diğer toplumsal olguları da günümüzün tehlikeli gelişmeleri olarak değerlendirmek yerinde olacaktır. Toplumsal cinsiyetçiliğin bir tür milliyetçilik olarak tanımlanması, aslında net bir tanımlama olarak çok fazla dilimize ve gündemimize yerleşmiş değildir. Cinsiyetçilik ve milliyetçilik ilişkisi ve neden böyle tanımlandığı yeterince anlaşılmazsa, ideolojik karşı koyuş ya da ret ediş de yeterince gelişmez.

Sosyal bilimin laboratuvarı toplumun kendisidir

Cinsiyet, cinsellik, toplumsal cinsiyet, cins kimliği tanımlamalarına ilişkin kadın hareketlerinin ve sosyal bilimcilerin hemfikir olduğu ve ayrıştığı yanların olduğunu söylemek gerekir. Biyolojik tanımlamalarda sorun çıkmamasına rağmen, biyolojik varlığın toplumsal yaşamdaki tanımlanmasında, yani sosyal bilim alanına giren konularda ideolojik bakış açılarından kaynaklı farklı tanımlamalar yapılmaktadır. Sosyal bilim alanına giren her konu tartışıldıkça, farklı yönleri ortaya konuldukça güçlenir, derinleşir, doğruluğunu ise hayatın kendisi, insanlığın geçmiş tarihi, günümüz ve geleceğe ilişkin amaçlarımızla gerçekleşme uyumu test eder, ortaya koyar. Sosyal bilimin laboratuvarı toplumun kendisidir. O halde sosyal bilime ait olan tüm olgulara ilişkin getirilen tanımlamaları kuru ve tercih üzerinden gelişen ideolojik tanımlamalar olarak algılamaktan çok, bize fazlasıyla veri olabilecek kadar insanlık tarihi var. İdeolojik dayanaklarımız insanlığın tüm tarihsel mirasına dayanmaktadır. Günümüzdeki sorunların böyle ele alınması, hem tarihsel süreç içinde katlanarak günümüze kadar gelen problemlerin çözümlenmesini hem de gelecekte bizi neyin beklediğinin ihtimalini daha fazla güçlendirmektedir. Bu aynı zamanda nasıl bir toplumsal yaşam istiyoruz ütopyasını da anlaşılır kılar.

Cinsiyeti, kişinin biyolojik farklılığını, hormonal kromozomları belirler. Cins kimliği ya da cinsiyet kimliğiyse, kişinin kadın ya da erkek olarak toplumsal gerçeklikle kazanılan edinimleri, rolleri, davranışları, psikolojik duyumsamaları, karakteri, bilinç öğesiyle bağlantılı sosyal bir olgu olarak karşımıza çıkar. Cinsiyet kimliği tek başına biyolojik farklılıkla açıklanamaz. Cins olarak kadın ve erkek olmak, birbirinden farklı olmak, toplumsal eşitsizliğe, birinin diğerine göre daha fazla değerli, özgür, hak sahibi, rol sahibi olmasına, ayırımcılığa neden olamaz. Burada sorgulanması gereken konu, cinsiyet kimliğinin nasıl oluştuğu, niteliğinin neden toplumsal cinsiyetçiliğe yol açtığıdır.

Toplumsal cinsiyetçiliğe yol açan ideolojik kimliklerdir

Cinsiyet kimliğine etkide bulunan ideolojik kimliklerdir. İdeolojik kimlik, toplumsal yaşamın tüm alanlarını belirler. Düşünce ve zihniyet yapılanmasıdır. İnsan ve toplum yaşamında belirleyici önemde bulunan ideolojik kimlikler çözümlenmeden çelişkilerin çözümü zorlaşır. Her ideolojik kimlik toplumla bireyin kendi dönemine ait tanımını ele verir. İnsanın tarihsel yaratımları, onun ideolojik kimliğinde birikmiştir.

Neolitik dönemde doğa canlıdır, kutsaldır ve saygı duyulur. İnsan canlı doğanın bir parçası, uzantısıdır. İnsan doğayla uyumludur. Doğa, koruyan, besleyendir. Doğanın karakteri kadında somutlaştığı için kadın, tanrıça ana kültüyle ifade edilir ve kutsanır. Tanrıça etrafında toplumsal yaşam şekillenir. Paylaşımcı, adil, eşitlikçi ve her şey klan yararı içindir. Ve bireyler ihtiyaçlarını klan yararına olacak çerçevede karşılar. Toplumsal yaşamın şekillenmesinde belirleyici olan kadın, elbette toplumu kendi karakterinde, niteliğinde şekillendirmiştir. İdeolojik kimliği, insanın kendisini, doğayı tanımlamasında yatar. Köleci toplumla birlikte başlayan sınıflaşma -iktidar, hiyerarşi, devlet, hükmetme, egemenlik, insanın, kadının metalaşması- süreci ise günümüze kadar katlanarak, büyüyerek gelmiştir.

Kadın ilk cinsel kırılmayı, köleciliğe geçişle birlikte yaşar. Tanrıça İnanna, İştar şahsında yaşananlar, dönemi yeterince özetlemektedir. Her şey köleci zihniyet paradigmasına göre yürür. Efendi, erkek cinsidir, rahipler yönetim sınıfıdır. Erkek tanrılar karşısında ancak kul köle olunarak yaşamda var olunabilir. Erkek, kaba gücüyle bir üretim aracıdır, köledir. Köle pazarlarında efendi erkek tarafından alınıp satılır. Kadın da zaten alınıp satıldığı gibi, ruhu, bedeni her şeyiyle köledir.

Kadın, ortaçağda ikinci büyük cinsel kırılmayı yaşar. Kadının en ufak itirazı, tek tanrı olan allaha karşı çıkmak olarak hüküm sürer. Kadın, erkeği baştan çıkaran, ruhunu şeytana satan olarak tarif edilir. Kadın cayır cayır yanandır. Dilsiz, ruhsuz bir nesne muamelesi ya-

"Ataerkil toplum, kaskatı egemenliğini getirerek kadını dışlamakla muazzam bir yaşam fakirleşmesine yol açmıştır. Çok sesli toplum yerine, tek sesli erkek toplumuna yol açmıştır. Ortadoğu uygarlığındaki bu kırılma belki de baş aşağı gidişin ilk adımıdır. Sonuçları her geçen dönem daha da karartıcı olmuştur. Tek boyutlu aşırı erkeksi toplum kültürüne geçilmiştir"

pılır. Doğal toplumun tanrıçalığından eser kalmamıştır. Toplum ruhen, fikren silinmiştir. Savaşlar, allah adına yapılır. Kadına yönelik uygulamalar tanrının kutsal emrine bağlanır. Tanrı buyruğu olarak yerine getirilir. Kadın silindiği için toplum da silinmiştir.

Kadının cinsel kırılma süreci kapitalizmle birlikte daha fazla derinleşir, farklı biçimler kazanır. Kapitalist sistem medya aracılığıyla bilinç çarpıtmasını öyle gelişmiştir ki, yanlışlar doğruların yerini almıştır. Kapitalist sistemde pornografi bile özgürlükle özdeşleşebilir olmuştur. Ataerkil sistemin bir sonucu olarak, kadın kendi bedenini pazarlayacak duruma gelmiştir. Feodal dönemde eve kapatılarak sömürüyü yaşayan kadın, kapitalist dönemde evden çıkartılarak, kapitalizmle birlikte toplumun sömürüsüne açık hale getirilmiştir. İki cins arasında çelişki, her şeyin kadın aleyhine olduğu toplumsal sistem, fiziksel, ruhsal, düşünsel olarak kadın katliamlarına sebep olmaktadır.

Köleliğe kaynaklık eden esas musibet iktidarın kendisidir

Kadın ve erkek arasındaki toplumsal dengesizlik, eşitsizlik iki cinsin biyolojik doğallıklarının bir gereği değildir. Bunu şiddetle reddetmek gereklidir. Ancak kadının davranışına, ruhuna, fiziğine, düşüncesine içertilmiş kölelik bin yıllardır süregeldiği için, kadının doğal yapılanmasıymış gibi algılanır. Kadının kendisi de bu duruma alıştırılmıştır. Böylesine derin köleliğe kaynaklık eden esas musibet, iktidarın kendisidir. Çünkü iktidarın doğası kölelik ister. İktidarın kendisi erkek egemen kültürün yaratımı olduğundan erkek, ilişki ve çelişkide olduğu kadın cinsini muazzam sömürmekte, iktidarına göre şekillendirmektedir. Zaten evdeki kadın, erkek için kanıksanmış eski bir mülküdür, sınırsız bir şekilde kendisine ait gördüğü bir nesne gibidir, kadın üzerinde her türlü tasarruf hakkına sahiptir. Erkek, kendisini kadının sahibi olarak görür.

Kimlik, toplumsal yaşamda duruş yerimizi bildiren niteliklerin bir toplamı olarak ifade edilebilir. İçinde kendimizi tanımlama, özlemlerimiz, amaçlarımız vardır. Bunun yanı sıra yetenek ve mesleki uzmanlıkla toplumsal üretime katılım biçimi ve onun ilişki düzeneği de içinde yer alır. Bireyler toplumsal hayata kimlikleriyle katılırlar. Kimliğimizin sadece bizim tarafımızdan ifade edilmesi yetmez, başkaları tarafından da kabul edilmesiyle bir kimlik halini alır. Kadın ve erkek de toplumsal yaşama eşitsizliğe, tahaküme dayalı toplumsal cinsiyetçi kimlikle katılır. Yaşama gözlerini yeni açan her iki cins de toplumun hakim ideolojik kimliğine göre şekillenir. Bilinçle kazanılan irade, verili kimliği değiştirmeyi dönüştürmeyi, kimlik kazanmayı sağlar. Tabii kadınlar kendisini özgür kılmak, özgür kadın kimliğiyle toplumsal yaşama katılmak için cins bilinciyle örgütlenerek, kadın hareketleri oluşturarak, egemen sisteme karşı ideolojik, siyasi, meşru müdafaa mücadelesi vererek kimlik kazanmaya çalışmaktadır.

Toplumsal cinsiyetçiliğin özgürleştirilmesi, demokratikleşmenin özünü teşkil etmekle birlikte, kendi başına ele alınması gereken olguların başında, kadın ve etrafında oluşan ilişki ve çelişkiler düzeni gelmektedir.

Önder Apo kadının durumunu şöyle ifade etmektedir: *"Ataerkil toplum, kaskatı egemenliğini getirerek kadını dışlamakla muazzam bir yaşam fakirleşmesine yol açmıştır. Çift sesli toplum yerine, tek sesli erkek toplumuna yol açmıştır. Ortadoğu uygarlığındaki bu kırılma belki de baş aşağı gidişin ilk adımıdır. Sonuçları her geçen dönem daha da karartıcı olmuştur. Tek boyutlu aşırı erkeksi toplum kültürüne geçilmiştir. Kadının bir dönemler harikalar yaratan ve son derece insancıl, canlı duygusal zekası kaybolurken, dogmatizme teslim olmuş, doğadan kopmuş, savaşı en yüce erdem sayan, oluk oluk insan kanı dökmekten zevk alan, kadına ve köleleştirilmiş erkeğe her keyfi muameleyi hak sayan zalim bir kültürün lanet - kendileri tersini söyler- analitik zekası doğmuştur. Bu zeka veya düşünce türünün canlı doğa, insancıl üretime odaklı eşitlikçi kadın zekasının tersi bir yapısı vardır."*

Kadın cinsi somutunda gelişen kölelik ve mülkiyet ilişkisi, peyderpey tüm toplumsal ilişkilerde yerini almış ve toplumsal bir düzeye ulaşmıştır.

"Tehlikeli olan cinselliğin iktidarın objesi haline gelmesidir"

Cinsiyetçilik bir tür milliyetçilik midir? sorusuna verilecek cevap milliyetçiliktir. Önder Apo toplumu tehdit eden dört ideolojinin varlığına önemle şöyle işaret etmektedir:

"Dört ideoloji var; milliyetçilik, dincilik, cinsiyetçilik ve bilimcilik. Bu dört ideoloji de tehlikelidir. Bu dört ideolojide iktidar hırsı var, dördü de iktidarı amaçlamaktadır. İktidarı ele geçirince her şeye sahip olacağını düşünürler. Milliyetçilik adına halklar birbirini boğazlıyor. Filistin-İsrail çatışması bir türlü sona ermiyor. Yine Yugoslavya ve Irak örnekleri yaşandı, yaşanıyor. Menfaatleri uğruna halkları çatıştırıyorlar. Din adına mezhep çatışmaları yaşanıyor. İşte şia ve sünniler her gün Irak'ta ve diğer yerlerde birbirlerini vahşice boğazlıyorlar. Dincilikle ilgili olarak, bizim dindarlarla bir sorunumuz yok. Din olgusunun tarihi gelişimini biliyoruz. Ama din üzerine siyaset yapanlara karşı uyanık olunması gerekiyor.

Cinsiyetçilik adına kadın zorla bağımlı hale getiriliyor. Kadına zorla sahip olmakla iktidar olunmaya çalışılıyor. Cinsiyetçilik bir çeşit milliyetçiliktir ve en az milliyetçilik kadar tehlikelidir. Kadın iktidarın nesnesi haline getiriliyor, bir et parçası gibi sunuluyor topluma. Cinsiyetçilik ideolojisi ile kadın tamamen tahakküm altına alınıyor. Cinsel

güdüler doğaldır, her insanda bulunur. Tehlikeli olan cinselliğin iktidarın objesi haline gelmesidir. Cinsellik ve iktidar arasında çok yakın bir ilişki vardır. Mevcut cinsellik bir iktidardır, şaha kalkmış erkekliktir. Hatta erkeği vahşileştiren bir hale getirmiştir. Sonuçta mevcut cinsellik ilişkisi erkek egemen topluma hizmet ediyor. Kaba, vahşileştiren, yok edici bir iktidar anlayışı ortaya çıkarmıştır. Hepsinin temelinde bu anlayış vardır. Namus cinayetleri, tecavüz kültürünün altında bu anlayış vardır ve bu anlayış değişmeden ne demokrasi ne de özgürlük sorunu çözümlenemez. Cumhuriyetin kuruluşundaki eksik kalan ayaklardan biri de budur, kadın sorunu çözülmemiş, dondurulmuştur. Saddam'ın ipe giderken bile "erkeklik öldü mü" demesi bu vahşileşmiş erkek anlayışıdır, biz bu anlayışa karşıyız. Biz hep bu anlayışı aşmak için mücadele verdik."

"Kadın ve cinsiyet özgürlüğü konusunda felsefi olarak çok önemli bir yerdeyim. Bütün kadınlara şunu söylemek istiyorum: Kadının beş bin yıllık boyunduruk altından kurtuluşu yönünde çok önemli çalışmalar yapmalı, kendilerini çok geliştirmeliler. Çok çalışmalı ve çok örgütlenmeliler. Kadın özgürlüğü konusunda cinsiyetçilik yapılmamalı. Cinsiyetçilik en az milliyetçilik ve diğer bazı fikirler kadar tehlikelidir."

Aslında toplumsal cinsiyetçilik genel olarak iktidarlaşan dincilik, bilimcilik ve milliyetçiliği de kapsamaktadır. Cinsiyetçiliğin aydınlanması, diğer olguların da anlaşılmasına cinsiyetçilik olgusunun oluşum diyalektiği gereği bir pencere sunmaktadır.

Milliyetçilik, iktidarı ele geçirmede etkin bir ideolojik araç olarak kullanılır. Dikkat edilirse, seçim sürecinde iktidara gelmek için Türkiye'deki devletin uzantısı olan partiler sağıyla, soluyla milliyetçilikte birbiriyle yarışır haldeler. Toplumda milliyetçilik duygusu iyice şahlandırılmaya çalışılmaktadır.

Milliyetçilikle toplum büyük bir karanlığa itilmiştir

Milliyetçilik, kapitalizmin ideolojisidir. Ortaçağın ideolojisi olan dinin yerini bu kez milliyetçilik almıştır. Kendini diğerine göre üstün, öncelikli, ayrıcalıklı, değerli, her şeyin esas sahibi gören; ötekileştiren, dışlayan, küçümseyen, horlayan, aşağılayan; aslında yaşam hakkı tanımayan, hizmetine koşturma, silikleştirme, asimile etme, özde inkar, gerektiğinde imhayı göze alacak, sözde 'yüce amaçlar' uğruna savaşacak kadar tek kimlik, tek renklilik, tek dil, tek tip düşünceyi savunan ulusların var olması milliyetçilik ideolojisiyle gelişmiştir. Rönesans ve reformasyonla bilimsel düşünceyle aydınlanan toplumun düşüncesi ve ruhu tekrar milliyetçilikle karartılmıştır. Burjuvazi, ulus kavramından milliyetçiliği üretmiştir. Milliyetçilik ideolojisiyle aslında halk ve toplum, ulusun kendisi iktidarın tüm imkanlarına sahipmiş gibi algılatılır. Bu yüzden milliyetçilik vatanseverlik olarak benimsetilir. Ve eşitsizliğin, özgürlüksüzlüğün, fakirliğin, ezilmişliğin, adaletsizliğin, savaşların kaynağı olan devlet, sadece üst toplum, egemen toplumsal kesim tarafından savunulmaz, tüm toplum tarafından savunulur bir hal alır. Ve kendi celladını savunmak uğruna ölüme gidilir. Milli, ulusal çıkarlar denilerek savaş tırmandırılır.

Günümüzde Kürt sorununu çözümsüz tutma, inkar imha uygulamaları, Kürt halkına karşı yürütülen savaşın özü, bir avuç egemen, elit, toplumun üst yapısını oluşturan, iktidarı ve iktidarın nimetlerine sahip olan, bunu elinde bırakmak istemeyen kesimlerin çıkarlarını koruma gayesidir. Halkın yaşamını ve çıkarlarını korumak değildir. Milliyetçilikle şahlandırılan kesimler, diğerine düşmanlaştırılır. Toplumdaki farklılıklar, çeşitlilikler birbirine karşıtlaştırılır. Birinin varlığı diğerinin yok sayılmasının nedeni sayılır. Bu yüzden kin, öfke, nefret, şiddet baskın bir ruh hali olarak şekillenir. Toplum psikolojik olarak hastalıklı duruma getirilir. Milliyetçilik toplumun ruhsal sağlığını bozar, düşünme yetisini erozyona uğratır, kontrolsüzlüğü geliştirir. Saygı ve sevgiden uzak davranış biçimleri giderek linç, katliam kültürünü geliştirir. Tek çözüm şiddette aranır.

Milliyetçiliğin son evresi faşizmdir ve telafisi mümkün olmayan felakettir

Nasıl ki Roma arenalarında aslanlara parçalatılan insanlar ölüm kalım savaşı verirken etrafındakiler öldür öldür naraları atıyorduysa, günümüzde de devlet halkları, kadını, farklı etniseteleri, mezhepleri ve dini azınlıkları parçalayıp dev midesine atmak için iktidarın gücüyle yönettiği, etkisi altına aldığı, kimliksizleştirdiği, kişiliksizleştirdiği kesimleri, bireyleri, grupları bir kitlesel güce, bir ulus tavrına dönüştürecek düzeye vardırır. Toplumda gelişen şiddet, vatanseverlik adına 'en yüce, en büyük, en üstün' bütün en'leri kendi hanesinde toplayarak savaş naraları atılarak yapılır. Katliam dayatılır. Halkların kültürüne, diline, tarihine tecavüz edilir. O da yetmezse yok edilir. Milliyetçiliğin son evresi faşizimdir. Üstün ırk, üstün kimlik, üstün ulus savunusu toplumu telafisi mümkün olmayan felaketlere götürür. Hitler faşizmi, Musolini faşizminin örnekleri dünyada iyi bilinir. Ulus devlet olan her yerde bu durumların yaşanması her zaman beklenen bir durumdur. Saddam rejimi de buna örnektir.

Milliyetçiliğin esası kutsal vatan anlayışına dayanmaz. Yoğun propaganda araçlarıyla böyle gösterilir, va-

tan öne çıkarılır, ancak nerede kar varsa esas vatan orasıdır ve coğrafik bir algılama dışındadır. Amaç sermayeyi korumak ve büyütmektir. Bunun için de silahlı güç dahil güce ihtiyaç duyulur. O da iktidarda vardır. Milliyetçilik merkeziyetçiliği güçlendirdiği gibi, milli değerlere aşırı bir kutsanmışlık atfeder. Bunun yanı sıra bireyin vatanseverliği ve topluma katılımı bu değerleri her zaman yüceltmek olarak benimsetilir. Bu yüceltmenin tersine düşen herkes ihanetle suçlanır. Devlet milliyetçiliği aşırılaştığı zaman karşıtını doğurur, bu da tersinden etnik milliyetçiliktir. Böylelikle doğal bir arada yaşanılabilir kültürel, etnik, mezhepsel, ulusal farklılıklar, şiddete sürükleyen temel çelişkiler ve nedenler olarak gösterilir. Devletler, iktidarlar bu gerçeği ters yüz ederler.

Önder Apo bu şiddet sarmalına çözüm olarak şunu ortaya koymaktadır: *"Demokratik, komünal ve sivil toplum etrafında bir Kürt uluslaşması en sağlıklı ve çağdaş yöntemlerden biri olabilir. Klasik devlet odaklı ulusal hareketten farklı olması, uzun vadeli ulusal kurtuluş savaşı yöntemlerine dayanma yerine, işlevsel sivil toplum ve demokratikleşme faaliyetlerine öncelik vermesi, demokratik ulusal şekillenmeyi sağlayabilir. Özellikle kadının özgürlük temelinde katılımı önemini daha da artırmaktadır. Milliyetçilikten arınmış, din radikalizmine yer vermeyen, yerel kültürün özgür ifadesine, toplumsal cinsiyet özgürlüğüne ve çevreci ekolojik çalışmaya dayanan bu tür uluslaşma, ayrılıkçılık ve şiddet içermeyen yöntemleriyle demokrat ulus olmanın en sağlıklı yoludur. Kürt uluslaşması bu yöntemle Ortadoğu gibi etnik, dini, mezhebi, milliyetçi boğazlaşmanın en yoğun yaşandığı bölgede çözümleyici değeri yüksek bir örnek olabilir.*

Kürt statüsünü yasal tanımaya dayalı, kendine özgü kültürel özgürlük ve demokratikleşmeye içten bağlı bir çözüm tarzı, milliyetçilik dışı yeni bir çözüm modeli olarak gündemleşebilir. Bunun hem barışla hem de ülkelerin devlet ve ulus bütünlükleri içinde gerçekleşme potansiyeli taşıması, tarihsel ve toplumsal gerçekliklerle daha çok bağdaşmaktadır. Bu her iki çözüm tarzına ilişkin dayanakları ve sonuçları kapsamlıca ortaya koymak, önümüzdeki dönemde olası gelişmeleri daha iyi görmemize katkı sağlayacaktır."

Demokratikleşmenin gerçekleştiği toplumlarda ulusal birlik ve bütünlüğü sağlayan ideoloji milliyetçilik olmaktan çıkar, demokratik birliktelik sağlanır. Toplum ve birey çıkarları, ilişkisi birbirinin aleyhine gelişmez, birbirini bütünleyerek güçlenir.

Ataerkil yaşam biçiminde kadın yaşayan ölüdür

Erkek egemen kültürün, kadın cinsine yaklaşımı nasıl bir tür milliyetçilikse, devletin halk karşısında duruşu, egemen ulus şovenizminin ezilen ulasa yaklaşımı da aynıdır. O nedenle kadın halka benzetilir. Erkek egemen kültür de kadını hiçleştirir, aşağılar, horlar, yaşam imkanı tanımaz, mülkü yapar, istediği gibi kullanmak ister, en ufak bir karşı çıkışını ölümle cezalandırır. Kadın geleneksel toplum gerçeğinde yaşayan bir ölü gibidir. Geleneksel toplumun değer yargılarına ve yazısız hukukuna -berdel, küçük yaşta evlendirme, başlık parası, zorla evlendirme, recm, çok eşlilik, namusu kadının bedeninde ele alan ve bunun için işlenen namus cinayetleri vb- bireysel karşı çıkan kadınlar bunun bedelini katledilmekle, öldürülmekle öder.

Toplumun, devletin, ataerkil zihniyetin tüm biçimlenişlerinin değişip dönüşmesi için bilinçle örgütlenerek eyleme geçen ve bir ideolojik, siyasal, sosyal nitelik taşıyan kadın hareketleri ise başta devletin şiddetiyle karşılaşır. 'Kadın özgür doğmuştur' diyen, cinsler arasındaki ayrımcılığa karşı çıkan Olympe de Gouges gibi nice kadın, idam sehpalarını boylamıştır, işkencelerden geçirilmiş, sürgüne gönderilmişlerdir.

Ortadoğu'da kadın sorunu çözümlenmeden demokratikleşmenin sağlanamayacağı doğru olsa da, bunu doğru olarak sahiplenme, bu eksende kadın örgütlenmesine, eğitimine, eylemine önem verme henüz zayıftır.

Ortadoğu'nun demokratik devrimi kadın olgusunun ne kadar gündemleşeceği ve çözüme kavuşacağıyla yakından bağlantılıdır. Dinciliğin, milliyetçiliğin güçlü olduğu Ortadoğu'da toplumsal cinsiyetliği aşmak hayli yüksek bir çabayı ve hassasiyeti gerektirir. Ulus devletlerin yıkılıp yerine yeni markayla kurulan ulus devletler, demokrasiyi, özgürlüğü getiremez. Demokratikleşmenin esası kadın özgürlüğüne dayanır. Adı demokratik ya da sosyalizm olsun kadın özgürlüğünü hedeflemeyen hiçbir ideolojik, politik gücün veya örgütün halka vaad ettiği demokrasiyi, barışı tesis edemeyeceği bir gerçektir. Bu temenni olmanın ötesine geçmeyecektir.

Toplumsallaşmayı ve toplumsal özgürlüğü hedeflemeyen, cins sorununun diğer toplumsal sorunlarla -ulus, sınıf, ekoloji, demokrasi, yoksulluk vb- bağını bilimsel kuramayan kadın örgütlenmeleri de marjinal kalmaktan kendisini kurtaramayacağı gibi, toplumu da değiştiremeyeceğinden özgürlük hep bir güzel hayal olmaya devam edecektir. Başka bir deyişle, salt tek cinse indirgenmiş bir cins örgütünün ideolojik, politik duruşu bir tür milliyetçilik olarak gelişebilir.

Kadını önce mallaştıran, günümüzde ise her şeyiyle korkunç metalaştıran sistemin en zayıf yanı kadın sorunudur. Erkek egemen ideolojiye, ahlaka, toplumsal güç ve bireylere karşı başta güçlü bir ideolojik savaşım vermek gereklidir. Bu da kadına toplumsal özgürlüğü sağlayacak kadın kurtuluş ideolojisidir. 20. yüzyılın son çeyreğinde Kürt kadınında şekillenen, pratikleşen bu yeni ideolojik kimlik, toplumsal cinsiyetçi ideolojilere karşı halkların tercihini ekolojik demokratik ve cinsiyet özgürlükçü bir toplumu kurma amacından ve kurulabilirliğinden yana yapmaktadır. Kürt halkı, Önder Apo önderliğinde demokratik komünal sisteme, KCK'ye adım atarak, bu sistemin inşaasında öncü ve belirleyen role sahip olan kadın da demokratik konfederal sistemini KJB'yle gerçekleştirmeye çalışarak böyle bir sürece giriş yapmıştır.

Sümerlerden bu yana başlayan sınıflı toplumu ve kadının köleleştirilmesini aşmak kadar, halkların binyıllık özlemi olan barış ve demokratikleşmeyi sağlamak için çalışmak en temel görev olarak başta kadınlar olmak üzere herkesi beklemektedir.

Gabar'a nakşedilmiş bir yüreksin

"Ağaçların sıklığından biraz sıyrılınca ayışığının güzelliğine hayranlıkla baktık. Bizim için düşman suretinde olan bu güzel manzarayı doyumsuzca izledik. Ayışığının bizim için çok tehlikeli olduğunu bildiğimiz halde ışıltısına kapılıp gitti gözlerimiz. Gerillanın hem dostu hem düşmanı olan ay, bu gece tüm bulutları arkasına alarak gökyüzündeki hakimiyetinin tadını çıkarır gibi ışıldıyordu. Gökyüzünün aydınlığı ise yeni günün sıcak ve boğucu geçeceğinin habercisiydi. Yeni güne dair en büyük umudumuz çatışmalara girmemekti. Çünkü tüm operasyonlar ayın döngüsünü tamamladığı günlerde yapılıyordu"

Özlemin dili olur mu heval? Kaç kelime, kaç satır, kaç haykırış bu özlemi dile getirebilir? Hele bu, yüreği özgürlüğe vurgun dağ yürekli bir yoldaşsa, hangi kelimeler onu anlatmaya yetebilir. Kağıtlar, kalemler ve sözcükler boynu bükük kalır onu anlatmaya...

En temiz, en sıcak duygularla, yoldaş yitiminin bir kadermiş gibi kabul edildiği bu mekanlarda oturmuş seni düşünüyorum. Özlemin dili beliriyor yüreğimde ve seni düşünüyorum. Yüreğim özlemin patikalarında seni aramakta. Gabar'ın her karışını seninle bir kez daha arşınlayamamanın burukluğuyla, özlemin patikalarında geziniyorum.

Patikalar bir yılan gibi kıvrılırken, yeşile bürünmüş yol boyunda görüyorum seni. Sırtında çantan, elinde silahın ve o masum, ama heybetli gülüşünle dağların yüreğini anlatıyorsun bana. Başını çevirip ardında yürüyenlere bakıp, her zaman söylediğin sözleri tekrarlıyorsun.

– *Kürdistan'ın bu kutsal dağları olmasaydı, gerilla mücadelesini nasıl yürütürdük? Bu dağlar bizim mabedimiz ve kutsal sularda yıkanmış gibi arınıyoruz bu dağlarda.*

İşte yoldaşım senin dağlara olan sevdan, tutkun bu sözlerle hep anılacak. Dağlar, özgürlüğün buram buram koktuğu dağlar. Her karışına yiğit genç kızların ve delikanlıların kan ve ter kokusu sinmiş dağlar...

Uzun bir yolculuktan sonra sizin bulunduğunuz alana ulaşmıştık. Artık Çiyayê Reş'i arkamızda bırakmıştık. Gabar'ın gerillaya huzur veren mekanlarıyla tanışma vaktimiz gelmişti. Çiyayê Reş kendini tüm heybetiyle Gabar dağına ulaştırmak ister gibi bakıyordu bize. Gabar, Botan'ın kalbi değil miydi? Belki de bunun için kıskanıyordu Çiyayê Reş dağı onu. Dicle suyu bereketini bir tek bu dağa bahşetmiş gibiydi. Toroslara kadar uzanan bu silsilenin görkemi karşısında etkilenmemek mümkün müydü?

Çiyayê Reş'te geçirdiğimiz günler, gerillanın Gabar dağına sevdalı yüreğini tanımamızı sağlamıştı. Dicle suyunun, diğer adıyla Şata Botan'ın görkemiyle taçlanmış bir mekanın adını almıştı Gabar dağı. Sularıyla, bahçeleriyle ve bereketiyle sadece gerillanın değil, tüm yöre halkının en korunaklı yeri haline gelmişti. Kendinden olana yumuşak, kendinden olmayana sert gözüken Gabar dağı ile işte biz de böyle tanışmıştık.

Hacı Dumanlıdağ (Savaş)

Susuzluğuyla meşhur bir alandan sonra böyle bir alana ulaşmak, yüreklerimize de su serpmişti. Maalesef Çiyayê Reş böyle bir bereketten yoksundu. Ama yine de gerillanın bağlandığı bir mekandı. Susuzluğuyla tanınan Çiyayê Reş'te kalan gücümüz, yağan yağmur sularının kaya oyuklarında oluşturduğu birikintilerle su ihtiyaçını karşılıyordu. Ttabiat ana adeta doğanın bir dengesini yerine getirir gibi evlatlarını susuz bırakmıyordu. Bu sular uzun süre kaya oyuklarında kaldığından kurtlanmış olsa bile, bidonların ağzına geçirdiğimiz şutiklerimizin yardımıyla suyu içilebilir hale getiriyorduk. Suyun içindeki sarı, kırmızı, yeşilimsi kurtçuklar ağızda acı bir tat bıraksa bile biz umursamazdık. Cennet suyu içmiş gibi tadının hoşnutluğuna doyamıyorduk.

İşte şimdi verimsiz topraklardan en verimli dağlara geçiyorduk. İstikametimiz Gabar dağıydı. Çiyayê Bizina bizi beklemekteydi. Çiyayê Reş kusura bakmasın, ama hepimizin olmak istediği yer Gabar dağı idi!

Gabar'a doğru ilerlerken, araziyi tanımadığımızdan, karanlık ormanların içinde yabancısı olduğumuz bu coğrafyada biraz heyecanlı biraz da sabırsızca ilerliyorduk. Ormandaki ağaçlar geceyle işbirliği yapmışcasına sıktı. O gece üstümüzde beliren cömert ayışığı bile ağaçların karanlığını yırtamıyordu. O kadar karanlıktı ki, geçtiğimiz bu ormanda gruptan kopmamak için birbirimizin çantalarını tutarak yürümek zorunda kalıyorduk. Bazen gecenin karasında yoldaşlarımızın gözlerine ihtiyaç duyuyorduk. Daha çok direnmek, daha

çok umut ekmek için yoldaşlarımızın gözlerindeki ışığa ihtiyacımız vardı. Ah karanlık bir izin verseydi de görebilseydik. Mola verdiğimizde hemen yanıma oturup, sırtını bana yaslayan Şehit ***Zekiye***'nin ***(Canan Sözen)*** terli bedeninin sıcağı ısıttı beni. Gözlerini göremesem de sıcaklığı değiyordu sırtıma.

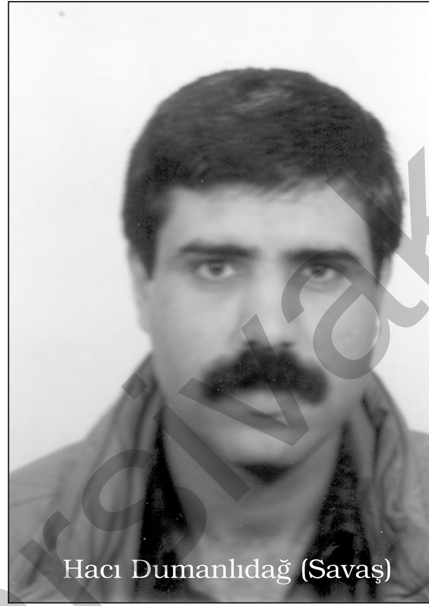
Ağaçların sıklığından biraz sıyrılınca ay ışığının güzelliğine hayranlıkla baktık. Bizim için düşman suretinde olan bu güzel manzarayı doyumsuzca izledik. Ay ışığının çok tehlikeli olduğunu bildiğimiz halde, ışıltısına kapılıp gitti gözlerimiz. Gerillanın hem dostu hem düşmanı olan ay, bu gece tüm bulutları arkasına alarak gökyüzündeki hakimiyetinin tadını çıkarır gibi ışıldıyordu. Gökyüzünün aydınlığı yeni günün sıcak ve boğucu geçeceğinin habercisiydi. Sıcak bir geceden sonra gelen yaz günlerinde en büyük umudumuz çatışmalara girmemekti. Çünkü tüm operasyonlar ayın döngüsünü tamamladığı günlerde yapılıyordu. Böyle günlerde yaşanan çatışmalar, susuzluğun anlamını çözmemize yarayan en önemli şifre rolü oynardı.

Uzun yol yürümenin yorgunluğuyla Gabar'daki arkadaşlara ulaşmanın heyecanını bir arada yaşıyorduk. Bir ses ***'ev kiye'*** diye seslenmişti. Bu ses hem içimde bir ürpertinin dolaşmasına sebep olmuş hem de yüreğimi yoldaşları yeniden görmenin sıcak duygusuyla doldurmuştu. Gelen ses, nöbetçinin sesiydi ve bu, noktaya ulaştığımızın kanıtıydı. Nöbetçi arkadaş gelenlerin arkadaş olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordu. Gerillanın kendi içinde sözleşmesi olan parola söylenmeliydi. Grup komutanı arkadaş, bizi Çiyayê Reş'ten gelen arkadaş grubu olarak tanıtmıştı.

Ulaşmış olduğumuz yeni nokta, karanlığın içinde bile insan yüzünü ayın aydınlatması gibi aydınlatmaktaydı. Palamut ve mazi ağaçları gökyüzüne ulaşmaya çalışır gibi tüm heybetiyle uzanırken, sararmış yapraklar toprağı tüm kötülüklerden korur gibi örtmüştü. Toprağı kapatan yaprakların üstüne bastığımızda çıkan ses, bizi deşifre etmeye yetmişti. Nöbetçi olan Zozan heval, biz daha uzaktayken geldiğimizi fark etmişti.

Artık noktaya ulaşmıştık. Arkadaşların yanına gittiğimizde, bizi sen karşılamıştın. Daha sonra adının ***Savaş (Hacı Dumanlıdağ)*** olduğunu öğrenecektim. Tüm heybetinle ve huzur veren yoldaşça tutumlarınla, sen yanımıza geldikten sonra gece boyu arşınladığımız yolların yorgunluğu bir anda üzerimizden kalkmıştı. Ortama yüreğindeki sıcaklığı hemen aşılamıştın. Yani sen yoldaşım, PKK yoldaşlığının tüm vasıflarının toplamıydın.

Kapkara bir geceydi, ama ben yine de ay ışığının ağaç yaprakları arasından süzülen ışıltısıyla senin yüzünü görmeye çalışmıştım. Tüm heybetinle karşımızda duruyor ve 'hoşgeldiniz hevaller' diyordun. Yüz hatlarını tam seçememiştim, ama gecenin karanlığına inat ışıldayan gözlerindeki sıcaklıktan, herkesin söylediği, ama senin dilinden çıkınca bize bambaşka bir tınıyla ulaşan o kısacık selamından anlamıştım yüreğindeki dağ sevgisini, yoldaş sevgisini ve insan sevgisini.

Hacı Dumanlıdağ (Savaş)

Yol boyunca yaşadığımız susuzluğu hemen anlamış olacaksın ki, *'heval su içer misiniz'* diye sormuş, sonra da şaka yaparak

– Artık Çiyayê Reş'in kurtçuklu sularından kurtuldunuz diyerek, o koşulları bildiğini ima etmiştin.

Nereden bilirdim ki yoldaşım birkaç gün sonra bizi bırakıp gideceğini...

O gece terden dolayı sırılsıklam olmuş yorgun bedenimi taşıyamaz hale gelmiştim. Elbiselerim suya bandırılmış gibiydi. Bunun sonucu bir titreme nöbetine girer gibi üşümüştüm. Bunu fark etmiş olacaksın ki, Şehit Zekiye'ye seslenerek,

– Bu kefiyeyi alın, galiba terlediğinizden bu akşam çok üşüyeceksiniz, demiştin. Şehit Zekiye senden aldığı kefiyeyi bana vermişti. Gece boyuncada titrememi fark etmiş olacak ki, beni kendisine çekerek ısıtmaya çalışmıştı. Bir ananın kucağında yatan çocuk gibi büyük bir huzura kavuşmuş ve yatmıştım.

Artık günler birbirini takip etmeye başlamıştı. Zaman bir su gibi akarken, yaşadığımız her çatışma düşman gerçekliğiyle daha fazla tanışmamıza sebep olmuştu.

Çatışmaların, eylemlerin olmadığı günlerde yürüttüğümüz eğitim çalışmalarında seni daha iyi tanımıştım. Uzun ve heybetli duruşunla arkadaşların önüne geçiyor ve gelen talimatları okuyordun. Talimatları okurken örgütün ve Önderliğin yapılması gereken noktaları belirtmesi karşısında daha hırslandığını ve daha içerilere gitme isteminin olduğunu hemen hemen herkes anlıyordu. Zaten Gabar sadece bir geçiş noktası değil miydi senin için? Nereden bilirdim ki dağ yürekli yoldaşım, Gabar toprağıyla sözleştiğini. Nereden bilirdim ki, Gabar dağına hiç ayrılmamacasına bağlandığını ve yüreğini ona teslim edeceğini...

Aslen Cihanbeylili ve sürgünde yaşayan Kürtlerden olduğunu öğrendiğimde şaşırmıştım. Bazı arkadaşlar senin aslında Türk olduğunu söyleyerek takılmaya çalışıyordu. Sen ise sistemin kendi yaşamını idame ettirme anlamında sunduğu tüm olanakları ret etmiştin. Sürgünde büyüyen bir Kürt çocuğu olmana rağmen, ulaşmış olduğun tarih bilinci sonucu bir şeylerin değişmesi gerektiğine inanarak, Apocu olma yolunu seçmiştin. Bazen tartışma arasında anlattığın olaylar karşısında etkilememek mümkün müydü? Bizden ayrılacağın günün yaklaştığını bilseydik, daha çok anlatmanı istemez miydik senden? Meğerse 14 Temmuz'u 15 Temmuz'a bağlayan gecede söyleyeceklerin bize son mesajların olacaktı.

14 Temmuz direnişini anma ve moral düzenleme amacıyla bir araya gel-

miştik. Akademiden gelip Dersim alanına geçecek güç de yanımızda bulunuyordu. Bir de yapılacak farklı çalışmalardan dolayı Çirav'da kalan arkadaşlar da yanımıza gelmişti. Gabar, gücüne güç katmış, gelebilecek her türden saldırıyı bekler konumdaydı.

Böyle bir etkinliği yapabilmek için Basret taraflarında bulunan kuytu bir vadiye doğru yol almıştık ve sen yine yoldaş tavrınla bizden yardımını esirgemiyordun. Hatırlıyorum da yorulunca 'bu ne biçim dağlar biraz düz olsaydı olmaz mıydı' diye söylenmiştim. İşte o zaman bana bu dağların önemini anlatan sözcükleri sıralamıştın öfkeni hissettirmemeye çalışarak. Ve haklıydın. Uçurum kenarına gelmiş bir halkı yeniden dirilten bu dağların geçit vermemesi değil miydi?

Sayımız toplam olarak yüz altıya yükselmişti. Yolumuz çetin olsa da kısaydı. Sen yine de duyarlılığı elden bırakmayıp, dikkatini dağıtmamaya özen gösteriyordun. Bu, herhangi bir yoldaş kaybını kabul etmemenden kaynaklıydı. Alanda bulunan köylerin çoğunluğu yurtsever olsa bile, bu köylerin bazılarında düşmanla çalışan işbirlikçiler de bulunuyordu. Duyarlılığın, bize daha önce ulaşan bilgilere karşı bir tedbirdi. Oysa ihanet de pusuya yatmıştı. Geçtiğimiz bir köyde sayımız tam olarak sayılmış ve düşmana haber verilmişti.

Biz bunlardan habersiz, hedeflediğimiz noktaya ulaşmıştık. Vadinin en derin kısmında çember kurup oturmuştuk. Gece zifiri karanlığa gömülmüştü. Artık ağaçlar, taşlar ve derin vadi suskunluğunu gerillaya bırakmıştı. Mahsum Korkmaz'ın meskeni, ardıllarını karşılamanın görkemiyle beklemekteydi. Ay, Gabar dağında yapılacak toplantıya huzur katmak için bulutların arkasına saklanmıştı. Suların durulduğu andı o zaman. Çünkü 14 Temmuz yeniden anılacaktı.

İlk başta günün anlam ve önemine ilişkin konuşma yapılmıştı, daha sonra moral amaçlı önerilen arkadaşlar şarkı söylemeye başlamıştı. Tam bu anda yüreğimden gelen bir dürtüyle seni önermiştim. Kendimce ulaştığım sonuç şuydu: Arkadaş siyasi komiser olduğundan şarkı bilmediğini söyleyecek ve arkadaşlardan özür dileyerek oturacaktı. Ama sen komutan Savaş, mütevazı bir edayla kalkmış ve arkadaşların huzuruna geçerek,

– *Şimdi size Kemal Pir arkadaşın en çok sevdiği 'eşkıya dünyaya hükümdar olmaz'* şarkısını söylemek istiyorum, demiştin.

Böyle bir yaklaşım karşısında hayal kırıklığına uğramamıştım. Çünkü sen benim, hepimizin örnek gerillasıydın. Bir yandan tam bir militana yarışır bir duruşu sergiliyordun. Bir yandan da arkadaşların tüm paylaşımlarına ortak olmak istiyordun. O benim komutanımdı, ben O'nun savaşçısı ve böyle bir komutana sahip olmanın gururunu yaşıyordum. O içten sesinle şarkıyı söylemiştin ve yüreğindeki ezgileri Gabar'ın tüm yamaçlarına nakşetmiştin. Biliyor musun o şarkıyı okurken, yüreğimde bir şeylerin depreştiğini fark etsem de bir anlam verememiştim. Nereden bilirdim ki yüreğim bir yoldaşını, komutanını kaybetmenin acısını bana önceden haber veriyordu.

Moral sona ermiş, dinlenmek için dağın eteklerine çekilmiştik. Vadide üslenme her zaman çok tehlikeli olduğundan, kendimizi dağ yamacına vermiştik. Ayakkabılarımız sürekli ayaklarımızda olduğundan ayaklarım yanmıştı ve yanan derinin acısıyla bir kuralsızlık yapmıştım. Bize sığınak olan bir palamut ağacının dibine uzanmadan önce, ayakkabımı ve çoraplarımı çıkarmıştım. Çoraplarımı ve ayakkabımı hemen başucuma koymuştum. Sabaha doğru derin bir uykuya dalmıştım ki, nöbetçi olan arkadaş hem düşman cihazlarının takibinden hem de arazideki hareketlenmeden düşmanın araziye çıktığını fark etmişti. Nöbetçinin tepeci arkadaşları uyarmasıyla, tepecilerin düşmanın etrafımızı sardığı tekmilini vermesi aynı anda olmuştu.

Tüm arkadaşlar hemen uyandırılmıştı. Sen yanımıza gelerek,

– *Kalkın düşmanla iç içe girmek üzereyiz, hemen beni takip edin* demiştin.

İlk gözüme çarpan yüzündeki ifade olmuştu. Yüzündeki ifade bir korkunun temsili değildi. Düşmana kayıp verdirmek istemeyen, çare arayan ve hemen harekete geçmek isteyen bir komutanın duruşuydu. Cesaretinin, fedakarlığının en açık tanıklığını yeniden yapacaktık bugün. Hemen ayaklarıma geçirdiğim ayakkabılarımla, seni takip etmeye başlamıştım. Berivan arkadaş,

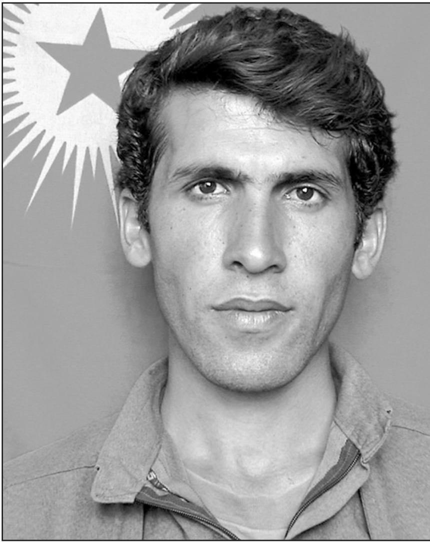
– *Hadi heval acele edin* diyordu.

İki tepenin arasından yukarıdan aşağıya doğru uzanan ve yağmur sularının oluşturduğu küçük, ama dar patikayı tırmanmaya başlamıştık. Ayağımıza takılan odun ve taş parçalarını hissetmiyorduk. Önümüzde yürüyen arkadaşın ayağının altından kayan taş parçalarından kendimizi korumaya çalışsak da hafif darbeleri engelleyemiyorduk. Nefessiz kalsak bile yürümek zorunda olduğumuzu biliyorduk. Hiçbir yoldaşı düşmana kaptırmaya niyetimiz yoktu. Ve bu ruh Savaş arkadaşın tüm yüz ifadesine, göz bebeklerine yansımaktaydı. Ser verip sır vermeyen bir mücadelenin çocuklarıydık bizler.

Devam edecek...

Zulüm ezmedi cesur atların dört nala koştuğu ruhunu

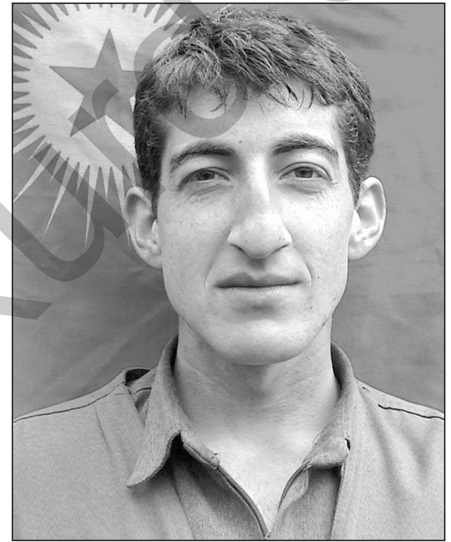
"Ölüm sadece gidenlerin bedenlerini kopardı bizden. Zulüm değmedi, cesur atların dört nala koştuğu ruhlarına. Ölümün hükmüne boyun eğmedi özgürlük için atan yürekleri. Ve onlar her baharda fırtınalara direnmiş yayla çiçekleri olup açtılar bu dağların zirvelerinde. Rüzgarlar başlarını okşadı, güneş emzirdi bereketli göğsünden ve yağmurlar yıkadı bedenlerini. Kökleri bin yıllar önce burada ekilen, insanlığın en güzel ülkesinin tohumlarına değdi"

Adı, soyadı: **Yakup ALCALI**
Kod adı: **Agit PAZARCIK**
Doğum yeri ve tarihi: **Musolar köyü/Pazarcık, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Mart 2007, Xoy/İran**

Adı, soyadı: **Turhah İNAL**
Kod adı: **Şahan ZERVAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Mart 2007, Xoy/İran**

Adı, soyadı: **M.Hanifi KORTAK**
Kod adı: **Zerdeşt**
Doğum yeri ve tarihi: **İzmir 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Mart 2007, Xoy/İran**

"Sınırlarının yüreğinde uçurum açan bir ülkenin çocuklarının canlarıyla ülkelerinin yüreğini saran baharındaki güzel yoldaşlarına yazılmıştır. Asmen, Agit, Serhat, Çayan, Cemal, Mazlum ve Nurhak şahsında tüm özgür ve insan olma onurundaki şehitlerin anısına"

Umuda yolculuk!

Umuda yolculuğu ülkeye yolculuğa dönüştürenlerin gerçeği. Aralık ve şubat zemherileri Binboğalar'ın binbir renkli çiçeklerini defalarca yoldu. Yaşam tohumlarını yaşatmak için aralık ayının dağına, karına vurmuştu ve başarmıştı. Yeni yetişen çiçekler insanlığın özsuyunu içsin diye, yaşam çiçekleri zemheriden, fırtınalardan, boranlardan korunmalıydı.

Nice kışlar, tipiler aşıldı. Kimisi dağların başına göğsünü yaslayamadan, kokusunu rüzgara katmadan, güzelliğine doymadan yolundu çiçekler, arkadan hançerlendi. Kimisi bu toprağın kokusunu içine çekemeden, başını toprağın göğsüne huzurla koyamadan hasretlikleriyle soldu.

Toprağa hasret yaşamak insanlığına hasret yaşamaktı. Bu topraklarda doğmuştu insana yaraşır yaşam. İnsana en yaşanılası bir dünyayı veren bu coğrafyanın tadında, mayasında insana ait bütün güzellikler vardı. Sevgi, barış, eşitlik ve özgürlük... Bir tek insana bahşedilmişti bu güzellikler. Toprak doğurmuştu bu değerleri, ama bir tek insana sunulmuştu. İşte bu yüzden insanlığa aşık olmaktı bu topraklara sevgiyle bağlanmak. Ve bu topraklar uğruna can vermek. Kanını bağrında yetişecek binbir renkli çiçe-

ğin özsuyu yapmak, bir tek bu toprakların aşığı olan yiğitlere mahsustu. Dünyada başka hiçbir coğrafyada insanlar bu kadar farklı şeye inanıp bu denli birlik içinde değildi. Bu, bir tek tarihin kutsal mekanı Mezopotamya'ya hastı. Burada binlerce yıldır onlarca inanç, tanrı ve tanrıça sırt sırta vermiş ve insanlığa her çağda bir değer katmıştı. Her biri ayrı bir şeye inansa da, bu toprakların bir yerinde kesişen yolları vardı insanların.

Bu topraklarda umuda yolculuk yapanların hikayesi yazılıdır. Umut acının içinde yoğrulmuştur. Nuh, insanlığı hükmü dünyayı kıyamete sürükleyen o lanetten kurtarmak için nice fırtınaları atlatmış ve gelip burada yaşamı yeniden yaratmıştı. İbrahim bu topraklarda yanmıştı. Dünyanın zalim efendileri karşısında, haksızlığın, zulmün karşısında umutla direnmeyi bilmişti. Bir karınca yangınına ağzıyla su taşıyorsa ve sönmüyorsa da yangın, gelecekten umutlu olmuştu.

Kutsallığı yaratan, her seferinde inancın zorluklara galip gelmesi gerçeğiydi. Kahramanların kavgaya tutuşurken tutundukları dal buydu işte. Tarihin insanlığa sunduğu en güzel mirastı bu. Çünkü kavganın ateşi hiç sönmemişti Mezopotamya'da.

Ama bir de bahar çiçeklerini zemherinin kanlı ellerinde parçalamak, insanın içinde uyuyan şeytanın iplerini salıverip bu kutsallığı ihanetle, zulümle kirletmek isteyenler vardı. Direnç çiçeklerinin yanıbaşında açan dikenlerdi bunlar. İnsanlığın cennet bahçesi olan bu güzel ülkenin karnını deşen lanetti. Ve tarihin nasırlı elleri böyle yazdı onların adını. Kazanmadı yine de ihanet ve zulüm. Kazanamadı.

Ölüm sadece gidenlerin bedenlerini kopardı bizden. Zulüm değmedi, cesur atların dört nala koştuğu ruhlarına. Ölümün hükmüne boyun eğmedi özgürlük için atan yürekleri. Ve onlar her baharda fırtınalara direnmiş yayla çiçekleri olup açtılar bu dağların zirvelerinde. Rüzgarlar başlarını okşadı, güneş emzirdi bereketli göğsünden ve yağmurlar yıkadı bedenlerini. Kökleri bin yıllar önce burada ekilen, insanlığın en güzel ülkesinin tohumlarına değdi. Zalimler anlamadı narin bahar çiçeklerinin zemherilerden sağ kurtulmasını. Ve onlar budandıkça yeşeren bu dalların köklerine ulaşmak istiyorlardı.

Zalimler bahar gülüşlü savaşçıları güneşten mahrum bırakmak için kanlı tırnaklarını geçirmişlerdi dağların sırtına. Ve üstünde nice yiğidin kanı kurumuş paslı hançerlerini ülkenin kalbine saplamaya koyulmuşlardı. Ama umut tarlarlarını sürmek için yola çıkmıştı o bilge insan. Umut kimilerine göre vaat edilmiş topraklardı, bizim ülkemizde ise kendi mayasıyla yoğrulma, halkıyla buluşma adına halkın

> *"Ruhu bedeninden önce düşmüştü yollara. Beynini kemiren bütün sorulara dağları aştıkça cevap bulacağını, yüreğindeki ağırlığı ancak dağların doruklarında hafifleteceğini biliyordu. Ve işte başlamıştır gerillanın zorlu yürüyüşü. Alnından dökülen ter damlacıkları ona bambaşka bir mutluluk veriyordu. Bu, zorluklarla yaratılan güzelliklerin muştusuydu"*

kanayan yüreğini ve çektiği çileyi her hücresinde duymak ve bunun için yollara düşmekti, kendini dağlara vurmaktı. Ülkesinin kalbine batırılan paslı hançeri çekip çıkarmak için bu ülkenin en güzel çocukları dağları mesken tutmuştu.

Sonu gelmez bir akıştı kentlerden dağlara doğru. İntikam zamanıydı. Sevdalarını, yaşanmamışlıklarını, özlemlerini günlerin ütopyasına katık ederek, ardına bile bakmadan yola koyulmuştu insan olduğunu duyumsayanlar.

Önderlik düşmana esir düşünce, bu zulüm cenderesinden geçmiş herkesin umudu bitmişti. 'Öteki' diye anılan herkesin umud bağladığı bu kavga, tam da yüreklerdeki korkuyu azaltmış, bakışları keskinleştimişken hem de. Oysa ülkemi sarmalayan lanet, Gazi mahallesi'nde, Maraş'ta ve Çorum'da içilen intikam yeminlerinin koynunda saklanan başarma umudunu bir kez daha kurşuna dizmişti. Umudun hafızası büyük ve derin insani öz kadar, yönetenin ve zulmün öfkesinin paranoyasını da taşıyordu.

Ama Agit arkadaş içindeki umudu insanı nice kuşatmadan çekip çıkaran bir komutan gibi izlemiş, vazgeçilmez bir yaşam bağı bellemişti. Umudu onu dağlara çağırıyordu, bu kıyameti andıran savaşta, tarafların birbirine diş bilediği, muğlaklığa yaşam hakkı tanımayan bu kıyasıya dövüşte, kendi safını belirlemesi gerektiğini fısıldıyordu kulağına.

Çalıştıkça mutlu olmayı, içinde taşıdığı umudun ateşini hep Newroz kadar taze tutmayı, ateşin çocukları nöbetleşe başarıyordu. Şerwan Adıya-

man ve Asmin arkadaş da 2001 de katılmıştı. Onlar da Önder Apo'nun yakalanıp haksızca hapsedilmesine dayanamamıştı. Agit arkadaşa da katıldığı Avrupa sahasında çalışma yürütmek yetmiyordu. İçinde büyüyen inanç, yüreğinin çeperlerini zorluyordu. Daha çok emek verme ve daha çok çalışmanın gerillada olduğu gerçeğini derinden hissediyordu. Ve 2002 sonlarına doğru çok istediği ülkesine doğru bir umud yolculuğu yapacaktı.

Agit yoldaş, Önderliğin esaretinden sonra, 1999 yılında partiye katılım sağladı. Leverkusen bölgesinden katılan Agit yoldaş dürüst, zeki duruşuyla genel toplum içerisinde çok sevilen bir arkadaştı. Dernek ortamında kültür (folklor) çalışmalarında yer almıştı. Folkloru severdi sevmesine, ama bunu kendi kültürünü diğer halklara tanıtmak için bir fırsat biliyordu. Kendi kültürünü tanıtmaktan büyük bir zevk alırdı. Folklor oynarken de bunu derinden hisseder, taşıdığı mutluluğu her figürle dışarıya iletirdi.

Dağ yaşamına büyük özlem duyuyordu

Agit arkadaş gençliğinin bitmez tükenmez enerjisini akıtacak bir alan buldu mu tereddütsüz içinde yer alırdı. Futbola bu yüzden ilgi duymuştu. Zamanını boş geçirmekten ziyade, Kürt halkı için elinden geleni yapmaya hazırdı ve yapıyordu. Yalnızca kültürel çalışmalarla sınırlı kalmıyor, siyasi çalışmaları da yürütüyordu. Gençlik çalışmalarında yer alan Agit yoldaş, Leverkusen gençliği içinde örnekti. Avrupa'da okullara gitmesine rağmen, özünde taşıdığı kültürden, kendi kültüründen asla taviz vermezdi. Mücadeleye sımsıkı sarılmıştı ve istediğini yapardı.

O'nun istekleri halkının acılarından uzakta, bireysel yaşamını örgütleme amacını taşımazdı. Zaten sistemin O'nu esir almamasının, buradaki diğer gençler gibi tanımı yapılamaz bir çelişkiler yumağı yapmamasının nedeni de buydu. Mücadeleyi ruhuna, bilincine, sevincine ve hüznüne kaynak yaptığı için sistemin O'na tuzak kurması mümkün değildi. Ne istediğini bilirdi. Kendisini hedefine kilitlemesi ile amacına ulaşması arasındaki zaman hep kısa sürerdi. Bunları yaparken toplumun ihtiyaçlarını gözardı etmezdi. Önüne koyduğu her hedefi aşıyordu. Arayışları bu kıtanın sınırlarını aşıyordu. Çünkü kendisi bir arayış olan dağ yaşamına büyük özlem duyuyordu. Bu kabına sığmaz enerji ancak dağlarda gerçek bir üretime dönüşebilirdi.

Avrupa'dan dağlara gitme kararını işte bu yüzden verdi. Gençliğine en çok yakışan mekan dağlardı. Katılır katılmaz yeni savaşçılar eğitim devresinde altı aya yakın eğitim gördü. Xınere ve Lolan'da geçtiği bu eğitimden sonra artık kendisini gerilla olarak tanımlayabilirdi.

Ve işte yine bambaşka maskelerle özgürlüğü başka yerde aramanın oyunları oynanıyordu. Direniş oldukça ihanet de yanıbaşında bitiyor, bedenlerden önce ruhları teslim alma, aydınlık bilinçleri karartmaya çalışıyordu. Agit arkadaşı hiç etkilemedi bunlar. Ne istediğini bilmek insanın üstüne geçirdiği sapasağlam bir zırh gibiydi. İhanet yine kuyruğunu kısıp köşesine çekilen bir hayvan gibi sinmişti. Çünkü gerilla yüzünü ülkeye, daha kuzeye çevirmişti.

Turhan İnal (Şahan Zervan)

Kürdistan'ın her köşesine soluğunu katmak, ayak izlerini bırakmak, hasret kaldığı ana kucağına dönüp, tarih boyunca kimseden esirgemediği şefkatinden, güzelliğinden savaşma gücünü almak istiyordu. Agit yoldaş da yüzünü kuzeye ilk çevirenlerden oldu. Büyük çalkantıların içinde düşse de insani ilkelerini ve özünü korumak için çaba harcadı hep. Yaşamın ilkeleriyle çelişen her yanı, yaradan irini akıtır gibi temizlemeye çalışırdı. Eleştirir, tartışır, pratik adımlarını atar ve örgütü ayakta tutan en önemli yöntemlerden biri olan rapora başvururdu. Ama illa ki gördüğü yetmezliği yenerdi.

Erdal arkadaş'ıin şehadeti O'nun yaşamında bir dönüm noktasıydı. Bu kayıp derin acılar çekmesine neden olmuştu. Çünkü Erdal arkadaşı Avrupa sahasında tanımıştı. Örgütü tanımada kurulan bu sağlam temel, yaratmanın da temel kaynağı olmuştu.

2003 sonrası çalkantılı süreçte, özlemini çektiği, can ciğer olduğu yoldaşı Şerwan'a kavuşmuştu. Agit yoldaş, Anakarargah'a bağlı tabur olarak 28 Ağustos'ta Ş.Rojhat alanından sabaha karşı kuzeye doğru yola çıkarlar. Artık gerillacılık başlamıştır. Ruhu bedeninden önce düşmüştür yollara. Beynini kemiren bütün sorulara dağları aştıkça cevap bulacağını, yüreğindeki ağırlığı ancak dağların doruklarında hafifleteceğini biliyordu. Ve işte başlamıştır gerillanın zorlu yürüyüşü. Alnından dökülen ter damlacıkları ona bambaşka bir mutluluk veriyordu. Bu, zorluklarla yaratılan güzelliklerin muştusuydu.

Dört zorlu geceden sonra Xankurkê'ye gelinir, belli bir hazırlıktan sonra Basya ve Avaşin'e ulaşırlar. Bir gün burada dinlenirler, Basya'nın suyunda ço-

Hiçbir siyasi tecrübesi olmadan, kendilerini yılların kurdu olarak tanıtan, kirli siyaset yürütenlerle çizgi savaşına girmek kolay değildi. Ama O, kolayı seçmeyecekti ve mücadele etmeye devam edecekti.

Agit, her zaman olduğu gibi bu sefer de umudunda ısrar etmişti. Agit, umudu ülkesine yolculuk ederek büyütmüştü. Agit, gerillacılık emeğiyle, emeği çürütenlerin yüzlerine bir tokat olmuştu. Biliyorum ki fiziki olarak hala burada olsaydı, halkın evlatlarına karşı sorumlulukları olanlara görevlerini hatırlatır ve evlatların halka hizmetlerini en derin duygularıyla anlatırdı.

cuklar gibi yüzerler ve onlara sunduğu bereketten faydalanıp balık bile yerler. Sonra zemzem suyunu başka yerde aramanın anlamsız olduğunu insana hissettirecek kadar soğuk suyundan içerler Avaşin'in. Ülkesinin bütün güzellikleri, gerilla yaşamının bütün dinamizmi bu birkaç güne sığar. Yaşadıklarını ruhuna sindirmeye çalışır ve her saniyesini bir başlangıç olarak zihnine kazır. Gerilla için yıkılmaz bir mevzi olan Zap'a on iki gün sonra ulaşırlar. Gerilla hayatı başlamıştır.

Çok zorlu ve tempolu bir süreç olmasına rağmen coşkuyla, büyük çalışma şevkiyle emeğini sevdiği güzel yürekli yoldaşlarıyla paylaşır. Sonra ABD'nin Irak'a girmesinden sonra yapılan kongre ve sonrası gelişmelerle çok derin zorlanmaları herkes gibi Agit arkadaş da yaşar. Biraz duraksama olsa, arkadaşlar birbiriyle anlamsız konular üzerinde küçük tartışmalara girse huzursuzlaşırdı. Tüm zorlanmalarına rağmen insana, kendine ve halkına bir şekilde hizmet etmeyi sürdürmüştü. İnsan değeri ve emeğini hiçe sayan anlayışlara, herkesin kendini birileriyle ifade etmeye çalışıp emeğini esirgemesine, kendi gücü ve emeği yerine otoritelerin gücüne sığınanlara ve ihanete tarifsiz bir öfkesi vardı.

Tüm dertleri efkar olunca müziğe sarılırdı. Avrupa'dan ailesinin gönderdiği müzik çaları yanından hiç ayırmazdı. Çok özlediği Kürtçe müziklerin kanadında uçuverirdi. En çok Ciwan Haco'yu dinlerdi. Modern müzikle halkın değerlerini ustaca birleştirmesi biraz O'na benziyordu. Agit de modernitenin merkezinde büyümüş, ama kendi değerleri ile bütünleşmişti. Kürtçe konuşmaktan büyük zevk alırdı. Maraş'ın yerli aksanını taşıyan Kürtçe'sinden asla gocunmazdı, zevkle Kürtçe konuşurdu. Belki de annesinden öğrendiği bu dille özlem gideriyordu anası ile. Kürtçe'de ülke gizliydi.

Yaşamında çok mutevazı ve sabırlıydı. Kimseyi incitmeden, kimseye büyük sorumluluklar yüklemeden, ama herkesi de sözünün sahibi olmaya çağırarak ayrılmıştık. Doğru görmediği şeylere karşı çıkışı, sakalları da uzayınca bana Seyit Rızaların hissiyatını veriyordu, Yoldaşlarına sonuna kadar güvenirdi.

Agit, isminin ciddiyetiyle, sorumluluğuyla halkına kendisini adadığı son ana kadar halka ve arkadaşlarına karşi görevlerini yaptı. Yüreğindeki derin bağlılıkla, üstüne düşen tarihi sorumlulukla hayata bağlanmaya, duruşu ile mücadeleyi yükselterek pratiğiyle yetersizliklere eleştiri, en bağlı duruşuyla herkesi göreve ve başarmaya davet etmişti.

Dola Şive'nin en üst köşesinde nar ağaçlarının gölgesinde kurduğu küçük birimle maatbaacı olmuştu.

En son karşılaşmamızda, güleç yüzüyle, nasırlaşmış elleri ve uzamış sakalları ile bir tek gerillanın anlayacağı esprilerle hasret giderdik. ***Parastina Gel*** dergisini basmanın sevincini yaşıyor o sevinci daha da katlamak için büyük bir özveriyle matbaa mangasının temellerini atıyordu. "Heval işte burada tarihi yazacağız" diyordu sevinçle. "Yıkayayım elimi ve yüzümü de, tarihin başlangıç noktasında bir anı fotoğrafını çekelim" espirisiyle vedalaştık umuda giden yollarda.

Sonrasında duydum, yine uzun yollara düştüğünü, savaş birliklerinde yerini almak üzere başka alanlara gittiğini. Ve bir haber bülteninde geçen adınla birlikte zamanı durdu içimin. "İran güçleri ile PJAK gerillaları arasında sabah 09.00 sularında çatışma çıktı. Çatışma gittikçe şiddetlenerek akşama kadar devam etti. Çıkan çatışmada Agit ve Şahan adındaki gerillalar yaşamını yitirdi, Zerdeşt isimli gerilla da yaralı olarak ele geçti." Sesler kesilmişti, sadece ekrandaki resimleri görüyordum. İşte bir kez daha tarihi yazmıştın, yazmıştınız.

Şehit sitesinde her üçünüzün ismi alt alta duruyordu. Hayata meydan okuyan bakışlarınla sen, ışıl ışıl bakışlarıyla Şahan ve bir çocuğun bakışındaki durulukla hayata bakan Zerdeşt.

Yaşamı boyunca verdiği emeği, sarfettiği sözleri şehadetiyle birlikte vasiyet olmuştur hepimiz için. Hoşgörülü, kültürlü ve anlayışlı güzel bir insanı yitirmek herkes gibi tüm tanıyanlarını derinden sarsmıştı. Böyle güzel, böyle asi yürekli bir insanı tanıdığım için gurur duyuyorum ve biliyorum ki O'nu tanıyan bütün arkadaşlar benim gibi düşünür. Ve biz yoldaşları olarak O'nunla paylaştığımız tüm zamanları onurla taşıyacağımıza dair sözümüzü yineliyoruz.

Ülkemizin bahar gülüşlü savaşçılarının yiğidini unutmayacağız.

Mücadele arkadaşları

"Onlar özgürlük ateşinin hiç sönmeyen alevi olacaklardır."

Önder Apo

Adı soyadı: **Müslüm SOLMAZ**
Kod adı: **Hebun**
Doğum yeri ve tarihi: **Suruç, 1976**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ağustos 2007, Siirt/Pervari**

Adı soyadı: **Salman ÖZKUR**
Kod adı: **Devrim YURTSEVER**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık, 1979**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ağustos 2007, Siirt/Pervari**

Adı soyadı: **Mehmet KARATEKİN**
Kod adı: **Cudi Cesur**
Doğum yeri ve tarihi: **Suruç, 1983**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ağustos 2007, Siirt/Pervari**

Adı soyadı: **Rahim ALİ**
Kod adı: **Şirvan**
Doğum yeri ve tarihi: **Urmiye, 1985**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ağustos 2007, Siirt/Pervari**

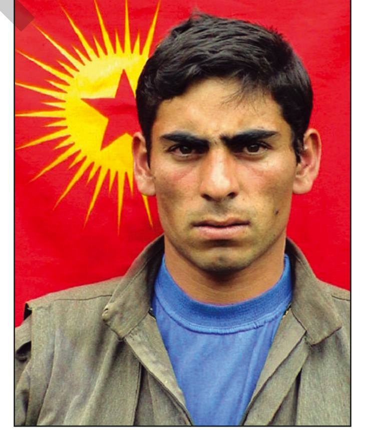
Adı soyadı: **Özgür ÇİFTÇİ**
Kod adı: **Aslan ÖZGÜR**
Doğum yeri ve tarihi: **Hakkari, 1986**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ağustos 2007, Siirt/Pervari**

Adı soyadı: **Sadrettin TAN**
Kod adı: **Çekdar BARAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Tekman, 1984**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ağustos 2007, Siirt/Pervari**

Adı soyadı: **Ahmet ATEŞ**
Kod adı: **Rubar**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1977**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ağustos 2007, Siirt/Pervari**

Adı soyadı: **Reşit ELEGAŞ**
Kod adı: **Firaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1983**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ağustos 2007, Van/Başkale**

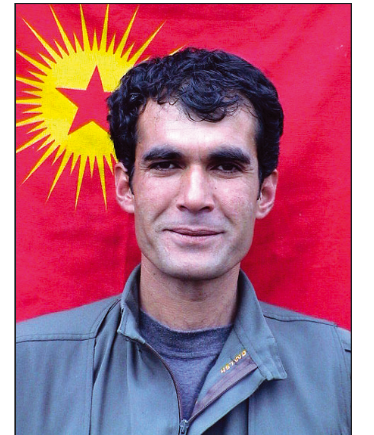
Adı soyadı: **Suat KARADAĞ**
Kod adı: **Fırat**
Doğumyeri ve tarihi: **Tekman, 1988**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ağustos 2007, Van/Başkale**

Adı soyadı: **Menaf KANAT**
Kod adı: **Sinan BATMAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Beşiri, 1977**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Eylül 2007, Mawa/Kerboran kırsalı**

Adı soyadı: **Mehmet Mansur KOÇAK**
Kod adı: **Munzur WELAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1979**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Eylül 2007, Mawa/Kerboran kırsalı**

Adı soyadı: **Vaceddin ARSLAN**
Kod adı: **Süleyman RODİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Sason, 1974**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Eylül 2007, Mawa/Kerboran kırsalı**

